BİR ZAMANLAR DARWINİZM

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 40.000 resmin yer aldığı toplam 55.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah (sav)'in mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah (sav)'in mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yedi den yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

- Bunun yanında, sadece Allah azası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Bu kitapta, kullanılan ayetler Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Aralık, 2003 / İkinci Baskı: Eylül, 2005 / Üçüncü Baskı: Ekim, 2005 /
Dördüncü Baskı: Kasım, 2005 / Beşinci Baskı: Ağustos 2008 /Altıncı Baskı: Kasım 2013

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen sokak No: 3

Ataşehir - İstanbul Tel: (0216) 660 00 59

Baskı: Milsan Basın San. A.Ş.

Cemal Ulusoy Cad.38/A Bahçelievler - İstanbul / Tel: (0 212) 471 71 50

Mat sertifika: 12169 / milsanbasin@gmail.com

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İçindekiler

Giriş 8

Darwinizm'in Yıkılan Efsaneleri,
Bilimin Doğru Tanımı 24

Bir Zamanlar Yaşam Basit Sanılıyordu 40

Bir Zamanlar Fosiller Evrim Kanıtı Sanılıyordu 60

Bir Zamanlar Kayıp Halka Aranıyordu 82

Bir Zamanlar Biyolojik Bilgi Bilinmiyordu 98

Bir Zamanlar Evrimin "Embriyolojik Kanıtı Var"
Sanılıyordu 110

Bir Zamanlar Hatalı Özellikler Hikayesi Vardı 122

Bir Zamanlar "Hurda Dna" Masalı Vardı 140

Bir Zamanlar Türlerin Kökeni "Türleşme"
Sanılıyordu 154

Bir Zamanlar At Serileri Senaryosu Vardı 178

Bir Zamanlar "Biberli Kelebekler" Hikayesi Vardı 198

Yakın Zamana Kadar "Dinokuş Masalları" Vardı 212

Sonsöz 228

Giriş

Tarih boyunca insanlar yaşadıkları evreni gözlemleyerek, onun sırlarını çözmeye çalıştılar. Birçok bilim adamı insanların zihinlerini meşgul eden sorulara yanıtlar bulmak için yıllarca çalıştı. Kimisi yaşadıkları dönemin şartlarına bağlı olarak çok büyük buluşlara imza atarken, kimisi de kendi dönemlerinde büyük ilgi çeken; fakat daha sonraları ise büyük bilimsel yanılgılar olarak kabul edilen iddialarda bulundu.

Batlamyus MS. 2. yy'da, o dönemin bilim merkezi olan İskenderiye'de yaşamış bir bilim adamı ve düşünürdü. İçinde bulunduğu evreni tanımak ve Dünya'nın evrendeki konumunu keşfetmek isteyen Batlamyus uzun süre gökyüzünü gözlemledi. Güneş'in, Ay'ın ve yıldızların hareketleri üzerinde düşündü. Sonunda ise bir karara vardı: **Evrenin merkezinde Dünya vardı.** Onun düşüncelerine göre, Dünya hareketsiz olarak duruyor; Güneş, Ay, gezegenler ve tüm yıldızlar ise onun çevresinde dönüyorlardı. Batlamyus'un büyük ilgi gören bu çalışmaları çeşitli dillere çevrildi ve özellikle Avrupa kültürü üzerinde büyük etki meydana getirdi. Katolik Kilisesi, Batlamyus'un Dünya merkezli evren modeli ile Hıristiyan ilahiyatını birleştirdi. Bazıları Batlamyus'un modelindeki çelişkilerin varlığını fark etmelerine rağmen, Batlamyus'a verilen büyük destek dolayısıyla susmak zorunda kaldı. Çelişkileri kısa zamanda ortaya çıkan bu fikrin terk edilmesi kolay olmadı. 15. yy'a gelindiğinde ise, bazı gelişmeler yaşanmaya başlandı. İlk olarak, Kopernik, Batlamyus'un fikirlerinde büyük yanlışlıklar olduğunu ortaya koydu. Kopernik Dünya merkezli evren inancına kesin olarak karşı çıktı ve şu gerçeği ortaya koydu: **Dünya evrenin merkezinde değildi.** İlerleyen yüzyıllarda ise, Dünya'nın Güneş çevresinde dönen bir gezegen; Güneş'in Samanyolu Galaksisinin içindeki milyarlarca yıldızdan biri ve de Samanyolu'nun ise sayısı bile tespit edilemeyen yıldız kümelerine sadece bir örnek olduğu ortaya çıktı.

1600'lü yılların sonuna doğru ise, bilim tarihi bir başka yanılgıya sahne oldu. Ateş ve saçtığı alevler her devirde insanların ilgisini çekmişti. O döneme kadar henüz sırrı keşfedilememiş ateşin kaynağı üzerinde düşünen insanlardan biri de Alman bilim adamı G. E. Stahl'dı. Stahl araştırmaları sonucunda, **ateşe "flojiston" adı verilen gözle görülemeyen bir maddenin yol açtığını ileri sürdü.** Stahl'a göre flojiston nesnelere girip çıkabilen bir maddeydi. Flojistona sahip bir nesne hızla yanarken, flojistonun olmadığı nesneler ise yanmıyordu. Yanan maddelerden duman çıkması, bu maddelerin yanarken küçülmeleri ve hafiflemeleri, flojistonun bu maddeleri terk etmesi olarak yorumlandı. Araştırmalarda, yanan maddelerin üzerlerinin kapatılmasıyla veya toz ve toprak atılıp söndürülmeleriyle flojistonun çıkışının engellendiği ve böylece ateşin söndüğü düşünülüyordu. Ancak zamanla, metallerin yanarken küçülmemeleri veya hafiflememeleri flojistonun gerçekliği hakkında bazı kuşkuların doğmasına neden oldu. 1700'lü yılların sonunda ise havanın farklı birkaç gazın karışımı olduğu keşfedildi. Bu farklı gazların farklı biçimlerde yanmaları da flojiston kuramıyla açıklanmaya çalışılırken, oksijen gazıyla ilgili yapılan araştırmaların biri kuramın sonunu getirdi. Antoine Lavoisier adlı bilim adamı oksijen gazı içinde yaktığı bir metali gözlemledi. Bu gözlemi sonucunda yanan metalin ağırlığının arttığını, oksijen miktarının da azaldığını fark etti. İşte bu deney insanlara ateşin kaynağını da gösterdi. **Nesneler oksijen aldıkları için yanıyorlardı.** Flojiston isimli teorik madde ise asla var olmamıştı.

Tarihteki bilimsel yanılgılara bir diğer örnek ise, elektriğin kaynağı üzerine yapılmış bir yorumdur. Doktor Luigi Galvani 1780'li yıllarda hayvanlarla ilgili araştırma yaparken, birdenbire yeni bir elektrik kaynağı bulduğunu sandı. Kurbağalar üzerinde yaptığı araştırmalarda, metal bir parçaya bağlanan kurbağa bacağındaki kasların kıpırdadığını gördü. Galvani bu canlı üzerinde yaptığı birkaç araştırma sonucunda kararını verdi: Bir metal **hayvanların kaslarından ve sinirlerinden kaynaklanan elektriğin** dışarı çıkmasını sağlıyordu. Galvani deneyi tek bacak üzerinde tek metal parçasıyla yapmıştı. Bu deneyin mantığından şüphelenen Alessandro Volta isimli bilim adamı konuyla ilgili çalışmalara başladı. Volta kurbağanın bacağına bir telin farklı iki ucunu bağladı ve bacaklardaki kasların seyirmediğini gördü. Bu deneyden sonra çalışmalarına devam eden Volta, **kurbağadan veya başka bir hayvandan kaynaklanan elektrik**

iddiasının gerçek olmadığını ortaya koydu. Elektrik, elektronlardan kaynaklanan bir akımdı ve metaller elektronu daha kolay iletiyordu. Hayvansal elektrik kuramı bir dönem insanlarını şaşırtmış bir yanılgıydı.

Bu örneklerde de açıkça görüldüğü gibi, günümüzde çok iyi bilinen gerçekler hakkında geçmişte çok yanlış bazı iddialarda bulunuldu. Birçok bilim adamı gerek dönemlerinin geri kalmış bilimsel düzeyleri, gerekse sahip oldukları bazı önyargıları dolayısıyla birçok bilimsel yanılgıya kapıldı. Tarihte gerçekleşmiş bu gibi bilimsel yanılgılara verilecek en büyük örnek, yaşamın kökeni üzerine ortaya atılmış iddialardan biriydi. Çünkü bu iddianın etkileri ve mantıksızlığı yukarıda örneğini verdiğimiz yanılgılardan çok daha büyük oldu. Bu yanılgı, evrim inancıyla materyalist dünya görüşünün birleştiği **'Darwinizm'**di.

Bir zamanlar Darwinizm, elde yeterince bilimsel kanıt olmadığı için bazılarınca bilimsel bir teori gibi kabul ediliyordu. Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabı o dönemde bile anlaşılan tutarsızlıklarına rağmen, bazı çevrelerde yankı uyandırdı. Darwin'in genetik veya biyokimya biliminden habersiz olarak yaptığı varsayımlar, fosil kayıtlarının yetersizliğinden yararlanarak ileri sürdüğü hatalı iddialar, bu teoriyi kabul etmeye felsefi nedenlerle çok yatkın olan kişiler tarafından hararetle kabul gördü. Bu felsefi neden, Darwin'in teorisi ile materyalist felsefe arasındaki ilişkiydi. Darwin, tüm canlıların kökenini maddesel faktörlerle ve rastlantılarla açıklamaya çalışan, dolayısıyla bir Yaratıcı'nın varlığını reddeden bir teori öne sürmüştü. Akla ve mantığa tamamen aykırı olan bu teorinin yanlışlığının bilimsel olarak ortaya çıkması içinse, 20. yüzyıldaki bir dizi bulgu gerekecekti.

Bugün Darwinizm hala bazı saplantılı bilim çevrelerinde yaygın bir kabul görmektedir; ama bu, Darwinizm devrinin sona erdiğini kabul etmemize engel değildir. Çünkü teoriyi ayakta tutan sözde bilimsel varsayımlar birer birer çökmüştür. Teoriyi hala ayakta tutan tek neden, onun temeli olan materyalist felsefenin hala bir kısım bilim çevrelerinde fanatik bir tutkuyla savunulmasıdır. Darwinizm dünyası, 1980'li yılların ikinci yarısındaki Sovyetler Birliği'ne benzemektedir. O dönemlerde komünizmin bir ideoloji olarak iflas ettiği, varsayımlarının geçersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak komünist sistemin kurumları hala varlığını koruyordu. Komünist ideolojiyle beyni yıkanmış bir kuşak hala körü körüne bu ideolojiyi savunuyordu. Bu dogmatizm nedeniyle, pratikte çökmüş olan komünist sistem bir süre daha yaşatıldı. "Glasnost" ve "Perestroyka" denen formüllerle reforme edilip yaşatılmak istendi. Ama sonunda kaçınılmaz çöküş geldi.

Bu çöküşten önce ise, komünizmin aslında tükendiğini teşhis eden ve dile getirenler vardı. Pek çok Batılı gözlemci, bu çöküşün kaçınılmaz olduğunu, Sovyetler'deki statükonun bunu ancak bir süre geciktirebileceğini fark etmişler ve yazmışlardı.

Biz de bu kitapta, Darwinizm'in aslında bilimsel olarak çoktan çöktüğünü anlatıyoruz. Zaten hiçbir zaman gerçekçi bir bilimsel dayanağı olmayan bu teori, bilim düzeyinin yetersizliği nedeniyle, bir süre için bazılarına "ikna edici" görünmüş, ama bu ikna ediciliğin de bir aldatmaca olduğu ortaya çıkmıştır. Darwin'in evrim teorisini savunmak için son 150 yıldır öne sürülen iddiaların her biri günümüzde çürümüş durumdadır. Evrimin tüm sözde kanıtları, bir bir yıkılmıştır. Çok yakında, bilim dünyasındaki yanılgı içindeki insanlar da bu gerçeğin farkına varacak, böylesine yanlış bir teoriye nasıl kapıldıklarına şaşacaklardır. İsveçli bilim adamı Soren Løvtrup'un ifadesiyle, "*Darwinist efsane bir gün bilim tarihindeki en büyük aldanış olarak nitelenecektir.*"[1] Bu nitelemenin oluşması için gerekli tüm bilimsel veriler ortaya çıkmış, geriye sadece bazı bilim çevrelerinin bu gerçeği kabullenmesi kalmıştır. İlerleyen sayfalarda, evrim teorisini çürüten söz konusu bilimsel verileri inceleyecek ve Darwinizm'in, 19. yüzyılın bilim düzeyinin yetersizliğinden faydalanılarak ortaya atılmış büyük bir yanılgı olduğunu birlikte göreceğiz.

Darwinizm'in Yıkılan Efsaneleri ve Bilimin Doğru Tanımı

Günümüzde evrim teorisini savunan gazeteciler, yazarlar, düşünürler, bilim adamları, akademisyenler ya da üniversite öğrencileri arasında bir anket yapılsa ve "Neden evrim teorisine inanıyorsunuz, bu teorinin kanıtları nelerdir?" diye sorulsa, çoğunluğun vereceği cevap büyük olasılıkla, gerçekte hepsi bilim dışı birer yanılgı olan bazı "efsane"ler olacaktır. Bu efsanelerin en yaygın olanları ve neden doğru olmadıkları aşağıdaki gibi sıralanabilir.

1) Evrim taraftarları, "bilim adamlarının yaptıkları deneyler, yaşamın kimyasal reaksiyonlarla kendi kendine başlayabileceğini göstermiştir" diye iddia ederler. Oysa bunu gösteren tek bir deney bile yoktur üstelik bunun teorik düzeyde bile mümkün olmadığı ortaya çıkmıştır.

2) Canlı fosillerinin, dünya üzerinde bir evrim süreci yaşandığını kanıtladığını zannederler. Ancak bunun tam tersine bütün fosiller, Darwin'in teorisiyle tamamen zıt bir "doğa tarihi" ortaya çıkarmış; canlı türlerinin evrim sürecinde kademe kademe ortaya çıkmadıklarını, bir anda kusursuz halleriyle yaratıldıklarını göstermiştir.

3) Ünlü fosil *Archaeopteryx*'in, sürüngenlerin kuşlara evrimleştiği iddialarını ispatladığını zannederler. Ancak *Archaeopteryx*'in, uçucu, gerçek bir kuş olduğu anlaşılmış ve onun atası olarak gösterilecek hiçbir sürüngen bulunamamıştır. Bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla, evrimcilerin kuşların sürüngenlerden evrimleştiği iddiasını destekleyebildikleri tek bir delilleri dahi kalmamıştır.

4) Onlarca yıldır, "atın evrimi", evrim teorisinin en iyi belgelenmiş kanıtlarından biri olarak gösterilmeye çalışılmıştır. Oysa at serilerinin tam bir bilimsel fiyasko olduğu ortaya çıkmıştır. Farklı devirlerde yaşamış dört ayaklı memeliler küçükten büyüğe doğru dizilmiş ve bu hayali "at serileri" doğa tarihi müzelerinde sergilenmiştir. Son yıllardaki araştırmalar ise, at serilerindeki canlıların birbirlerinin atası olmadığını, sıralamaların çok hatalı olduğunu, atın atası olarak gösterilen canlıların gerçekte attan daha sonra ortaya çıktıklarını ortaya koymaktadır.

5) İngiltere'nin ünlü "Sanayi Devrimi Kelebeklerinin", doğal seleksiyonla evrimin yaşanmış bir kanıtı olduğunu sanırlar. Oysa Sanayi Devrimi sırasında kelebeklerin renklerinde gerçekleşen değişimlerin doğal seleksiyonla evrim olmadığı kesin olarak ortaya çıkmıştır. Bu kelebeklerin renkleri değişmemiş, sadece beyaz kelebekler daha çok sayıdayken, değişen çevre koşulları nedeniyle beyaz kelebeklerin sayısı azalmış, koyu renk kelebeklerin sayısında artış olmuştur. Bu hikayenin de tam bir bilim sahtekarlığı olduğu anlaşıldıktan sonra evrimcilerin sözde delillerinden biri daha geçerliliğini yitirmiştir.

6) İnsanın maymunlarla ortak bir atadan geldiğini gösteren "maymun adamlara" dair fosil kalıntılarının ve izlerin olduğunu iddia ederler. Oysa bu konudaki iddiaların tümü sadece önyargıya dayanmakta, evrimciler bile "insanın evrimi konusunda kanıt yok" demek zorunda kalmaktadırlar. Örneğin evrimci bir paleoantropolog olan Richard Leakey şöyle söylemektedir:

> David Pilbeam hoşnutsuzlukla şöyle der: "Farklı bir bilim dalından zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle 'bu konuyu unutun; devam etmek için yeterli dayanak yok' diyecektir." Ne David ne de insanın atasını araştıran diğerleri elbette ki bu tavsiyeye uymayacaklardır, ancak hepimiz bu kadar yetersiz delille sonuç çıkarmanın ne kadar tehlikeli olduğunun tamamen farkındayız.[2]

Leakey'in alıntısında sözünü ettiği bir başka evrimci paleontolog olan David Pilbeam ise bu konuda şu itirafta bulunmuştur:

> Benim tereddütlerim sadece bu kitabı (Richard Leakey'in Kökler isimli kitabı) değil, paleoantropolojinin bütün ilgi alanını ve metodlarını kapsıyor. Yayınlanan kitaplar şunu söylemeye çekiniyorlar ki, ben de dahil olmak üzere kuşaklar boyu insan evrimini araştıran kişiler karanlık içinde çırpınıyorlar. Elimizde olan bilgiler, teorilerimizi şekillendirmek için son derece güvenilmez ve yetersiz. [3]

İnsanın sözde atası olduğu iddia edilen fosillerin ya soyu tükenmiş bir maymun türüne veya farklı bir insan ırkına ait olduğu ortaya çıkmaktadır. Sonuç olarak, evrimcilerin insanın maymunla ortak bir atadan evrimleştiği iddialarını delillendirebildikleri bir tek kanıtları dahi bulunmamaktadır.

7) İnsanla diğer canlıların embriyolarının anne rahminde (veya yumurtada) aynı "evrim süreci"ni geçirdiklerini, hatta insan embriyosunun sonradan kaybolan solungaçlarının olduğunu zannederler. (Bu iddianın büyük bir bilim sahtekarlığına dayandığı ve tümüyle asılsız olduğu delilleriyle gösterilmiştir. İddianın sahibi olan Haeckel adlı evrimci bilim adamı, embriyo çizimlerinde kasıtlı değişiklikler yapmış, embriyoları birbirine benzer göstermeye çalışmıştır. Artık evrimciler dahi bu iddiayı bilim dışı bir sahtekarlık olarak kabul etmektedirler.

8) İnsanda ve diğer canlılarda işlevsiz, "körelmiş" organlar olduğunu zannederler. Hatta DNA'nın bile büyük kısmının işlevsiz, "Hurda DNA" olduğunu sanırlar. Oysa bütün bu iddiaların, bilimsel cehaletten doğduğu anlaşılmış, zaman geçtikçe ve bilim ilerledikçe hem organların hem de genlerin tümünün işlevsel olduğu ortaya çıkmıştır. Bu gerçek ise, canlıların sözde evrim sürecinde kullanmadıkları için körelen organlara sahip olmadıklarını, tüm organları ve yapıları ile, kusursuz olarak yaratıldıklarını, tesadüflerin eseri olamayacaklarını göstermektedir.

9) Bir canlı türünün kendi içinde yaşadığı "varyasyonu" (çeşitliliği) -örneğin Galapagos Adaları'ndaki ispinozların farklı gaga yapılarını- çok güçlü bir evrim kanıtı zannederler. Oysa bunun evrimin delili olamayacağı bilinmektedir. Gaga yapılarındaki farklılıklar gibi "mikro" düzeydeki değişimler yeni biyolojik bilgi, yani yeni organlar üretemez; dolayısıyla evrim sağlayamaz. Sonuç olarak bugün neo-Darwinistler dahi, bir canlı türü içindeki bazı çeşitlenmelerin evrime neden olamayacağını kabul etmektedirler.

10) Meyve sinekleri üzerinde yapılan deneylerde gerçekleştirilen mutasyonlarla yeni canlı türleri üretilebildiğini zannederler. Oysa bu deneylerde sadece sakat ve kısır bireyler üretilmekte, hiçbir yararlı mutasyon gözlemlenmemektedir. Akıl ve bilgi sahibi, uzman bilim adamları kontrolündeki mutasyonlarda dahi yeni türler üretilememesi, evrimin değil, evrimin olmadığının delilidir. Dolayısıyla mutasyonların da evrimin delili olarak gösterilmesi imkansızdır.

Aslında "neden evrim teorisine inanıyorsunuz" sorusu karşısında, ankete katılanların büyük bölümü, bu saydığımız sözde delillerin de çok azını, çok yüzeysel biçimde biliyor olacaklardır. Bir zamanlar bir gazete veya dergi köşesinde okudukları, lise öğretmenlerinden dinledikleri, evrimci kaynaklarda gördükleri bu "efsane"ler onları bir kez evrimin olduğuna ikna etmiştir ve bir daha da bunları sorgulamaya gerek görmemişlerdir.

Oysa, üstteki sözde delillerin her biri tamamen çürüktür.

Bu bir iddia değil, evrim teorisini eleştiren bilim adamlarının somut kanıtlarla açıkça ispat ettikleri bir gerçektir. Bu kitabın ilerleyen sayfalarında da aynı gerçek yine açıklanacaktır.

Darwinizm'i eleştiren önemli isimlerden biri olan Amerikalı biyolog Jonathan Wells[4], pek çok evrim taraftarının ezbere bildiği ama aslında hepsi de kökten yanlış birer batıl inanç olan söz konusu evrim efsanelerini **"evrimin ikonları"** olarak tanımlar. İkon, bazı batıl dinlerde yer alan ve o inancın kutsal saydığı kavramları temsil eden ve mensuplarına hatırlatan sembollere verilen isimdir. Ateist bir din olan[5] evrim teorisinin bağlılarının inançlarını ayakta tutmak için kullandığı ikonlar ise; "maymun adam" çizimleri, "insan embriyosundaki solungaçlar" gibi gerçekte birer bilim sahtekarlığından ibaret olan şekiller ve üstte saydığımız ve her biri asılsız olan efsanelerdir. Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution Is Wrong?* (Evrimin İkonları: Bilim mi Efsane mi?

Evrim Hakkında Öğrettiğimiz Şeylerin Çoğu Neden Yanlış?) adlı kitabında, burada saydığımız efsanelere paralel olan 10 tane "evrim ikonu" sayar ve bunların neden çürük olduğunu detaylı olarak anlatır.

Bu efsanelerin hepsi bugün çökmüş durumdadır. Yerlerine evrimciler tarafından öne sürülen hiçbir yeni kanıt da yoktur.

Bu nedenledir ki Darwinizm, 19. yüzyılın yetersiz bilimsel düzeyi içinde "bir zamanlar" bazı insanlara ikna edici gibi görünen, ancak maskesi 21. yüzyılda tamamen düşürülmüş, köhne ve çürük bir teoridir.

Din ve Bilim Konusu

Darwinizm'in yıkılan efsanelerini ilerleyen sayfalarda inceleyeceğiz. Ancak bundan önce, pek çok evrim taraftarını bu teoriye bağlayan bir başka nedeni daha ele almak -ve çürütmek- gerekmektedir.

Bu neden, "din ve bilim çatışması" denen sahte şablondur. Bu gerçek dışı şablonu savunanlar evrim teorisinin, bilimsel kanıtları olan, "bilim adamları"tarafından ortak bir kanaatle kabul edilen bir gerçek olduğunu iddia ederler. Yaratılış gerçeğini ise bilimden ayrı yalnızca inancın bir gereği olarak öne sürerler. Oysa bu iddiaları tamamen gerçek dışıdır. Bu konuda örnek olarak ABD'de evrim teorisinin okullarda nasıl okutulması gerektiği konusunda sürdürülen tartışmayı verebiliriz. Bu tartışma tamamen bilimsel düzeyde geçmesine rağmen, "kiliseler ile bilim adamlarının uyuşmazlığı" gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Türkiye'de de bir kısım medya organlarında ve yayınlarda bu konuda yayınlanan haberlere veya bu gazetelerin köşe yazarlarının bir bölümünün bu konudaki makalelerine bakıldığında, hepsinin aynı yüzeysel ve yanlış şablonu kullandıkları görülecektir.

Bu şablon, aşağıdaki nedenlerle, tamamen yanlıştır:

Öncelikle yaratılış, bilimsel delillerle savunulmaktadır. Bugün dünyada süren evrim-yaratılış tartışması, "bilim adamları ile kiliseler" arasında değil, evrim teorisine inanmakta ısrar eden bilim adamları ile bu teorinin geçersizliğini gören bilim adamları arasında geçmektedir. Mevcut bilimsel kanıtların hepsi evrim aleyhindedir. Bu kanıtların gücü sayesindedir ki, 90'lı yılların ikinci yarısından itibaren evrim teorisi ABD'de düşüşe geçmiş, sırasıyla Kansas, Georgia, Ohio gibi eyaletlerde, okullarda evrim teorisinin geçersizliğini gösteren kanıtların da öğretilmesi gerektiği karara bağlanmıştır. ABD'de evrim teorisine karşı oldukça güçlü bir muhalefet başgöstermiştir. Bu hareketin tüm üyeleri ABD'nin en büyük üniversitelerinde kariyerleri bulunan bilim adamlarıdır. Hatta 70'li yıllarda hayatın kökeni ve kimyasal evrim konusundaki teziyle evrim teorisinin tanınmış savunucularından biri haline gelen Prof. Dean Kenyon da, evrime karşı hareketin bir temsilcisi haline gelmiştir ve yaşamın kökeninin evrimle değil ancak bilinçli yaratılışla açıklanabileceğini savunmaktadır.

Epikür'den Darwinizm'e Miras Kalan Dogmatizm

Franciscan Üniversitesi'nde Bilim ve Teoloji konusunda öğretim görevlisi olan Benjamin Wiker *Moral Darwinism: How We Become Hedonists?* (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hedonistler Haline Geldik?) isimli kitabında, Darwin'in evrim teorisinin Eski Yunan'ın ve Roma'nın materyalist düşünürleri Epikür ve Lucretus'un felsefelerinin güncellenmiş bir versiyonu olduğunu detaylarıyla anlatır. Bu iki düşünür, sonradan Darwin'in dile getireceği:

1) Doğanın "kendi kendine işleyen bir sistem" olduğu.

2) Canlılar arasında kıyasıya bir yaşam mücadelesi yaşandığı ve bunun doğal seleksiyon yoluyla evrimi sağladığı.

3) Doğayı ve canlıları açıklarken, bir "teleolojik" açıklama yapılmaması (yani amaca yönelik olarak var oldukları fikrinden yola çıkılmaması) gerektiği gibi gerçek dışı fikirleri detaylı olarak yazmışlardır.

Dikkat çekici olansa, bu görüşlerin bilimsel olmayışıdır. Hem Epikür hem de Lucterus deneyler ve gözlemler yapmamış, tümüyle kendi istekleri doğrultusunda salt mantık yürütmüşlerdir. Dahası, bu mantığın çıkış noktası da çok ilginçtir. Epikür, bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmek istemediğini, bu gerçeğin ahiret inancını da beraberinde getirdiğini ve bu yüzden kendisini kısıtlanmış hissettiğini açıklamış ve tüm felsefesini bu kabul etmek istemediği durumdan kurtulmak için geliştirdiğini belirtmiştir. Bir diğer deyişle, Epikür, ateizmi kendisine psikolojik bir rahatlık sağladığı için tercih etmiş, sonra da bu tercihine dayalı bir dünya görüşü oluşturmaya girişmiştir. Bu nedenle evrendeki düzenin ve canlıların kökeni konularına ateist bir açıklama bulmaya çalışmış, evrime temel olan fikirleri bu amaçla benimsemiştir.

Kısaca özetlediğimiz Epikür-Darwin bağlantısını çok detaylı olarak ortaya koyan Benjamin Wiker bu konuda şu yorumu yapar:

> İlk Darwinist Darwin değildi; Samos Adası'nda MÖ 341 yılında doğmuş Epikür isimli kötü şöhrete sahip bir Yunanlıydı. Darwinizm'in felsefi temellerini oluşturan oydu; çünkü tamamen materyalist, ateist kozmolojiyi o oluşturdu. Bu kozmolojiye göre, cansız maddenin amaçsız etkileşimleri, sonsuz zaman içindeki bir seri tesadüfi kazalar sonucunda, sadece Dünya'yı değil, aynı zamanda onun üzerindeki sayısız yaşam formunu oluşturmuştu. (Epikür) bu kozmolojiyi herhangi bir kanıta dayanarak değil, ama dünyayı Yaratıcı fikrinden soyutlamak isteğine dayanarak üretmişti... Dine karşı duyduğu nefret, Epikür'ü modernizme bağlamaktadır, çünkü (Darwinist) modernler de Epikür'ün mirasçılarıdırlar. Uzun ve dolambaçlı bir yol sonucunda, Epikürsel materyalizmin revize edilmiş bir şekli, günümüzdeki bilimsel materyalizmin temeli haline geldi. Bu Darwin'in *Türlerin Kökeni*'nde varsaydığı materyalist kozmolojiydi ve hala da doğadaki tasarımı göz ardı edenlerin fikri temelini oluşturmaktadır.[6]

Günümüzde de evrim teorisini ısrarla savunanların motivasyonu, "bilim yanlısı" olmalarından değil, "ateizm yanlısı" olmalarından gelmektedir. Ateizme olan bağlılıkları ise, aynen fikir babaları Epikür'de olduğu gibi, Allah'ın varlığını kabul etmenin, kendi bencil tutkularıyla çatışmasından kaynaklanmaktadır.

Burada hemen belirtmek gerekir ki, Allah'ın Kuran'da inkarcılar hakkında bildirdiği, **"Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla (Allah'ın ayetlerini) inkar ettiler"** (Neml Suresi, 14) ayeti, bu kişilerin durumunu tam olarak tarif eder. Bir diğer ayette ise, **"Kendi istek ve tutkularını (hevasını) ilah edineni gördün mü?..."** (Furkan Suresi, 43) buyrulmaktadır. Allah'ı, sırf O'nun varlığını kabul etmek nefislerinin istek ve tutkuları ile çatıştığı için inkar eden Epikürcü-Darwinist klan da bu ayette tarif edilen insanların konumuna girmektedirler. Dolayısıyla, evrim-yaratılış tartışmasını "bilim-din çatışması" olarak görmek, çok büyük bir aldanıştır.

Evrim ve yaratılış, evrenin ve canlıların kökeni hakkında tarihin eski çağlarından beri var olan iki farklı açıklamadır. Bu iki açıklamadan hangisinin bilimsel olarak doğru olduğunun anlaşılması için bilimsel bulgulara bakmak gerekir. Tüm bulgular, bu kitapta ve diğer eserlerimizde açıklandığı gibi, evrim teorisinin yanlış, yaratılış gerçeğinin ise doğru olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Bilimin Ateist Olmak Zorunda Olduğu Yanılgısı

Bilimin ateist olmak, yani "evren sadece maddeden ibarettir, madde ötesinde bir bilinç yoktur" şeklindeki bir dogmaya inanmak ve bunu desteklemek zorunluluğu yoktur. Bilim bulguları inceler ve doğruluğu kesin olan bulgular bizi nereye götürüyorsa onu kabul eder.

Bugün astrofizik, fizik, biyoloji gibi farklı bilim dalları, evrende ve doğada rastlantılarla açıklanması imkansız yaratılış örnekleri olduğunu açıkça göstermektedirler. Deliller, bir Yaratıcı'nın varlığını kanıtlamaktadır. Bu Yaratıcı, gökleri, yeri ve bu ikisi arasındaki canlı-cansız herşeyi yaratan sonsuz güç ve akıl sahibi Allah'tır.

Kanıtsız olan "inanç" ise ateizmdir.

Ateizmin en önemli dayanağı sanılan Darwinizm ise, ilerleyen sayfalarda inceleneceği gibi, çökmüş durumdadır.

Bir Zamanlar Yaşam Basit Sanılıyordu

Darwinizm, yeryüzündeki tüm canlılığın, herhangi bir amaç ya da plan olmadan, rastlantılar sonucunda oluştuğu iddiasıdır.

Bu iddianın ilk halkasında ise, cansız maddenin içinde ilk canlının ortaya çıkışı yer alır. Bu ilk canlının gerçekten cansız maddeden tesadüfen oluşabileceği gösterilmelidir ki, doğal bir "evrim süreci" olup olamayacağı tartışılabilsin.

Peki bu ilk halka bilimsel verilerle kıyaslanınca ortaya ne çıkar? Yani cansız maddenin içinden tesadüfler sayesinde canlı bir organizma çıkabilir mi?

Bir zamanlar gözlem ve deneylerin üstteki soruya olumlu cevap verdiği sanılıyordu. Yani cansız maddenin içinden, kendi kendine, canlılar türeyebileceği düşünülüyordu. Çünkü söz konusu "gözlem ve deneyler" çok ilkeldi.

Bu gözlem ve deneylerin ilk sahipleri Eski Mısırlılardı. Nil nehrinin çevresinde yaşayan bu halk, yağışlı mevsimlerde Nil çevresinde çoğalan kurbağaların, nehrin etkisiyle çamurdan türediklerini sanıyordu. Sadece kurbağaların değil, yılan, solucan ve farelerin de, su baskınlarıyla taşan Nil ırmağının çamurlarından oluştuklarını düşünüyorlardı. Yaptıkları yüzeysel "gözlem", onları böylesi batıl bir inanışa sürüklemişti.

Sadece Eski Mısır'da değil, eski çağlardaki pek çok pagan toplumda da canlı ve cansız varlıklar arasındaki sınırın belli-belirsiz ve kolayca aşılabilir olduğu inancı yaygındı. Hindu felsefesine göre ise, evren "prakriti" adı verilen kocaman, yuvarlak bir maddeden oluşmuştu. Canlı cansız tüm maddeler bu ilk maddeden evrimleşerek oluşmakta ve tekrar prakritiye dönüşmekteydi. Eski Yunan felsefecilerinden Thales'in öğrencisi Anaksimenderes "Doğa" isimli şiirinde hayvanların, güneş ışığıyla buharlaşan bir balçıktan meydana geldiklerini yazdı.

Tüm bu batıl inanışların temelinde, canlılığın basit bir yapıya sahip olduğu zannı yatıyordu. Bu zan modern bilimin doğduğu Avrupa'da da uzun bir süre korundu. Modern bilim 16. yüzyıldan itibaren gelişmeye başladı, ancak bilim adamlarının canlılığın detaylarını, özellikle de gözle görülmeyen moleküler yapısını inceleme imkanı olmadığı için, en az üç yüz yıl daha canlılığın basit olduğu düşüncesi bazıları için ikna edici olmaya devam etti.

Bu ikna ediciliğin temelinde yine bazı yüzeysel gözlem ve deneyler vardı. Örneğin Belçikalı kimyacı Jan Baptista van Helmont (1577–1644) kirli bir gömleğin üzerine buğday döktü ve belli bir süre bekledikten sonra gömleğin çevresinde fareler bulunca, buğday ve gömlek karışımından farelerin ürediğine inandı. Alman bilim adamı Athanasius Kircher (1601-1680) de benzer bir deney yaptı. Ölü sineklerin üzerine bal döken ve bir süre sonra bu balın çevresinde, uçuşan sineklerin bulunduğunu gören Kircher, sinek ölüleriyle birleşen balın canlı sinek ürettiğini sandı.

Ancak daha bilinçli deneyler yapan bilim adamları, bu düşüncelerin birer yanılgı olduğunu fark edebiliyorlardı. İtalyan bilim adamı Francisco Redi (1626 –1697) bu konuda ilk kez kontrollü bir deney yaptı. İzolasyon yöntemini kullanarak, etlerin üzerindeki kurtların kendiliğinden oluşmadığını, sineklerin getirip bıraktıkları larvalardan çıktığını belirledi. Redi, canlılığın cansız maddelerden değil, ancak bir başka canlıdan gelebileceğini savundu. Bu görüş "biogenez" olarak bilindi. Canlılığın kendiliğinden oluşabildiği görüşünün adı ise "abiogenez"di.

Abiogenez ve biogenez taraftarları arasındaki bilimsel tartışmayı 18. yüzyılda John Needham (1713-1781) ve Lazzaro Spallanzani (1729-1799) sürdürdü. Her ikisi de bir parça eti kaynattıktan sonra izole ettiler. Needham ette yine kurtların oluştuğunu gözlemledi ve bunu abiyogeneze delil saydı. Spallanzani ise aynı deneyi tekrarladı, ama eti daha uzun süre kaynattı. Böylece üzerindeki tüm organik formları öldürmüş oluyordu. Ve bunun sonucunda et kurtlanmadı. Böylece

Spallanzani abiyogenezi çürütmüş oluyordu. Ama yine de pek çok insan buna inanmadı. Spallanzani'nin "eti çok fazla kaynatarak içindeki yaşam gücünü öldürdüğünü" söylediler.

Charles Darwin teorisini geliştirirken, hayatın kökeni konusu işte bu gibi tartışmalarla belirsizdi. Pek çok insan, kurtlar gibi gözle görülür canlıların olmasa bile, bakterilerin ve diğer mikropların cansız maddeden türeyebileceğine inanıyordu. Ünlü Fransız kimyacı Louis Pasteur, asırlardır süregiden abiyogenez iddiasını deneyleri ile 1860 yılında çürüttü, ama abiyogenez düşüncesi yine de pek çok insanın zihninde yer etmeye devam etti.

Bu nedenle Darwin ilk hücrenin nasıl ortaya çıkmış olabileceği konusu üzerinde hemen hiç düşünmedi. 1859'da yayınlanan *Türlerin Kökeni*'nde bu konuya dair herhangi bir açıklama yapmadı. Pasteur'un deneyleri bu konunun Darwinizm için büyük bir problem olduğunu ortaya koyduktan sonra bile, meseleye fazla eğilmedi. Hayatın kökeni konusundaki tek bilinen "açıklaması", ilk hücrenin "küçük sıcak bir gölde" oluşmuş olabileceği yönündeydi.

Darwin 1871'de Joseph Hooker'a yazdığı mektupta şöyle diyordu:

> Genellikle deniyor ki, bir yaşayan organizmanın ilk üretimi için gerekli koşullar şimdi mevcut olduğuna göre, bu koşullar her zaman mevcut olmalıydı. Ama eğer tüm amonyak ve fosforik tuzların bulunduğu, ışık, ısı, elektrik vs.nin var olduğu küçük sıcak bir gölde, bir protein bileşiği kimyasal olarak oluşsa ve daha kompleks değişimler geçirmeye hazır olsaydı, günümüzde bu madde hemen absorbe edilirdi, ama canlı yaratıkların varlığından önce bu durum böyle olmayabilirdi.[7]

Kısacası Darwin, sıcak bir gölün içinde yaşamın hammaddesi olan bazı kimyasallar bulunduğu takdirde, proteinlerin oluşabileceğini, bunların da çoğalıp, birleşip, bir hücre oluşturabileceklerini savunmuştu. Dahası, böyle bir oluşumun günümüz dünya koşullarında mümkün olmadığını, ama eski devirlerde mümkün olabileceğini ileri sürmüştü.

Darwin'in her iki iddiası da hiçbir bilimsel temeli olmayan birer spekülasyondu.

Ama bu spekülasyonlar kendinden sonra gelecek evrimcilere ilham kaynağı olacak ve yüzyılı aşkın bir süre devam edecek umutsuz bir çabayı başlatacaktı.

Bu umutsuz çaba, asırlardır varlığını koruyan ve Darwin'i de yanıltan bir yanılgıya dayanıyordu: Yaşamın, salt tesadüfler ve doğa kanunları ile ortaya çıkabilecek kadar basit olduğu yanılgısına...

O zamandan bu yana yüzyıl gibi uzun bir zaman geçti.

Binlerce bilim adamı, hayatın kökenine evrimsel bir açıklama getirmek için çaba harcadılar. Yolu açanlar, Alexander Oparin ve J. B. S. Haldane oldu. Biri Rus diğeri İngiliz -ama her ikisi de Marksist- olan bu iki bilim adamı, "kimyasal evrim" olarak bilinen teoriyi ortaya attılar. Darwin'in hayal ettiği gibi, yaşamın hammaddesi olan moleküllerin, enerji katkısı sayesinde, kendi kendilerine evrimleşip canlı bir hücre yapabileceklerini iddia ettiler.

Oparin ve Haldane'in tezleri 20. yüzyıl ortasında ivme kazandı. Çünkü yaşamın ne denli kompleks olduğu hala tam bilinmiyordu ve Stanley Miller adlı genç bir kimyacının deneyi, "kimyasal evrim" tezine göstermelik bir bilimsel destek sağlamıştı.

Bir Zamanlar Miller Deneyi Vardı

Bugün yaşamın kökeninden bahseden evrimci kaynaklara bakarsanız, büyük olasılıkla, savundukları tezlere en büyük kanıt olarak "Miller Deneyi"ni gösterdiklerini görürsünüz. Pek çok ülkenin biyoloji konulu ders kitaplarında öğrencilere bu deneyin ne denli önemli bir bulgu olduğu ve sözde "yaşamın kökeni sorununu nasıl aydınlattığı" anlatılır. Deneyin detayları çoğu zaman göz ardı edilir. Deneyde neyin üretildiği ve bunun yaşamın kökeni meselesinin kaçta kaçına "ışık tutmuş" olabileceği de göz ardı edilir.

Bu deneyin kendisine ışık tutmak için, daha önceki çalışmalarımızda çok detaylı olarak yer verdiğimiz gerçekleri kısaca özetleyelim.

1953 yılında, Chicago Üniversitesi Kimya bölümü öğrencisi olan Stanley Miller, hocası Harold Urey'in de gözetimi altında, ilkel dünya atmosferine benzediğini varsaydığı bir gaz karışımı oluşturdu.

Sonra bu karışımın içine bir haftayı aşkın bir süre elektrik verdi ve bu sürenin sonunda canlılarda kullanılan -ve kullanılmayan- bazı aminoasitlerin sentezlendiğini gözlemledi.

Aminoasitler, vücudun en temel malzemeleri olan proteinlerin yapıtaşlarıdır. Yüzlerce aminoasit, hücre içinde belirli bir sırayla birleştirilir ve böylece proteinler yapılır. Hücreler de ortalama birkaç bin ayrı türde proteinden meydana gelir. Yani aminoasitler, canlıların en küçük parçalarıdır.

İşte bu nedenle Stanley Miller'ın aminoasit sentezi, evrimciler arasında büyük heyecan uyandırdı. Ve on yıllar sürecek bir "Miller Deneyi efsanesi" doğmuş oldu.

Oysa efsane boştu. Geçersizdi.

Bu gerçek yavaş yavaş ortaya çıktı. 1970'lerde dünyanın ilk zamanlarındaki atmosferin, Miller'in deneyinde kullandığı metan ve amonyak gazlarını içermediği, onun yerine başlıca azot ve karbondioksit içerdiği kanıtlandı. Bu da Miller'in senaryosunu boşa çıkardı çünkü söz konusu gazlar aminoasit oluşumu için hiç de uygun değillerdi. Jeoloji dergisi *Earth*'de yayınlanan 1998 tarihli bir makalede bu gerçek şöyle özetleniyordu:

> Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller Deneyi'nde) kullanılandan çok daha az aktifler.[8]

Bir diğer ünlü bilim dergisi *National Geographic*'in aynı yıla ait bir makalesinde ise, konuyla ilgili şu satırlara yer veriliyordu:

> Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'in öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan çok, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda.[9]

Jon Cohen'in *Science* dergisinde yayınlanan 1995 tarihli bir makalesindeki yorum da bu konuda açıklayıcıdır. Cohen hayatın kökenini araştıran bilim adamlarının Miller Deneyi'ni dikkate almadıklarını belirtmiştir ve nedenini de şöyle özetlemiştir: "*Çünkü erken dünya atmosferi, Miller-Urey simülasyonuna hiç mi hiç benzemiyordu.*"[10]

Miller Deneyi'ni geçersiz kılan bir diğer nokta, erken dünya atmosferinde bol miktarda oksijen olduğunun da belirlenmiş olmasıdır. Bu gerek Miller Deneyi'ni gerekse diğer kimyasal evrim senaryolarını çıkmaza sokmuştur, çünkü oksijenin, tüm organik molekülleri oksitleme özelliği vardır. Vücut içinde bu tehlike, çok özel enzim sistemleri ile önlenir. Doğada serbest halde gezecek bir organik molekülün oksijen tarafından okside edilmemesi yani yakılmaması imkansızdır.

Tüm bu gerçeklere rağmen, başta belirttiğimiz gibi Miller Deneyi on yıllardır yaşamın kökenini açıklayan çok önemli bir bulgu gibi gösterilir. Ders kitaplarında öğrencilere böyle sunulur. Bu sunum yapılırken de, "Miller organik bileşiklerin nasıl sentezlenebileceğini gösterdi" veya "Miller ilk hücrelerin nasıl oluştuğunu gösterdi" gibi yönlendirici ifadeler tercih edilir.

İşte bu nedenle pek çok eğitimli insan da, bu konuda yanıltılmış durumdadır. Örneğin bazı makalelerde evrim teorisinden söz edilirken, "aminoasit, protein gibi organik maddeler karıştırılıp kaynatılınca hayat oluşuyor, canlılık başlıyor" gibi ifadelere rastlanabilmektedir. Bu, muhtemelen, Miller Deneyi efsanesinin zihinlerde bıraktığı batıl inançlardan biridir. Gerçekte ise, "aminoasit, protein gibi organik maddeler karıştırılıp kaynatılınca hayatın oluştuğu"

hiçbir zaman görülmemiştir. Hayat bir yana, aminoasitlerin oluşumunu açıklamaya çalışan Miller Deneyi de, yukarıda açıkladığımız gibi, bilimsel geçerliliği kalmamış, köhne bir denemedir. Aynen kurtlanan etleri abiogenez kanıtı sanan Jan Baptista van Helmont'un veya Athanasius Kircher'in "deneyleri" gibi. Jeremy Rifkin, Türkçeye *Darwin'in Çöküşü* adıyla çevrilen kitabında (*Algeny: A New World*) aynı benzetmeyi yapar:

> Eğer bilim adamları azıcık şüphe duyma zahmetine katlanmış olsalardı, bu deneyin (Miller Deneyi'nin), tıpkı daha önceki yıllarda çöplerden çıkan sinek kurtlarını gözleyerek hayatın cansız maddeden çıktığını iddia eden bilim adamlarının yaptıkları gibi, kurgusal bir hikayeden ibaret olduğunu hemencecik görebilirlerdi.[11]

Miller Deneyi'ni önemli bir bulgu zannedenlerin anlayamadıkları çok önemli bir nokta da şudur: Miller kendi oluşturduğu ve erken dünya atmosferi ile ilgisi olmayan suni koşullarda deneyini gerçekleştirmiştir yani deneyin koşulları geçersizdir. Ayrıca -ve en önemlisi- bu deneyde sadece aminoasit sentezleyebilmiştir ve herhangi bir şekilde aminoasit oluşması, kesinlikle canlılık oluşması demek değildir.

Canlı hücresini dev bir fabrikaya benzetirsek, aminoasitler de bu fabrikanın birer tuğlası olabilir. Önemli olan bu tuğlaların nasıl dizilip tasarlanacağıdır. Bugüne kadar hiçbir deney, aminoasitlerin tesadüfen veya kendi kendilerine organize olup fonksiyonel bir protein oluşturduklarını göstermemiştir. Canlılığın oluşması içinse yüzlerce farklı proteinin, DNA kodlarının, bunları yorumlayan enzimlerin, seçici geçirgen bir hücre zarının vs., yani çok kompleks bir mekanizmalar bütününün oluşması gerekir. Böyle bir "kimyasal evrim"in mümkün olduğu ise hiçbir zaman gösterilememiştir. Dahası, buna inanmak tek kelimeyle imkansıza inanmaktır. Dünyaca ünlü fizikçi ve bilim yazarı Paul Davies, bu konuda şu önemli yorumu yapar:

> Bazı bilim adamları, sadece biraz enerji atalım ve kendi kendine (yaşam) oluşur diye düşünüyorlar. Bu, şunu demek gibi bir şey: Tuğla yığınlarının altına bir dinamit koyalım. Patlasın, ve bir eviniz olsun! Elbette bir eviniz olmaz, sadece karmaşa olur. Yaşamın kökenini açıklamaktaki zorluk, bu kompleks moleküllerin içiçe geçmiş kompleks organizasyonel yapısının, rastlantısal bir enerji girişiyle nasıl oluştuğunun açıklanmasındadır. Bu çok spesifik kompleks moleküller kendilerini nasıl biraraya getirmişlerdir?[12]

Aslında Paul Davies'in verdiği örnek, yaşamın kökeni sorununun gerçek çözümünü de içinde barındırmaktadır. Ortada bir ev varsa, bu evin "tuğlaların dinamitle patlatılması sonucunda" oluştuğunu varsaymak ve bunun nasıl mümkün olabileceği konusunda teoriler üretmek mantıklı mıdır? Yoksa mantıklı olan, evin bir dinamit patlaması sonucunda değil de, üstün bir yaratılış ve düzenlemeyle ortaya çıktığını mı kabul etmektir?

Cevap çok açıktır.

Bu nedenledir ki, yaşamın kompleksliğinin tüm detaylarıyla anlaşıldığı son 20 yılda, pek çok bilim adamı "kimyasal evrim" efsanesini terk etmiş ve yaşamın kökenine yeni bir cevap getirmeye başlamıştır: Bu cevap, yaratılış gerçeğidir.

Yaşamın Şaşırtıcı Kompleksliği

Yaratılış gerçeğinin açıkça fark edilmesine sebep olan en önemli çıkış noktası, yaşamın Darwin zamanında hayal bile edilemeyen kompleksliğidir. Lehigh Üniversitesi'nden biyokimya profesörü Michael J. Behe, 1996 yılında yayınlanan Darwin's Black Box (Darwin'in Kara Kutusu) adlı kitabında, canlılıktaki kompleksliğin keşfedilmesinden şöyle söz eder:

> 1950'lerin ortalarından beri biyokimya bilimi, moleküler düzeyde yaşamın çalışmalarını açıklığa kavuşturmaktadır. Darwin, 19. yüzyıldaki gelişim derecesiyle bilim; görme, bağışıklık sistemi veya hareket mekanizmaları gibi sistemlerin işleyişlerini dahi tahmin edemiyordu. Modern biyokimya ise bu ve benzeri fonksiyonları gerçekleştiren moleküllerin tanımlanmasına yol açtı. Önceleri, yaşamın temellerinin basit bir esasa

dayalı olduğu düşünülmekteydi. Oysa bu beklenti artık tamamen yok olmuştur. Görme, hareket mekanizmaları ve diğer biyolojik fonksiyonların, televizyon kameraları ve otomobillerden daha az karmaşık olmadığı kanıtlanmıştır. Bilim, yaşamın kimyasının nasıl şekillendiğini anlayabilmek için oldukça büyük atılımlar yapmıştır. Fakat biyolojik sistemlerin moleküler seviyedeki hassas düzeni ve kompleksliği, bunların kökenlerinin açıklanması konusunda bilimi felce uğratmıştır... Pek çok bilim adamı kendilerine fazlaca güvenerek, açıklamaların çoktan ellerinde olduğunu öne sürmüştür. Veya çok yakında bu açıklamalara ulaşacaklarını söylemişler fakat profesyonel bilim literatüründe iddialarına bir destek bulamamışlardır. Daha önemlisi, sistemlerin kendi yapıları incelendiğinde, yaşam mekanizmalarının Darwinist bir yaklaşımla asla açıklanamayacağı ortadadır.[13]

Peki hücrenin içinde bu denli kompleks olan ne vardır? Behe, sorunun cevabını şöyle özetler:

1950'lerden kısa bir süre sonra bilim, yaşayan organizmaları meydana getiren moleküllerin bir kısmının özelliklerini ve şekillerini belirleyebilecek bir noktaya geldi. Yavaş yavaş, uzun çalışmalar sonucu pek çok biyolojik molekülün yapısı keşfedildi ve bunların çalışma yöntemleri sayısız deney ile kanıtlandı. Toplanan sonuçlar ise yaşamın makineler üzerine kurulu olduğunu göstermektedir. Bu makineler, moleküllerden oluşmuştur! Moleküler makineler yüklerini hücre içindeki bir yerden diğerine, yine diğer moleküller tarafından meydana getirilen "anayollar" ile taşırlar. Bu arada diğerleri hücreyi bir şekilde sabit tutabilmek için kablo, ip ve makara göreviyle hareket ederler. Makineler hücreye ait şalterleri açıp kaparlar, bazen hücreyi öldürürler veya aksine gelişmesini sağlarlar. Güneş enerjisiyle çalışan makineler fotonların enerjisini ele geçirir ve bunları kimyasal maddeler içinde saklarlar. Elektrikli makineler, akımın sinirlerden geçmesini sağlar. Üretim yapan makineler kendileri gibi başka moleküler makineleri inşa ederler, ve kendilerini de. Hücre, makineler kullanarak yüzer, makinelerle kendisini kopyalar, makinelerle beslenir. Kısacası, oldukça kompleks olan moleküler makineler her türlü hücresel işlemi kontrol ederler. Yaşamın detaylarının ince ayarı yapılmıştır ve sonuçta yaşamın makineleri oldukça komplekstir.[14]

İsrailli fizikçi ve moleküler biyolog Gerald Schroeder de hücrenin içindeki olağanüstü kompleksliğe dikkat çekmektedir:

… Vücudunuzdaki her hücre saniyede ortalama 2000 protein oluşturmaktadır. Her saniye, her hücrede ve hiç aralık verilmeksizin. Hücreler bunu öylesine mütevazi bir tavırla yapmaktadırlar ki biz bunca faaliyeti hiç ama hiç hissetmeyiz. Protein yüzlerce aminoasitin biraraya gelerek oluşturduğu bir dizidir ve aminoasitler de yaklaşık yirmi kadar atomdan oluşur. Vücudunuzdaki her bir hücre, şu anda yaklaşık on milyon atomdan oluşan beş yüz bin kadar aminoasiti seçip bunları önceden seçilmiş olan dizilerde organize ediyor, biraraya getiriyor her bir dizinin spesifik bir şekilde kıvrılıp kıvrılmadığını kontrol ediyor ve daha sonra her bir proteini her nasılsa bu özel proteine ihtiyaç duyduğunun işaretini veren belli bir alana, bazılarını hücre içine, bazılarını hücre dışına gönderiyor. Bu işlem her saniye, her hücrede tekrarlanıyor. Bedenimiz yaşayan bir mucizedir.[15]

Bu olağanüstü kompleks yapının rastlantıların ve doğa kanunlarının ürünü olduğunu iddia etmek, Paul Davies'in belirttiği gibi, tuğlaların altına dinamit koyarak bir ev oluşabileceğini iddia etmek gibidir. Bu nedenledir ki, yaşamın kompleksliği karşısında, Darwinistler çaresizdirler. Behe, hiçbir bilimsel yayında yaşamın kökenine dair evrimsel bir açıklama bulunmadığını şöyle anlatır:

Evrim üzerine yapılan bilimsel yayınları incelerseniz ve araştırmanızda moleküler makineler, yani hayatın temeli üzerine odaklanırsanız; gitgide artan bir korku ve kesintisiz bir sessizlikle karşılaşırsınız. Yaşamın karmaşıklığı bunu hesaplama yolundaki bilimin teşebbüslerini felce uğratmıştır, moleküler makineler Darwin'in önüne aşılamaz bir bariyer kurmuştur.[16]

Kısacası yaşamın kökeni, evrim teorisini çöküşe götüren önemli gerçeklerden biri olmuştur. Peki evrimciler neden hala Darwinizm'i savunmaktadırlar?

Miller Deneyi'nin iki mimarından biri olan Harold Urey bu konuda şu itirafta bulunmuştur.

> Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz... Kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.[17]

Urey, kendisinin ve pek çok meslektaşının hayatın rastlantısal bir kökeni olduğuna "inandıklarını" belirtmektedir. Gerçekten de teorinin temelinde bilim değil inanç yatmaktadır. Maddeden başka bir şey olmadığı ve tüm olguların maddesel etkilerle açıklanması gerektiği yönündeki bu inancın adı da materyalist felsefedir.

Bilimsel yönden çökmüş olan Darwinizm, salt bu felsefeye olan körü körüne inanç nedeniyle savunulmaktadır. Ama bu da teoriye fazla ömür kazandıramamıştır.

Bir Zamanlar Fosiller Evrim Kanıtı Sanılıyordu

Fosil bilimi Darwin'den çok daha önce gelişti. Bu bilimin, yani paleontolojinin kurucusu, Fransız zoolog Baron Georges Cuvier (1769-1832) idi. Cuvier, *Britannica*'nın ifadesiyle, "fosilleri ilk kez zoolojik bir sınıflandırmaya sokmuş, kaya tabakaları ve fosil kalıntıları arasındaki ilişkiyi göstermiş ve ayrıca yaptığı karşılaştırmalı anatomi çalışmaları ve fosil rekonstrüksiyonları ile, fonksiyonel ve anatomik ilişkileri göstermişti."[18]

Cuvier'nin önemli bir özelliği ise, onun döneminde Lamarck tarafından dile getirilen evrim teorisine karşı çıkması ve canlı gruplarının ayrı ayrı yaratıldıklarını savunmasıydı. Hayvan anatomilerindeki detaylı ve hassas özelliklere dikkat çeken Cuvier, bu özelliklerin rastgele değişimlere izin vermeyeceğini açıklamıştı. Ona göre, "türler hem fonksiyon hem de yapı itibarıyla o denli iyi koordine olmuşlardı ki, büyük değişimlerde hayatta kalamazlardı... Her tür kendi özel amacı ve her organ kendi özel fonksiyonu için yaratılmıştı."[19]

Charles Darwin ise fosillere farklı bir yorum getirdi. Ona göre geçmişte dünya üzerinde tek bir ortak atadan diğer canlı türlerini kademeli olarak türeten bir evrim süreci yaşanmıştı ve fosiller bu sürecin kanıtlarıydılar.

Darwin böyle bir yorum getirmişti, ama bu yorum bir kanıta dayanmıyordu. Aksine, Darwin zamanında elde bulunan fosiller hiç de evrim göstermiyordu. Soyu tükenmiş farklı canlılara ait kalıntılar vardı, ama bu kalıntılar Darwin'in teorisinin gerektirdiği gibi birbirlerine akrabalık bağı ile bağlı durmuyorlardı. Bilinen her fosil, bilinen her canlı gibi, kendine has özelliklere sahipti. Doğa tarihi, doğanın şu anki durumu gibi, birbirine çok benzeyen ve yakın türlere değil, birbirlerinden çok farklı ve aralarında büyük yapısal farklılıklar bulunan gruplara ayrılmıştı.

Bu nedenle Darwin, fosilleri teorisi için bir delil olarak kullanamadı. Aksine, teorisi için sorun oluşturan bu önemli meseleyi kitabında "tevil etmeye" (yani bahaneler öne sürerek bu sorundan kurtulmaya) çalıştı. Kitabının "Difficulties on Theory" (Teorinin Zorlukları) başlıklı bölümünde bu konuya yer ayırdı. Bununla beraber, "On the Imperfection of the Geological Record" (Jeolojik Kayıtların Yetersizliği) başlıklı ve sırf fosiller ve ara formların yokluğu konusunu ele alan bir bölüm daha ekledi kitabına.

Ancak kitabın her iki bölümünde de Darwin'in sorunu çok açık bir şekilde görülüyordu. Teorisi, canlı türlerinin çok küçük ve uzun vadeli kademeli değişimlerle ortaya çıktıkları iddiası üzerine kuruluydu. Eğer bu doğru olsaydı, o zaman her türü bir diğerine bağlayan ara formlar yaşamış olmalı ve bunların izlerine de fosil kayıtlarında rastlanmalıydı. Ama fosil kayıtları hiçbir "ara form" göstermiyordu.

Darwin sonuçta bu büyük sorunu geleceğe havale etmek durumunda kaldı. Zaten fosil sorununu ele almak için yazdığı bölümün başlığı -"On the Imperfection of the Geological Record" (Jeolojik Kayıtların Yetersizliği)- bunu açıkça gösteriyordu. Darwin'e göre sorun fosil kayıtlarının yetersiz olmasıydı. Yeni fosiller bulundukça, teorisini destekleyen kanıtlar geleceğine kesin gözüyle bakıyordu. Şöyle yazmıştı:

> Jeolojinin sözünü ettiğim gibi kademeli bir organik zincir açığa çıkarmadığı kesin; ve bu, belki de, benim teorime karşı öne sürülebilecek en bariz ve en büyük itiraz. Açıklamanın, jeolojik kayıtların olağanüstü derece yetersiz oluşunda yattığına inanıyorum. [20]

O zamanlar Darwin'in bu kehaneti bazılarına inandırıcı gelmişti. Sayıları giderek artan Darwinistler yeryüzünü kazarak fosil kayıtlarını genişletmeye ve "kayıp" sandıkları ara formları aramaya başladılar. Onları heyecanlandıracak bazı bulgular da elde edildi... Ama bu heyecanlarının boşuna olduğu zamanla anlaşılacaktı.

Evrimciler adına heyecanlandırıcı bulgulardan biri, *Archaeopteryx* adı verilen bir kuş fosiliydi. 1860 yılında Almanya'nın Solnhofen kasabası yakınlarında bulunan bu fosil, bir kuşa ait olmasına karşın bazı özgün özellikler içeriyordu. Ağzında dişlerin, kanatlarında pençe benzeri tırnakların var olması ve uzun kuyruğu, fosilin bu açılardan sürüngenlere benzetilmesine neden oldu. Bu ise Darwinistler için bulunmaz bir fırsattı. Darwin'in en ateşli savunucusu olarak bilinen Thomas Huxley, *Archaeopteryx*'i yarı sürüngen-yarı kuş bir canlı ilan etti. Kanatlarının uçuşa elverişli olmadığı ve dolayısıyla canlının "ilkel bir kuş" olduğu yönündeki yorum, giderek büyük bir popülarite kazandı ve 20. yüzyıl boyunca da sürecek olan *Archaeopteryx* efsanesi doğmuş oldu.

Ancak bu efsanenin çok yüzeysel olduğu; canlının "ilkel kuş" olmadığı; aksine iskelet ve tüy yapısının uçmaya son derece elverişli olduğu; sürüngenlere benzetilen özelliklerinin tarihte yaşamış ve hatta günümüzde yaşayan diğer bazı kuşlarda da bulunduğu zamanla ortaya çıkacaktı.

Söz konusu bulgular sonucunda "tüm zamanların en ünlü ara form adayı" sayılabilecek *Archaeopteryx* hakkındaki evrimci spekülasyonlar günümüzde büyük ölçüde dinmiş durumdadır. Ornitoloji (kuş bilimi) uzmanı olan Kuzey Carolina Üniversitesi Biyoloji Bölümü profesörü Alan Feduccia'nın belirttiği gibi "*Archaeopteryx*'in çeşitli anatomik özelliklerini inceleyen yeni araştırmacıların pek çoğu, bu canlının daha önce hayal edilenden çok daha kuş-benzeri olduğunu göstermiştir". *Archaeopteryx* hakkında çizilen "yarı sürüngen canlı" portresinin ise yanlışlığı ortaya çıkmıştır; yine Feduccia'ya göre "*Archaeopteryx*'in theropod dinozorlara olan benzerliği çok büyük ölçüde abartılmıştır."[21] Kısacası *Archaeopteryx'in* günümüz kuşlarından hiçbir farkının olmadığı anlaşılmıştır.

Archaeopteryx dahil olmak üzere- Darwin'den bu yana geçen bir buçuk yüzyıl içinde hiçbir ara form bulunamadığını açıkça söyleyebiliriz. Bu gerçek özellikle 70'li yıllardan itibaren reddedilemez hale gelmiş ve evrim teorisine inanan bazı paleontologlar tarafından da kabul edilmiştir. Bu paleontologlar arasında en çok dikkati çeken isimler Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge'dir. "Sıçramalı evrim" (punctuated equilibrium) adı altında farklı bir evrim modeli ileri süren bu ikili, Darwinizm'in "kademeciliğinin" fosil kayıtları tarafından çürütüldüğünü açıkça ve ısrarla dile getirmişlerdir. Gould ve Eldredge'in detaylarıyla gösterdikleri gibi, farklı canlı grupları fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkmakta ve sonra da yüzmilyonlarca yıl değişim geçirmeden kalmaktadırlar.

Eldredge, bir başka evrimci paleontolog olan Ian Tattersall ile birlikte yazdığı bir kitapta şu önemli tespiti yapmıştır:

> Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in *Türlerin Kökeni*'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, **fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir.**
>
> Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir. Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep statik kaldıkları yönündeki gözlem, **"kral çıplak"** hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: **Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir.** Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden hırçın bir **fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.**[22]

Üç evrimci biyoloğun ortaklaşa kaleme aldıkları 1988 basımı *Integrated Principles of Zoology* (Zoolojinin Entegre Prensipleri) adlı kitapta aynı gerçek şöyle açıklanır:

> Pek çok tür milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik geçirmeden kalmakta, sonra ani bir şekilde yok olmakta ve onların yerine çok farklı formlar ortaya çıkmaktadır. Dahası, çoğu hayvan grubu fosil kayıtlarında, tamamen

şekillenmiş biçimde, aniden ortaya çıkmaktadırlar ve onların ataları sayılabilecek bir gruptan yana keşfedilmiş hiçbir ara form fosili bulunamamaktadır.[23]

Yeni bulgular, durumu Darwinizm lehine değiştirmemekte, aksine daha da kötüleştirmektedir. Oxford Üniversitesi Zoolojik Kolleksiyonlar Yöneticisi Tom Kemp, *Fossils and Evolution* (Fosiller ve Evrim) isimli 1999 basımı kitabında bu durumu şöyle kabul eder:

> Yeni canlı kategorileri hemen hemen tüm durumlarda fosil tabakalarında belirleyici karakteristikleri zaten mevcut olarak ve bilinen atasal grupları olmaksızın çıkar.[24]

Böylece, bir zamanlar Darwin'in teorisi lehinde bir kanıt gibi algılanan fosil kayıtları, teorinin aleyhinde bir kanıt haline gelmiştir. Princeton Üniversitesi'nden matematikçi ve evrim karşıtı David Berlinski, durumu şöyle özetler:

> Fosil mezarlığı boşluklarla doludur. Hiçbir paleontolog da bunu reddetmemektedir. Bu açık bir gerçektir. Darwin'in teorisi ile fosil kayıtları çelişkilidir.[25]

Bu çelişkinin en çarpıcı örneklerinden biri ise, Darwinist "hayat ağacı"nın çöküşüdür.

Bir Zamanlar "Evrim Ağacı" Var Sanılıyordu

Darwinizm'in fosil kayıtlarından aldığı en yıkıcı darbe, Kambriyen Devre ait fosillerin ortaya koyduğu tablodur.

Darwin, yeryüzündeki yaşamın tarihinin ilk başta tek bir kökten çıkan, sonra giderek yavaş yavaş dallara ayrılan bir ağaç olarak şematize edilebileceğini düşünmüştü. *Türlerin Kökeni*'nde de bu görüşü yansıtan bir şema yer alıyordu. Bu şemayla birlikte insanların zihnine yerleşen "evrim ağacı" kavramı zamanla Darwinizm'in en önemli efsanelerinden biri haline geldi. Binlerce ders kitabı, bilimsel kitap, dergi veya gazete, "evrim ağacı"nın farklı versiyonlarını yayınladı. Canlıların ortak bir kökenden küçük rastlantısal değişimlerle türedikleri fikri, "evrim ağacı" şemaları ile insanlara empoze edildi.

Oysa gerçekler çok farklıydı.

Bunun anlaşılması, en açık olarak "Kambriyen Patlaması"nın keşfedilmesiyle oldu.

Bu keşfin hikayesini öğrenmek için 20. yüzyılın başlarına, 1909 yılına gitmek gerekir. O yıl Charles D. Walcott adlı bir paleontolog, Kanada'nın Rocky Mountains (Kayalık Dağlar) bölgesinde araştırma yapmaya girişmişti. Walcott, Burgess Pass denen bölgede son derece iyi korunmuş kaya katmanlarına (İngilizce terimle "shale") rastladı. Burgess Yatağı'nda (Burgess Shale) çok sayıda fosil bulunduğunu ve bunların Kambriyen Devre ait olduğunu fark etmekte gecikmedi. Bundan sonraki 4 yıl boyunca Burgess Shale bölgesinden 60 ila 80 bin fosili özenle topladı ve yaptığı bu detaylı çalışmayı en ince ayrıntılarına kadar defterlerine not etti.

Walcott'un topladığı fosillerin çok şaşırtıcı bir özelliği vardı: Karşısında, bugün yaşayan tüm filumlara ait canlıların kalıntıları duruyordu. (Filum, hayvanlar aleminde canlıları sınıflandırmak için kullanılan en büyük kategoridir. Hayvanlar 50'nin üzerine filuma ayrılırlar ve bu filumların hepsinin kendine has vücut planları vardır. En çok bilinen filumlar arasında; omurgalıları da içeren kordata, tüm böcekleri içeren artropoda, tüm kabuklu yumuşak hayvanları içeren molluska sayılabilir.)

Walcott topladığı fosillerin hangi filumlara ait olduğuna baktığında çok şaşırdı. Çünkü bulduğu fosil tabakası çok eskiydi ve bundan daha eski tabakalarda kayda değer bir yaşama rastlanmamıştı; ama bu tabakada bilinen filumların neredeyse tamamına ait canlılar vardı. Dahası hiç bilinmeyen filumlara ait fosiller de bulmuştu. Bu, hayvanlar alemindeki tüm vücut özelliklerinin aynı jeolojik devirde, birarada ortaya çıktıklarını gösteriyordu.

Bu ise Darwin'in teorisi için yıkıcı bir darbe oluşturuyordu. Çünkü Darwin canlıların yavaş yavaş dallanan bir ağacın kolları gibi geliştiğini ileri sürmüştü. Darwin'in kurguladığı evrim ağacına göre, yeryüzünde ilk başta tek bir filum olmalı, sonra uzun zaman dilimleri içinde farklı filumlar yavaş yavaş ortaya çıkmalıydı. Oysa Walcott, tüm filumların aynı anda ve aniden ortaya çıktıklarını gösteren kanıtlarla yüzyüzeydi. Bu, "evrim ağacı"nın tepetaklak olması anlamına geliyordu.

Ancak teoriye yönelik bu büyük darbenin açığa çıkması için 70 yıl beklemek gerekecekti.

Çünkü Walcott, 4 yıl boyunca büyük bir titizlikle yürüttüğü çalışmanın sonucunda, elde ettiği fosilleri bilim dünyasına açmak yerine, gizlemeye karar verdi. Walcott Washington D.C.'deki ünlü Smithsonian Müzesi'nin müdürüydü ve koyu bir Darwinistti. Elde ettiği fosillerin evrim teorisine büyük bir sorun oluşturacağını düşündüğü için, bunları açıklamak yerine, müzenin arşivlerine kaldırdı. Burgess Shale fosillerinin gün ışığına çıkması, ancak 1985 yılında, müzenin arşivlerinin yeniden incelenmesi sayesinde oldu. İsrailli bilim adamı Gerald Schroeder bu konuda şu yorumu yapar:

> Eğer Walcott isteseydi, fosiller üzerinde çalışmak üzere bir ordu dolusu öğrenciyi görevlendirebilirdi. Ama evrim gemisini batırmamayı tercih etti. Bugün Kambriyen Devri fosilleri Çin'de, Afrika'da, İngiliz Adaları'nda, İsveç'te ayrıca Grönland'da da bulunmuş durumdadır. (Kambriyen Devrindeki) Patlama, dünya çapında yaşanmış bir olaydır. Ama bu olağanüstü patlamanın doğasını tartışmak mümkün olmadan önce, bilgi gizlenmiştir.[26]

70 yılı aşkın bir süre boyunca Smitsonian Müzesi'nde kapalı kapılar ardında duran fosilleri bulan ve yeniden analiz eden, paleontologlar Harry Whittington, Derek Briggs ve Simon Conway Morris'ti. Bu bilim adamları, Walcott'un bulduğu fosillerin en eski jeolojik devirlerden biri olan Kambriyen Devrine ait olduğunu belirlediler. Bu devirde bu kadar farklı canlıların bir anda ortaya çıkışına da **"Kambriyen Patlaması"** adını verdiler.

1980'ler, Schroeder'in de belirttiği gibi, aynı zamanda Burgess Shale'e benzeyen iki yeni fosil bölgesinin daha keşfedildiği bir dönem oldu: Kuzey Grönland'da Sirius Passet ve Güney Çin'de Chengjiang. Tüm bu bölgelerde Kambriyen döneminde ortaya çıkan çok farklı canlıların fosilleri bulundu. Chengjiang fosilleri bunların arasında en eskileri ve en iyi korunmuşlarıydı ve ilk omurgalıları da içeriyordu.

1999 yılında bulunan 530 milyon yıllık iki balık fosili ise, Kambriyen'de omurgalılar dahil tüm vücut yapılarının var olduğunu kanıtlayacaktı. Araştırmalar Kambriyen Patlaması'nın jeolojik olarak çok kısa bir dönemi ifade eden 10 milyon yıllık bir süre içinde gerçekleştiğini ortaya koydu. Ve bu süre içinde aniden ortaya çıkan canlıların hepsinde, daha önceleri var olan tek hücreli canlılarda ve birkaç çok hücreli canlıda hiç görülmeyen, son derece kompleks organlar ve sistemler olduğu belirlendi. Stephen J. Gould Kambriyen patlamasını şu şekilde tarif eder:

> Böyle bir patlamanın en ünlüsü, Kambriyen patlaması, modern çok hücreli yaşamının başlangıcına damgasını vurmaktadır. Birkaç milyon yıl içinde, neredeyse tüm hayvan anatomilerinin her temel çeşidi ilk defa olarak fosil kayıtlarında ortaya çıkmıştır.[27]

Evrimciler Kambriyen Patlaması'na karşı çeşitli açıklamalar yapmaya çalışmaktadırlar, ama bunların hiçbiri ikna edici değildir. *Ara Geçiş Açmazı* adlı kitabımızda da açıkladığımız gibi, Kambriyen sorunu karşısında öne sürülen evrimci tezlerin hepsi çürüktür ve bunu evrimcilerin kendi içlerindeki tartışmalar da açığa çıkarmaktadır.

Ünlü bilim dergisi *Trends in Genetics* (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında Burgess Shale'deki fosil bulgularının evrim teorisine göre bir türlü açıklanamadığını ve "ileri sürülen tezlerin ikna edici olmadığını" şöyle anlatır:

> Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili hararetli tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükebilir. Fakat bu tartışmalara neden olan şey, Kambriyen Devrinde yaşayan hayvanların fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü

bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir hiçbirinin ikna edici olmadığıdır.[28]

Amerikalı biyolog Jonathan Wells, *Icons of Evolution* adlı kitabında durumu şöyle özetlemektedir:

> Evrimin tüm ikonları içerisinde hayat ağacı en yaygın olanıdır, çünkü ortak bir atadan türeme, Darwin'in teorisinin temelidir... Ama Darwin biliyordu ki -ve bilim adamları da yakın zaman önce kabul ettiler ki- erken zamanların fosil kayıtları evrim ağacını başaşağı çevirmektedir. On yıl kadar önce, moleküler kanıtların bu ağacı kurtarması umuluyordu, ama yeni bulgular bu umudu da yıkmıştır. Bunu ders kitaplarını okuyarak öğrenemezsiniz belki, ama Darwin'in hayat ağacı bugün tepetaklak olmuş durumdadır.[29]

İşte bu nedenle diyebiliriz ki;

Bir zamanlar Darwinizm vardı. Bazıları, bu teorinin fosiller tarafından desteklendiğini zannediyordu. Oysa fosil kayıtları bunun tam tersini söylüyordu. Şimdi ise Darwinizm çökmüştür. Fosillerin, yeryüzünde yaşamın evrimle değil, aniden ortaya çıktığını gösterdiği anlaşılmıştır.

Aniden ortaya çıkışın anlamı ise "yaratılış"tır. Allah tüm canlıları eksiksiz bir şekilde, yoktan yaratmıştır. Bu gerçeği bir ayette Rabbimiz şöyle bildirmektedir:

> **Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)**

Bir Zamanlar Kayıp Halka Aranıyordu

Bir önceki bölümde Darwinizm'in fosil kayıtları tarafından nasıl dayanaksız bırakıldığını inceledik. Değinmediğimiz önemli bir konu ise, insanın kökeniyle ilgili fosil kayıtlarıydı.

Darwin insanın kökeni konusunu *Türlerin Kökeni*'nde değil, bundan 12 yıl sonra yayınladığı *İnsanın Türeyişi* (The Descent of Man) adlı kitabında ele aldı. İnsanoğlunun sözde evrim basamağının en üst basamağı olduğunu, bir önceki atasının ise günümüz maymunlarına benzer primatlar olduğunu ileri sürdü.

Darwin'in bu iddiasını doğrulayacak herhangi bir kanıtı yoktu. Tek yaptığı, hayvanlar aleminde fiziksel olarak insana benzetebileceği en uygun canlı olan maymunlarla insanoğlu arasında bir akrabalık ilişkisi hayal etmekten ibaretti. Kitabında ırkçı argümanlar da geliştiriyor ve dünya üzerinde yaşayan bazı sözde "ilkel ırklar"ın evrime kanıt oluşturduğunu iddia ediyordu. (Oysa günümüzdeki genetik incelemeler Darwin'in ve o dönemdeki diğer evrimcilerin savundukları bu ırkçı görüşleri haksız çıkarmıştır.)

Darwin insanın maymunlarla ortak bir atadan geldiğini ileri sürdüğüne göre, teorisine inananlara bu hayali evrimi kanıtlayacak fosiller bulma görevi düşüyordu. 19. yüzyılın son çeyreğinden itibaren neredeyse tüm bir paleoantropoloji bilimi bu amaca yöneltildi. Darwinizm'e inanan paleontologlar insanla maymun arasındaki sözde "kayıp halka"yı bulmak için kazılara giriştiler.

Umdukları büyük bulgu, 1910 yılında İngiltere'de ortaya çıktı. Bu, sonraki 43 yıl boyunca insanın evrimini kanıtlayan çok önemli bir delil olarak dünyaya sunulacak olan "Piltdown Adamı" kafatasıydı. Fosil, Charles Dawson adlı amatör bir paleontolog tarafından ortaya çıkarılmıştı ve bu nedenle kendisine *Eoanthropus dawsoni* adı verildi. *Eoanthropus dawsoni* garip bir fosildi: Kafatasının üst kısmı tam bir insan yapısına sahipken, alt çenesi ve dişleri maymunsu özellikler gösteriyordu. Buluş kısa sürede büyük ün kazandı. İngilizler, İngiltere'de bulunan fosili kendi ırklarının atası olarak görüp büyük bir gururla sahiplendiler. Kafatasının büyük oluşu, "İngiliz zekası"nın çok önceleri evrimleştiğinin bir göstergesi olarak yorumlanıyordu. İlerleyen yıllarda *Eoanthropus dawsoni* hakkında yüzlerce tez yazıldı ve fosilin sergilendiği Londra British Museum'u gezen yüzbinlerce ziyaretçi, "insanın evrimi" konusunda ikna edildi.

Oysaki bilmedikleri bir şey vardı: Fosil, bir sahtekarlık ürünüydü. Kafatası üzerinde 1953 yılında yapılan incelemelerde Piltdown Adamı'nın insan ve orangutan kemiklerinin birleştirilmesiyle üretilmiş sahte bir fosil olduğu ortaya çıktı. Bir zamanların sözde en büyük evrim delili, kamuoyunun şaşkınlığı içinde, on yıllardır büyük bir itinayla sergilendiği British Museum'dan çıkarıldı.

1920'lerde Piltdown'dan daha küçük çaplı ama en az onun kadar vahim bir başka skandal daha yaşandı. 1922 yılında ABD'nin Nebraska eyaletinde bulunan bir azı dişi fosiline insan ve maymun arası bir form biçildi ve bu dişten yola çıkılarak hayali bir "Nebraska Adamı" kurgulandı. Ancak 1927'de dişin ne insana ne de maymuna ait olduğu ortaya çıktı. Diş, bir yaban domuzuna aitti.

Bu gibi fiyaskolara rağmen evrimciler insanın kökeni konusunda fosil arayışını sürdürdüler. Zamanla, *Australopithecus* adı verilen soyu tükenmiş maymunların insanın en eski atası olduğu görüşü yaygınlaştı. *Australopithecus*'un sırasıyla *Homo habilis, Homo rudolfensis* ve *Homo erectus* adı verilen türler tarafından izlendiği ve sonunda bu çizginin *Homo sapiens*'e yani günümüz insanına ulaştığı, bir evrim klişesi olarak yerleşti. Ders kitapları, bilim dergileri, magazin dergileri, günlük gazeteler, filmler ve hatta reklam filmleri bile, bu klişeyi ve onu temsil eden "giderek ayağa kalkan maymunlar dizisi" resmini benimsediler ve hiç sorgulamadan on yıllarca kullandılar.

Kısacası, 20. yüzyılın uzunca bir bölümünde, insanın kökeninin evrim teorisine göre açıklandığı düşüncesi, yaygın bir kabul gördü.

Oysa gerçekler çok daha farklıydı. Elde edilen fosiller hiçbir evrim şemasına uymuyor, oturmuyordu. Daha fazla fosil bulundukça da, sorun çözülmüyor, aksine daha karmaşıklaşıyordu. Sonunda bazı otoriteler gerçeği itiraf etmeye başladılar. ABD'nin önde gelen paleontologları arasında yer alan Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Niles Eldredge ve Ian Tattersall, bu konuda şu önemli yorumu yaptılar:

> Canlıların evrimsel tarihlerinin bir keşif meselesi olduğu düşüncesi, bir efsanedir. Eğer öyle olsaydı, ne kadar çok hominid fosili bulursak, insanın evrimi hikayesinin de o kadar açık hale gelmesi gerekirdi. Oysa eğer bir şey olduysa, bunun tam tersi olmuştur.[30]

Evrim teorisinin en önde gelen isimlerinden biri olan Harvard Üniversitesi profesörü Richard Lewontin'in 1995 tarihli bir makalesindeki sözleri de Darwinizm'in bu konuda içine düştüğü umutsuz durumu ifade ediyordu:

> Uzak geçmişi düşündüğümüzde, gerçek Homo sapiens türünün öncesine uzandığımızda, dağınık ve kopuk bir fosil kaydı ile karşılaşırız. Bazı paleontologlar tarafından ileri sürülen heyecanlı ve iyimser iddialara rağmen, hiçbir hominid türü bizim direkt atamız olarak kabul edilememektedir.[31]

Son yıllarda konunun uzmanı olan diğer pek çok evrimci, aslında savundukları teori hakkında son derece kötümser düşüncelere sahip olduklarını açıkladılar. Örneğin ünlü *Nature* dergisinin bilim editörü Henry Gee, bu konuyla ilgili olarak şunları söylüyordu:

> Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama geceyarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır-eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir, ama bilimsel değildir.[32]

Klasik "insanın soy ağacı" şablonu bugün ciddi biçimde sorgulanmaktadır. Kanıtları önyargılardan sıyrılarak inceleyen bilim adamları, evrimcilerin *Australopithecus*'tan *Homo sapiens*'e doğru uzattıkları çizginin tamamen zorlama olduğunu, araya konan *Homo habilis* ve *Homo erectus* gibi ayrı türlerin ise hayali olduklarını belirtmektedirler. Evrimci paleoantropologlar Bernard Wood ve Mark Collard, 1999'da *Science*'da yayınlanan makalelerinde, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* kategorilerinin hayali olduğunu ve bu kategorilere dahil edilen fosillerin aslında *Australopithecus* genusuna transfer edilmesi gerektiğini savunmuşlardır.[33] Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff ve Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ise, *Homo erectus*'un hayali bir kategori olduğu, bu sınıflamaya dahil edilen fosillerin aslında *Homo sapiens*'in birer varyasyonu oldukları düşüncesindedirler.[34]

Bunun anlamı şudur: Evrimcilerin insanın sözde evrimsel atası olarak öne sürdükleri fosiller, ya soyu tükenmiş maymun cinslerine ya da farklı ırksal özelliklere sahip insanlara aittir. Bunların hiçbiri yarı maymun yarı insan özelliği gösteren canlılar değildir, ya maymun ya da insandırlar. Yani, insanın evrimsel bir kökeni yoktur.

Bu gerçeği gören kimi uzmanlara göre "insanın evrimi" masalı, materyalist felsefeye inanan bir grup insanın, doğa tarihini kendi dogmatik inançlarına göre yazma çabasından başka bir şey değildir. İngiliz Bilim İlerleme Derneği'nin (British Association for the Advancement of Science) bir toplantısında, Oxford Üniversitesi tarihçisi John Durant bu konuda şu yorumu yapmıştır: "Acaba, aynen 'ilkel' efsaneler gibi, insan evrimi teorileri de kendilerini yaratanların değer sistemlerini, onların kendileri ve toplumları hakkındaki inanışlarını geçmişe yansıtarak, güçlendiriyor olabilir mi?"[35] Durant daha sonraki bir yazısında ise şöyle demektedir:

> İnsan evrimine dair düşüncelerin, gerek bilim-öncesi gerekse bilimsel toplumlarda benzer işlevler üstlenip üstlenmediği kuşkusuz sorulmaya değer bir konudur... Yakından incelendiğinde ortaya çıkmaktadır ki, her defasında, insanın kökeni hakkındaki fikirler geçmiş kadar bugünü de yansıtmaktadır, geçmişteki atalarımızın

deneyimleri kadar kendi deneyimlerimizi yansıtmaktadır.... Bilimin bir an önce efsanesizleştirilmesine acilen ihtiyacımız vardır.[36]

Kısacası, insanın kökeni hakkındaki evrim teorileri, bu teorileri üretenlerin önyargılarını ve felsefi inançlarını yansıtmaktan başka bir işlev görmemektedir. Bu gerçeği kabul eden bir diğer evrimci, Arizona State Üniversitesi antropoloğu Geoffrey Clark'tır. Clark, 1997'deki bir yazısında şöyle der:

> Paleoantropolojinin sadece şekli bilimseldir, içeriği değil… Önümüzdeki bir grup alternatif araştırma sonucundan bir tanesini, daha önceki varsayımlarımıza ve önyargılarımıza göre seçiyoruz -bu hem politik hem de subjektif bir işlem-.[37]

Medya Propagandasının İçyüzü

Görüldüğü gibi insanın evrimi iddiası, bizzat bu iddianın şekillenmesinde rol oynayan kimseler tarafından dayanaksız bulunmaktadır. İddia bilime değil, teoriyi şekillendirenlerin inanç ve önyargılarına dayalıdır. Ama ilginç olan nokta, paleoantropoloji dünyasındaki bu "itiraf"ların hiçbir zaman medyaya yansımamasıdır. Aksine Darwinizm'i savunan bir kısım medya, evrim teorisinin içine düştüğü bu çıkmazı özenle gizler ve kitlelere hep "evrim teorisinin her gün yeni bir kanıtı bulunduğu" aldatmacasını söyler. Yale ve California Berkeley Üniversitelerinde yüksek lisans ve doktora yapmış Amerikalı bir biyolog Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong?* (Evrimin İkonları: Bilim mi Efsane mi, Evrim Hakkında Öğrettiğimiz Pekçok Şey Neden Yanlış?) adlı 2000 yılı basımı kitabında bu propaganda mekanizmasını şöyle özetler:

> Toplumun geneli, insanın kökeni hakkındaki derin belirsizliğe dair bilimsel uzmanların yaptıkları açıklamalardan çok nadiren haberdar edilir. Bunun yerine, şu veya bu kimsenin en son teorisi ile besleniriz ve bize bizzat paleantropologların bunun üzerinde anlaşamadıkları gerçeği aktarılmaz. Ve tipik olarak, teori mağara adamlarının veya "bol makyajlı" insan atalarının hayali resimleri ile süslenir... Görünen odur ki, bilimin hiçbir alanında bu kadar çok kişi, bu kadar az bir malzeme üzerine bu kadar fazla kurgu yapmamıştır.[38]

Peki evrimi savunan bir kısım medyanın haberlerine manşet olan, "insanın evrimi artık kanıtlanmış bir gerçektir" gibi asılsız iddialarla gazete ve televizyonlarda yer alan bilim adamları kimlerdir? Bunlar, paleoantropolojiyi dayanaksız bulan bilim adamlarından niçin farklı düşünmektedirler?

Evrimci Greg Kirby, Biyoloji Öğretmenleri Birliği'nin toplantısında yaptığı bir konuşmada bu psikolojiyi şöyle ifade etmiştir:

> Eğer bütün hayatınızı kemik toplamak, kafatasının ve çenenin küçük parçalarını bulmak için harcıyorsanız, bu küçük parçaların önemini abartmak için çok güçlü bir istek duyarsınız.[39]

İşte bilimsel yönden bir dayanağı bulunmadığı açıkça ortada olan insanın evrimi masalını ayakta tutan etkenlerden birkaçı bunlardır. Ama her yeni bulunan fosil, insanın kökeni hakkındaki evrimsel tezleri biraz daha çıkmaza sokmaktadır.

Kayıp Halkanın Yokluğunun İtirafı

Evrimsel tezlerin çıkmazının son örneği, 2002 yazında Orta Afrika ülkesi Çad'da bulunan yeni bir kafatası fosili oldu. Fransız bilim adamı Michel Brunet tarafından keşfedilen fosile *Sahelanthropus tchadensis* adı verildi.

Ve bu fosil, Darwinizm dünyasını birbirine kattı. Dünyaca ünlü *Nature* dergisi, fosili duyuran haberinde, "bulunan yeni kafatası, insanın evrimi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen batırabilir" itirafında bulundu.[40]

Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu yeni bulgunun "küçük bir nükleer bomba kadar etkili olacağı"nı söyledi.[41]

Bunun nedeni, bulunan söz konusu fosilin 7 milyon yıl yaşında olmasına rağmen, "insanın en eski atası" olduğu iddia edilen ve 5 milyon yıl yaşındaki *Australopithecus* türü maymunlardan (evrimcilerin bugüne kadar temel aldıkları kıstaslara göre) daha "insansı" bir yapıya sahip olmasıydı. Bu durum, zaten tam bir karmaşa durumunda olan "insanın evrimi" senaryosunu bir kez daha tutarsız hale getiriyordu.

Washington'daki George Washington Üniversitesi'nden evrimci antropolog Bernard Wood yeni bulunan fosil üzerine önemli bir açıklama yaptı. Wood, tüm 20. yüzyıl boyunca kitlelere empoze edilen "evrim merdiveni" hikayesinin artık geçerliliğinin kalmadığını, evrimin bir "çalı"ya benzetilebileceğini söylüyordu:

> Üniversiteye başladığım 1963 yılında, insanın evrimi bir merdiven gibi görülüyordu. Bu merdivenin basamakları, maymundan insana doğru ilerleyen ve her aşaması bir öncekinden daha az maymunsu olan bir seri ara formdan meydana geliyordu... Ama şimdi insanın evrimi (karmakarışık) bir çalıya benziyor... Fosillerin birbirleriyle nasıl bir ilişkisi olduğu ve herhangi birisinin gerçekten insanın atası olup olmadığı hala tartışmalı."[42]

Yeni bulunan maymun fosili konusunda *Nature* dergisinin editörü ve bir paleoantropolog olan Henry Gee'nin yaptığı yorumlar da son derece önemlidir. Gee, *The Guardian* gazetesinde yayınlanan yazısında, fosil üzerinde yapılan tartışmalara değinmekte ve şöyle yazmaktadır:

> Sonuç ne olursa olsun, bu kafatası, bir kez daha ve kesin olarak göstermiştir ki, eskiden beri kabul edilen (insanla maymun arasındaki) 'kayıp halka' düşüncesi saçmadır.... Şu an çok açık olarak görülmelidir ki, zaten her zaman için son derece sallantılı olan kayıp halka düşüncesi, artık tamamen geçerliliğini yitirmiştir.[43]

Henry Gee, 1999 basımı *In Search of Deep Time* (Zamanın Derinliğini Ararken) adlı önemli kitabında da, on yıllardır medyada ve sözde bilimsel evrimci kaynaklarda anlatılan "insan nasıl evrimleşti" hikayelerinin hiçbir bilimsel değerinin olmadığını şöyle açıklar:

> Mesela, insanın evriminin, vücudun duruşu, beyin hacmi ile ateş, alet kullanımı gibi teknolojik başarılar ve lisanın ortaya çıkmasını sağlayan el-göz koordinasyonundaki gelişmelere bağlı olarak geliştiği söylenir. Ancak bu gibi senaryolar subjektiftir. Deneylerle asla test edilemezler, öyleyse bilimsel değildirler. Genelde kullanımda olmaları, bilimsel testlere değil, iddialara ve sunuluşlarındaki otoriter yaklaşıma dayanırlar. Gazeteciler ve manşet yazarlarının, atalarımızı bulma arayışları ve kayıp bağların keşfiyle ilgili olarak dört bir yanda sürdürdüğü gevezeliği ele aldığımızda, birçok profesyonel paleontoloğun, canlılığın tarihini senaryo ve hikayelere dayanarak incelemediğini ve evrimsel tarihin hikaye anlatım şeklini, bilimdışı olması yüzünden otuz seneden de fazla bir süre önce bıraktıklarını öğrenmek bir sürpriz gibi gelebilir.[44]

Gee, fosil kayıtlarının bir "evrim şeması" ortaya çıkarmadığını, elde sadece "boşluk denizinde yüzüp duran" ilişkisiz fosiller olduğunu ise şöyle vurgulamaktadır:

> Yeni fosil bulguları, bu önceden var olan hikayeye uydurulur. Sanki atalar-nesiller zinciri, bizim gerçekten düşünmemiz gereken bir amaçmış gibi biz bu yeni bulgulara 'kayıp halkalar' deriz; aslında gerçek farklıdır: bunlar insan önyargılarıyla uyumlu olmaları için şekillendirilen, gerçeğin ardından oluşturulan, tamamen insan icadı olan şeylerdir. Her fosil, bir başka fosille bilinebilir hiçbir bağı olmayan izole bir noktayı temsil eder ve bunların tümü büyük bir boşluk denizinde yüzüp durmaktadır.[45]

Bunlar çok önemli itiraflardır. 150 yıldır dünyaya "nasıl var olduk" sorusunun bilimsel cevabı gibi gösterilen evrim teorisinin aslında sadece belirli bir "dünya görüşü"nün bilime empoze ettiği senaryo olduğunu ifade etmektedirler. Gee, "fosilleri kendimizi ne olarak gördüğümüzü yansıtan bir şekilde ayarlıyoruz. Doğruyu aramıyor, kendi önyargılarımıza uyması için, onu gerçeğin ardından yaratıyoruz" derken, bunu ifade eder.

Sonuçta, 150 yıldır insanlara bilimsel bir gerçek gibi empoze edilen "insanın evrimsel soy kütüğünü"nün tamamen "insan icadı" bir hikaye olduğu, evrimciler tarafından da kabul edilme noktasına gelmiştir. California Berkeley'den evrimci biyolog F. Clark Howell'ın, 1996'daki bir yazısında belirttiği gibi; "*insanın evrimine dair kapsamlı bir teori yoktur... zaten hiçbir zaman gerçekten olmamıştır.*"[46]

Gazete manşetlerinin popüler teması olan "kayıp halka"nın hep "kayıp" kalacağı, çünkü böyle bir şey olmadığı, evrimciler tarafından açıklanmaktadır. Dolayısıyla, Darwinizm'in diğer efsaneleri gibi insanın evrimi masalı da çıkmazdadır.

Bunun yerine, bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi, "insanı Allah'ın yarattığı"nı gösteren "bilgi" gündeme gelmiştir.

Bir Zamanlar Biyolojik Bilgi Bilinmiyordu

Tüm zamanların en popüler sinema yapımlarından biri olan *The Matrix* serisinin ikincisi olan *The Matrix Reloaded*'ı izleyenler, filmdeki figüranların birer "yazılım" (software) olarak gösterildiği sahneyi hatırlayacaklardır. Söz konusu sahne aslında her cismin bir yazılım olduğu "Matriks" ortamında geçmektedir. Bir kadına ilaç verilişi gösterilirken, hem kadının hem de ilacın birer yazılım olduğunu DNA,seyircilere daha iyi açıklamak için, hem kadının bedeni hem de ilaç, yeşil dijital rakam ve harflerden oluşan bir silüet olarak gösterilmektedir. *The Matrix Reloaded*'ın çeşitli sahnelerinde tekrarlanan bu animasyon, izleyicilere, gördükleri insanların aslında sadece birer yazılım olduğunu kavratmak için kullanılan etkili bir görsel anlatımdır.

The Matrix Reloaded'ı izleyen veya izlemeyen çoğu insanın farkında olmadığı gerçek ise, gerçek dünyadaki bedenlerin de aslında bir anlamda birer "yazılım" olduğudur.

Sizin bedeniniz de çok kompleks bir yazılımdır. Eğer bu yazılımı kağıda dökmek isterseniz, büyükçe bir odanın duvarlarını kaplayacak kadar büyük bir kütüphane kurmanız gerekir. Eğer bu yazılımı, bildiğiniz başka yazılımlarla -örneğin bilgisayarınızın Windows veya Mac OS gibi işletim sistemiyle veya farklı programlarıyla- karşılaştırırsanız, sizdekinin kıyaslanamayacak kadar kompleks ve üstün olduğunu görürsünüz. Dahası, bilgisayarınızın işletim sistemi sık sık kilitlenir, donar, yeniden başlatılması gerekir, hatta bazen tüm bilgilerini yitirecek biçimde çöker. Oysa bedeninizin yazılımına siz hayatta olduğunuz süre boyunca hiçbir şey olmaz. Bu yazılımda hata olursa, bunu düzeltmekle görevli olan başka yazılımlar sorunu giderir.

Peki nedir bedeninizdeki yazılım? *The Matrix Reloaded*'daki gibi yeşil, dijital rakamlar ve harfler mi?

Sizdeki yazılım dijital harf ve rakamlarla değil, moleküllerle yazılmıştır. Bu moleküller, vücudunuzu oluşturan trilyonlarca hücrenin her birinin çekirdeğinde yer alan "DNA" isimli dev molekül zincirinin parçalarıdır.

DNA, sizin bedeninizin bütün detaylarını içeren bir bilgi bankasıdır. Bu dev molekül, "baz" adı verilen dört farklı kimyasal maddenin art arda dizilmeleriyle oluşturulmuştur. Bu dört baz, dört harfli bir alfabe gibi, vücutta üretilecek tüm organik moleküllerin bilgisini saklar. Yani bu bazlar rastgele değil, belirli bir bilgiye göre dizilmişlerdir. Bu bilgi kendi içinde cümlelere, paragraflara ayrılır. Bilim adamları bu parçalara "gen" adını verirler. Her gen, vücudunuzdaki farklı detayları -örneğin şeker yediğinizde bunu hücrelerin içine alacak olan insülin hormonunun formülünü veya gözünüzdeki şeffaf kornea hücrelerinin yapısını- tarif eder.

DNA'nın keşfi, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak kabul edilir. Bu molekülün varlığı ve yapısı 1953 yılında Francis Crick ve James Watson adlı iki genç bilim adamı tarafından belirlenmiştir. O zamandan bu yana geçen yarım yüzyılda ise, bilim dünyasının önemli bir bölümü DNA'yı anlamaya, okumaya, çözümlemeye ve kullanmaya çalışmaktadır. Bu büyük çabadaki en önemli adımlardan biri ise 90'lı yıllarda başlayan ve 2001 yılında sonuçlanan "İnsan Genomu Projesi"dir. Bu projeyi yürüten bilim adamları, "insan genomu"nu (yani insanın tüm genlerinin toplamını) okuyarak bunun eksiksiz bir "dökümünü" çıkarmışlardır.

İnsan Genomu Projesi'nin elbette başta tıp ve genetik mühendisliği olmak üzere çeşitli alanlarda insanlığa büyük yararları olabilecektir. Ama bir o kadar, hatta daha da önemli bir sonucu ise, DNA'nın kökeni hakkında bize bir mesaj vermesidir. Bu mesaj, bizzat genomu keşfedenlerden biri, yani projeyi yürüten Celera şirketinin görevlendirdiği bilim adamlarından Gene Myers tarafından açıklanmıştır.

Myers, *San Francisco Chronicle* gazetesinde "İnsan Genomu Haritası Bilim Adamları Yaratıcı'dan Söz Ediyor" (Human Genome Map Has Scientists Talking About the Divine) başlığıyla verilen haberde şu yorumu yapmıştır:

> Moleküler düzeyde mükemmel bir biçimde kompleksiz... Henüz kendimizi bile anlayamıyoruz ki, bu çok ilginç. Burada metafizik bir element var... Beni asıl şaşırtan şey ise yaşamın mimarisi... Sistem çok kompleks. Sanki dizayn edilmiş gibi... Burada (genomda) muazzam bir akıl var.[47]

DNA'da yer alan bu bilgi, yaşamı rastlantıların ürünü sayan Darwinizm'i çürütmektedir. Çünkü bu bilgi, Darwinizm'in de temeli materyalist "indirgemeciliği" yıkmaktadır.

İndirgemeciliğin Sonu

Bilindiği gibi materyalist felsefe, var olan herşeyin sadece madde olduğu iddiasındadır. Bu felsefeye göre, madde sonsuzdan beri vardır, hep var olacaktır ve maddeden başka bir şey de yoktur. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için, "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar. İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği düşüncesidir.

Bunu açıklamak için zihin örneğini verelim. Bilindiği gibi insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz, düşünen, seven, sinirlenen, üzülen, zevk alan ya da acı çeken varlık, bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadır. Materyalist iddiaya göre, bizim düşünmemiz, sevmemiz, üzülmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz, beynimizdeki bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Materyalist filozof Karl Vogt, bu mantığı "*karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, beyin de düşünce salgılar*" şeklindeki sözüyle ifade etmiştir.[48] Oysa elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İndirgemecilik bir mantık yürütmedir. Ancak bir mantık yürütme doğru temellere de dayanabilir, yanlış temellere de. Bunu ayırt etmenin önemli yöntemlerinden biri, bilime başvurmaktır. Bu nedenle şunu sormak gerekir: Materyalizmin temel mantığı olan "indirgemecilik", bilimsel verilerle karşılaştırıldığında doğrulanabilir mi?

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, bütün deney sonuçları ve bütün gözlemler, bu soruya kesinlikle "hayır" cevabı verilmesi gerektiğini göstermektedir.

Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

> "Bir kodlama sistemi, her zaman için maddesel olmayan, zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olması gerektiğini göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur."[49]

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen "Bilgi Teorisi"nin vardığı sonuçlardır. Bilgi teorisi, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: "Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez. Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

Az önce incelediğimiz DNA örneğinde olduğu gibi... DNA'da, bu yapıyı inceleyen bilim adamlarının ifadesiyle "muazzam bir bilgi" vardır. Bu bilgi maddeye indirgenemeyeceğine göre, madde-ötesi bir kaynaktan geliyor olmalıdır.

Evrim teorisinin yaşayan en bilinen savunucularından biri olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmuştur, ama

1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade etmektedir:

> Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemecilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, bilginin ve maddenin var oluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.[50]

İndirgemecilik, 18. ve 19. yüzyıldaki ilkel bilim düzeyinin bir ürünüdür. Darwinizm'in de temeli olan bu aldanış, yaşamın basit olduğu ve kökeninin rastlantılarla açıklanabileceği varsayımına dayanmıştır. 20. yüzyıl biyolojisi ise, bunun tam aksini göstermektedir. Darwinizm'in günümüzdeki en önemli eleştirmenlerinden biri olarak kabul edilen, Kaliforniya Berkeley Üniversitesi'nden emekli profesör Phillip Johnson, Darwinizm'in canlılığın temeli olan "bilgi"yi göz ardı edişini ve bunun nasıl bir yanılgıya yol açtığını şöyle açıklar:

> Darwin sonrası biyoloji, materyalist dogmanın egemenliğine girdiği için, biyologlar organizmaların gerçekte olduklarından çok daha basit olduklarını varsaydılar. (Onlara göre) yaşamın kendisi sadece kimyadan ibaret olmalıydı. Gerekli kimyasalları yanyana getirin ve yaşam oluşsun. DNA'da aynı şekilde yalnızca kimyanın bir ürünü olmalıydı. New Mexico Doğa Tarihi Müzesi'ndeki bir sergi bunu şöyle ifade ediyordu: "Volkanik gazlar + yıldırımlar = DNA = Yaşam." Bu hikaye hakkında soru sorulduğunda ise, müze sorumlusu bunun basitleştirilmiş ama temelinde doğru bir hikaye olduğunu ileri sürmüştü.[51]

Oysa bu ilkel ve yüzeysel varsayımlar tümüyle boşa çıktı. Kitabın ilk bölümünde de incelediğimiz gibi, yaşamın en temel ve en küçük formu sayılan hücrede bile, daha önceden hayal dahi edilemeyen bir komplekslik ve dolayısıyla muazzam bir "bilgi" olduğu anlaşıldı. Bilgiyi maddeye indirgeme çabasının -ki " Volkanik gazlar + yıldırımlar = DNA = yaşam" formülü bunun bir ifadesiydi- ne kadar büyük bir bilgisizlik olduğu kanıtlandı. Johnson, bilgiyi maddeye indirgemeye çalışan söz konusu "indirgemeci" bilim adamlarının durumunu şöyle açıklıyordu:

> İndirgemeci biyologlar gerçekliğe bakmıyorlar, sadece indirgemeci amaçların başarıya ulaşabileceği bir program uyarınca hayata bakıyorlar. Bu, anahtarlarını çalılar arasında kaybeden ama onları sokak lambası altında arayan, kendisine sorulduğunda da "çünkü anahtarları görmek için orada ışık yok" cevabını veren bilinçsiz bir insanın hikayesine benziyor.[52]

Ve bugün giderek daha fazla bilim adamı, anahtarı yanlış yerde aramak yerine, doğru adrese gitmeyi tercih etmektedir. Yaşamın ve yaşamı oluşturan muazzam bilginin kökenini, umutsuz ve sonuçsuz bir çaba içinde, rastlantılarda ve doğa kanunlarında aramak yerine, açık olan gerçeği kabul etmektedirler: Yaşam, üstün bir yaratılışın ürünüdür. Bilginin hayatımızda çok büyük yer tuttuğu, bilgisayarların ve internetin, yaşamın bir parçası haline geldiği 21. yüzyılda, bu gerçek eskisinden daha da açık olarak ortaya çıkmıştır. Hayatı basit sanan, "biyolojik bilgi"nin varlığını bile fark edemeyen Darwinizm ise, köhne bir 19. yüzyıl fikri olarak tarihe gömülmeye mahkumdur.

Gerçek ise şudur: Dünya üzerindeki canlılığı Allah yaratmış ve hiçbir eksiği olmayacak şekilde düzenlemiştir. Bu, Allah'ın eşsiz yaratma sanatıdır. Allah, insan bedenini de kusursuzca yaratmış, ardından ona Kendi ruhundan üflemiştir. İnsanın sahip olduğu tüm bilinçsel özellikler, örneğin görme, işitme gibi duyular ve düşünme, hissetme, duygu gibi kavramlar, -şuursuz atomların arasındaki etkileşimlerin değil- Allah'ın ona verdiği "Ruh"un yetenekleridir. Kuran'da Allah'ın insana verdiği bu yetenekler insana şöyle hatırlatılır:

> **De ki: "Sizi inşa eden (yaratan), size kulak, gözler ve gönüller veren O'dur. Ne az şükrediyorsunuz?" (Mülk Suresi, 23)**

Her insan, Allah'ın kendisine verdiği ruhu taşır ve her insan herşeyi yoktan var eden Rabbimiz'e karşı sorumludur. Allah, Kuran'da, kendilerini başıboş zannedenlere yaratılışlarını ve ölümden sonra tekrar dirileceklerini şöyle haber verir:

> **İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı. (Öyleyse Allah,) Ölüleri diriltmeye güç yetiren değil midir? (Kıyamet Suresi, 36-40)**

Bir Zamanlar Evrimin "Embriyolojik Kanıtı Var"Sanılıyordu

Charles Darwin insanın kökeni hakkındaki teorisini ve buna dair bulduğunu sandığı kanıtları *The Descent of Man* (İnsanın Türeyişi) aen popülerdlı kitabında açıkladı. Bu kitabın sayfalarında yer alan tek resim ise, hemen birinci bölümde yer alan, biri insan diğeri ise köpek embriyolarına ait iki çizimdi. "İnsanın Daha Aşağı Bir Formdan Gelişinin Kanıtları" isimli bölümde, Darwin şöyle yazıyordu:

> Embriyonik gelişim: İnsan 1 inçin 125'te biri büyüklüğündeki bir ovülden gelişir ve bu ovül diğer hayvanlarınkinden hiçbir farklılık taşımaz. Embriyo erken dönemlerinde omurgalıların diğer üyelerinden çok zor ayrılabilir. Bu dönemde... (insan embriyosunun) boynunun iki yanındaki yarıklar hala varlığını korur."[53]

Bunun ardından Darwin, insan embriyosunun maymun veya köpek gibi omurgalı embriyolarına çok benzediğini, ancak gelişimin (hamileliğin) ileri dönemlerinde farklılaşma olduğunu söylüyor, bunun gözlemlere dayandığını ileri sürüyordu. Dostu Asa Gray'e yazdığı bir mektupta ise, embriyolojiyi, sözde "teorisini destekleyen en önemli gerçeklerden biri" olarak tanımlamıştı.[54]

Ancak Darwin bir embriyolog değildi. Hiçbir zaman embriyoları mercek altına alıp kapsamlı bir biçimde incelememişti. Dolayısıyla bu argümanını geliştirirken bu konuda otorite saydığı kişilerden alıntı yaptı. Verdiği dipnotta özellikle bir isim dikkat çekiyordu: *Natürliche Schöpfungsgeschichte* (Doğal Yaratılış Tarihi) adlı kitabında çeşitli embriyo çizimleri vermiş ve bunlar üzerine yorumlar yapmış olan Alman biyolog Ernst Haeckel.

Nitekim Haeckel gerçekten de kısa bir süre sonra embriyolojinin evrimci yorumunun kurucusu ve asıl sahibi olarak tarihe geçecekti.

Haeckel, Darwin'in 1859'da yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabını büyük bir heyecanla okumuş, benimsemiş ve Darwin'den bile koyu bir evrimci olmuştu. Bu teoriye kendi adına "katkıda" bulunmak için bir dizi araştırma yaptı ve kitap yazdı. 1868'de yazdığı *Natürliche Schöpfungsgeschichte* (Doğal Yaratılış Tarihi) adlı kitabında ise, ona asıl ününü kazandıracak olan embriyoloji teorisini ortaya attı. Haeckel, bu kitapta, farklı hayvanların ve insanın ovüllerinin ve embriyolarının gelişimin başlangıcında birbirleri ile tamamen aynı olduklarını öne sürüyordu. Kitabın 242. sayfasına yerleştirdiği insan, maymun ve köpek embriyosu resimleri de bunun kanıtıydı. Görünürde birbirlerinin tamamen aynı olan bu resimler, Haeckel'e göre bu canlıların ortak bir kökenden geldiklerini kanıtlıyordu.

Gerçekte ise söz konusu canlılar değil, ama onların çizimleri ortak bir kökenden geliyordu: Haeckel, tek bir embriyo çizimi yapmış, sonra da bunu çok küçük farklılıklara uğratarak insan, maymun ve köpek embriyosu diye yanyana yerleştirmişti! Aynı resmi yanyana basınca, doğal olarak "birbirinin aynı" duruyorlardı.[55]

İşte Darwin'in *İnsanın Türeyişi* kitabında kaynak olarak gösterdiği "çalışma" buydu. Oysa daha Darwin bu kitabı yazmadan önce, Haeckel'in "çalışma"sında çok önemli bir çarpıtma olduğunu fark eden ve bunu açıklayanlar olmuştu. Haeckel'in kitabını yayınladığı 1868 yılı içinde, *Archiv für Anthropologie* (Antropoloji Arşivi) adlı Alman bilim dergisinde yayınlanan L. Rutimeyer imzalı bir makalede, Haeckel'in sahtekarlık yaptığı gözler önüne serildi. Basel Üniversitesi'nde zooloji ve karşılaştırmalı anatomi profesörü olan Rutimeyer, Haeckel'in embriyo çizimlerinin yayınlandığı iki kitabı, *Naturliche Schöpfungsgeschichte* (Doğal Yaratılış Tarihi) ve *Über die Entstehung und den Stammbaum des Menschengeschlechts*'i (İnsan Cinsiyetinin Soyağacı ve Oluşumu Hakkında) incelemiş, bunların her ikisindeki embriyo çizimlerinin de gerçeklerden tamamen ilgisiz olduğunu göstermişti. Şöyle diyordu Rutimeyer:

> Haeckel bu çalışmaların hem bilim adamı olmayan kişiler tarafından kolayca anlaşılabileceğini, hem de bilimsel ve akademik olduklarını ileri sürüyor. Yazarın ilk yorumuna kimse karşı çıkmayacaktır, ama ikincisi pek ciddi bir biçimde savunulabilecek bir iddia değildir. Bunlar, Ortaçağ formalitesi ile sarmalanmış işlerdir. Bilimsel kanıtların (yoktan) üretildiği çok aşikardır. Ama yazar, okuyucuların bu gerçeği fark etmemesi için çok dikkatli davranmıştır."[56]

Buna rağmen Darwin ve onu destekleyen diğer biyologlar, Haeckel'in çizimlerini referans olarak kabul etmeye devam ettiler. Bu da Haeckel'e motivasyon sağladı. Embriyolojiyi Darwinizm'e güçlü bir dayanak haline getirmek için kolları sıvadı. Yaptığı gözlemler ortaya böyle bir dayanak çıkarmıyordu, ama o gözlemlerden çok, çizimlere önem veriyordu. İlerleyen yıllarda bir dizi karşılaştırmalı embriyo çizimi yaptı. Balık, semender, kaplumbağa, tavuk, tavşan ve insan embriyolarını yanyana gösteren şemalar hazırladı. Bu şemalarda dikkati çeken yön, bu farklı canlıların embriyolarının ilk başta birbirlerine çok benzemeleri, gelişim süreci sırasında yavaş yavaş farklılaşmalarıydı. Özellikle insan embriyosunun balık embriyosuna benzerliği çok dikkat çekiciydi. Öyle ki, insan embriyosu çizimlerinde, aynı balıktaki gibi "solungaç"lar bile görülüyordu, Haeckel, bu çizimlerin verdiği sözde bilimsellik görüntüsü ile "teorisini" ilan etti: Ontojeni, Filojeniyi Tekrar Eder (Bireyoluş, Soyoluşun Tekrarıdır). Bu sloganın anlamı şuydu: Haeckel'e göre, her canlı yumurtasında veya annesinin rahminde geçirdiği gelişim sırasında, kendi türünün "evrimsel tarihini" baştan yaşıyordu. Örneğin insan embriyosu anne karnında ilk başta balığa benziyor, ilerleyen haftalarda semender, sürüngen, memeli gibi aşamalardan geçtikten sonra, insana "evrimleşiyor"du.

"Ontojeni, Filojeniyi Tekrar Eder" sloganındaki "tekrar etme" (recaputilation) kavramından hareketle "Rekapütilasyon Teorisi" olarak da bilinen bu hikaye, kısa sürede tüm zamanların en ünlü sözde evrim "kanıt"larından biri haline geldi. Tüm bir 20. yüzyıl boyunca, yüz milyonlarca öğrenci Haeckel'in balık-semender-kaplumbağa-tavuk-tavşan-insan şemalarını ders kitaplarında gördü ve "insan embriyosunda solungaçlar olduğu" hikayesiyle yetiştirildi. Bugün de hala evrim teorisine inanan pek çok kişiye sorulduğunda, akıllarına gelen birkaç "evrim kanıtı"ndan biri bu olacaktır.

Oysa tüm bu hikaye katıksız bir sahtekarlıktan ibaretti.

Embriyolar gerçekte birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Haeckel yaptığı çizimlerde olabilecek her türlü tahrifatı yapmıştı. Embriyolara hayali organlar eklemiş, bazılarından organları çıkarmış, büyüklükleri çok farklı olan embriyoları aynı boyda gibi göstermişti.

Haeckel'in insan embriyosunda "solungaç" diye gösterdiği yarıkların ise solungaçlarla hiçbir ilgisi yoktu: Bunlar, gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıçlarıydı. (Haeckel'in diğer benzetmelerinin de aldatıcı olduğu anlaşıldı: Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmı, gerçekte bebek için kan üreten bir keseydi. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğiydi ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözüküyordu.)

Haeckel'in çizimlerde sahtekarlık yaptığı, henüz 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkmış ve o da bu konuda hayli açık bir "itiraf"ta bulunmuştu. Ernst Haeckel şöyle söylüyordu:

> Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş, şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.[57]

Ancak buna rağmen Darwinist sistem bu propaganda malzemesini çok beğendi ve kullanmaktan vazgeçmedi. Çizimlerin bir bilim sahtekarlığı olduğu göz ardı edildi ve on yıllar boyunca ders kitapları başta olmak üzere pek çok evrimci kaynak bu çizimleri bir gerçek gibi lanse etti.

Haeckel'in çizimlerinin bir sahtekarlık olduğu, ancak 90'lı yılların ikinci yarısında yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. Ünlü bilim dergisi *Science*, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınladı. **"Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi"** başlıklı ve Elizabeth Pennisi imzalı yazıda şöyle denmektedir:

> Londra'daki St. George's Hospital Medical School'dan embriyolog Michael Richardson, '(Haeckel'in çizimlerinin) verdiği izlenim, yani embriyoların birbirine çok benzedikleri izlenimi yanlış' diyor... O ve arkadaşları Haeckel'in çizdiği türdeki ve yaştaki canlıların embriyolarını yeniden inceleyerek ve fotoğraflayarak kendi karşılaştırmalarını yapmışlar. Richardson, *Anatomy and Embryology* dergisine yazdığı makalede, **'embriyolar çoğu zaman şaşırtıcı derecede farklı görünüyorlar'** diye not ediyor.[58]

Haeckel'in, embriyoları benzer gösterebilmek için, bazı organları kasıtlı olarak çizimlerinden çıkardığını ya da hayali organlar eklediğini bildiren *Science* dergisi, yazının devamında şu bilgileri vermektedir:

> "Richardson ve ekibinin bildirdiğine göre, Haeckel sadece organlar eklemek ya da çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda farklı türleri birbirlerine benzer gösterebilmek için büyüklükleri ile oynamış, bazen embriyoları gerçek boyutlarından on kat farklı göstermiş. Dahası Haeckel farklılıkları gizleyebilmek için, türleri isimlendirmekten kaçınmış ve tek bir türü sanki bütün bir hayvan grubunun temsilcisi gibi göstermiş. Richardson ve ekibinin belirttiğine göre, **gerçekte birbirlerine çok yakın olan balık türlerinin embriyolarında bile, görünümleri ve gelişim süreçleri açısından çok büyük farklılıklar bulunuyor. Richardson** '(Haeckel'in çizimleri) **biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biri haline geliyor'** diyor. [59]

Science'taki makalede, Haeckel'in bu konudaki itiraflarının bu yüzyılın başından itibaren her nasılsa, örtbas edildiğinden ve sahte çizimlerinin ders kitaplarında bilimsel gerçek gibi okutulmaya başlanmasından da şöyle söz edilmektedir: "Haeckel'in itirafları, çizimlerinin 1901'de *"Darwin and After Darwin"* (Darwin ve Darwin Sonrası) isimli bir kitapta kullanılmasından sonra ortadan kayboldu. Ve çizimler, İngilizce biyoloji ders kitaplarında geniş çaplı olarak çoğaltıldı."[60]

New Scientist'teki 16 Ekim 1999 tarihli bir makalede Haeckel'in embriyoloji masalının tamamen gerçek dışı olduğu şöyle anlatılıyordu:

> Haeckel, teorisini "biyogenetik yasa" olarak adlandırdı ve bu düşünce kısa zamanda "rekapitülasyon" olarak popülerleşti. Gerçekte ise, Haeckel'in keskin yasasının yanlış olduğu yakın bir zaman sonra gösterildi. Örneğin, **erken insan embriyosunun hiçbir zaman bir balık gibi solungaçları yoktur ve embriyo hiçbir zaman erişkin bir sürüngene ya da maymuna benzer evrelerden geçmez.**[61]

Böylece tüm zamanların en popüler sözde "evrim kanıtı" sayılabilecek olan "rekapitülasyon" teorisi çürümüş oldu.

Haeckel'in sahtekarlığı da böylece ortaya çıkmış oldu. Ama Haeckel'inkine yakın bir diğer sahtekarlık, hala görmezden gelinmeye devam ediliyordu.

Bu, Darwin'in sahtekarlığıydı. Darwin, başta da belirttiğimiz gibi, Haeckel'in çizimlerini ve yorumlarını, devrin diğer bilim adamlarının aykırı görüşlerini hiçe sayarak almış ve teorisini desteklemek için kullanmıştı. Ancak Darwin'in dürüstlükten uzaklaştığı tek nokta bu değildi. Daha da çarpıcı bir nokta, dönemin en ünlü embriyoloğu sayılabilecek olan Karl Enrst von Baer'in görüşlerini tamamen çarpıtarak aktarmış olmasıydı. Jonathan Wells'in *Icons of Evolution* adlı kitabında ayrıntılarıyla açıkladığı gibi, Von Baer Darwin'in teorisine inanmıyordu ve buna şiddetle karşı çıkmıştı. Embriyolojiye getirilen evrimci yorumlara da yine kesinlikle karşıydı; "yüksek hayvanların embriyoları hiçbir zaman bir başka formun embriyosuna benzemez, sadece kendi embriyosuna benzer" diye yazmıştı.[62] Darwinistlerin ise "embriyoları incelemeden önce zaten Darwinist evrim hipotezini kabul etmiş" dogmatikler olduğunu belirtmişti.[63]

Ancak Darwin, *Türlerin Kökeni*'nin üçüncü baskısından itibaren, Von Baer'in yorumlarını ve vardığı sonuçları çarpıtarak kendi teorisi lehinde bir kanıt olarak kullandı. Jonathan Wells, bunu şöyle açıklıyor:

> Darwin von Baer'i kendi embriyolojik kanıtlarının kaynağı olarak alıntıladı, ama en önemli noktada Darwin bu kanıtları kendi teorisine uygun hale getirmek için çarpıttı. Von Baer kendi yaptığı gözlemlerin Darwin tarafından haksız biçimde kullanılmasına karşı çıkacak kadar uzun yaşadı ve 1876'daki ölümüne kadar Darwinist evrimin güçlü eleştirmenlerinden biri oldu. Ama Darwin yine de onu kaynak göstermeyi sürdürdü, onu (Baer'i) açıkça karşı çıktığı teorinin sanki bir destekçisiymiş gibi gösterdi.[64]

Kısacası Darwin, döneminin ilkel şartlarını, sadece yanlış ve önyargılı bilimsel çıkarımlar yapmak için değil, iletişim eksikliğinden yararlanarak başka bilim adamlarının çalışmalarının sonuçlarını çarpıtmak için de kullanmıştı.

Tüm bunların geç de olsa ortaya çıkması, kuşkusuz Darwinizm'e önemli bir darbedir. Darwin, Haeckel'in sahtekarlığından güç bulmuş ve embriyolojiyi, teorisini destekliyormuş gibi göstermişti.[65] Pek çok insan da bu hikayeye kandı, cahillik ve yüzeysellik içinde, bir zamanlar boğazında "solungaçlar" taşıdığını sanarak, evrime inandı.

Ama bu, bir zamanlardı...

Artık embriyolojinin Darwinizm'e bir kanıt sağlamadığı biliniyor. Ve artık embriyoloji alanında da aynı sloganı tekrar etmek gerekiyor:

Bir zamanlar Darwinizm vardı!...

Bir Zamanlar Hatalı Özellikler Hikayesi Vardı

Richard Dawkins günümüz dünyasının en bilinen evrimci biyologlarından biridir. Oxford Üniversitesi'nde zooloji profesörü olan Dawkins'i ünlü yapan etken ise, zooloji alanındaki çalışmaları değil, Darwinizm'i ve ateizmi savunmakta gösterdiği ısrarcılıktır.

Dawkins'in 1986'da *The Blind Watchmaker* adlı bir kitabı yayınlandı. "Kör Saatçi" anlamına gelen bu başlık altında, Dawkins, okurlarını, canlılardaki kompleks özelliklerin aslında bilinçsiz doğal seleksiyon mekanizmasının bir ürünü olduğuna ikna etmeye çalışır. Bu ikna çabası çoğu yerde spekülasyonlara, hatalı benzetmelere ve yanlış hesaplara dayalıdır ve bu da şimdiye kadar çeşitli bilim adamları ve yazarlar tarafından detaylı biçimde ortaya konmuştur.[66]

Dawkins'in iddialarından biri ise, "canlılardaki hatalı özellikler" argümanıdır. Dawkins, canlılardaki bazı yapıların verimsiz ve dolayısıyla hatalı özelliklere sahip olduğunu savunmakta ve kusursuz bir yaratılışın hakim olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Bu konuda verdiği en belirgin örnek ise, insan dahil tüm omurgalı canlıların gözünde yer alan "ters-çevrilmiş retina"dır.

Ters-çevrilmiş retina kavramı, omurgalı gözünün retinasındaki "fotoreseptör" (ışık algılayıcı) hücrelerin, gözün ön tarafına, yani ışığa doğru değil de gözün arka tarafına bakacak şekilde yerleştirilmiş olmalarını ifade eder. Bu hücrelerin ışık algılayan yüzeyleri arka tarafa bakmakta, bu hücrelerden çıkan sinirler ise, ışıkla hücreler arasında bir katman oluşturmaktadır. Bu sinirler gözün belirli bir noktasında toplanır ve oradaki bir kanaldan dışarı çıkarlar. Bu kanal üzerinde fotoreseptör hücre olmadığı için de, bu noktada görüntü algılanmaz. "Kör nokta", işte bu noktadır.

Darwinistler, bu "ters çevrilmişlik" durumunu ve bunun oluşturduğu kör noktayı kendilerince malzeme edinmişler, bunun bir hata olduğunu ileri sürmüşler, dolayısıyla aslında gözün doğal seleksiyon vasıtasıyla ortaya çıktığını ve bu gibi garipliklerin beklenmesi gerektiğini iddia etmişlerdir. Richard Dawkins, başta da belirttiğimiz gibi, bu argümanı seslendiren en bilinen kişidir. Dawkins, *The Blindwatchmaker*'da şöyle yazmıştır:

> Her mühendis, fotohücrelerin ışığa doğru yöneltilmesi, kablolarının da arkaya, beyin tarafına doğru uzanması gerektiğini kabul edecektir. Fotohücrelerin ışıktan uzağa doğru bakmaları ve kablolarının ışığa en yakın durumda olmalarını gerektiren bir tasarımı yanlış bulacaktır. Ama tüm omurgalı gözlerinde tam olarak bu yaşanmaktadır.[67]

Bu iddiaları ortaya atan Dawkins ve ona inananlar yanılmışlardır. Yanılgının nedeni, Dawkins'in gözün anatomisi ve fizyolojisi hakkındaki cehaletidir.

Bu konuyu detaylı biçimde gözler önüne seren bilim adamı, Darwinizm'in günümüzdeki en önde gelen eleştirmenlerinden biri olan, Otago Üniversitesi'nden moleküler biyoloji profesörü Michael Denton'dır. Denton, *Origins&Design* dergisinde yayınlanan "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?" (Ters Çevrilmiş Retina: Hatalı Adaptasyon mu, Önceden Belirlenmiş Bir Adaptasyon mu?) başlıklı bilimsel makalesinde, Dawkins'in "hatalı özellik" olarak gösterdiği "ters çevrilmiş retina"nın, aslında omurgalı gözü için olabilecek en verimli şekilde yaratılmış olduğunu anlatır. Denton, bunu şöyle özetlemektedir:

> Omurgalı retinasındaki fotoreseptör hücrelerin çok yüksek enerji ihtiyaçlarını düşündüğümüzde, omurgalı gözünün şaşırtıcı ters çevrilmiş tasarımının, teleolojiye yönelik bir meydan okuyuş olmadığı, aksine yüksek

> omurgalıların çok aktif olan fotoreseptör hücrelerine çok yüksek miktarlarda oksijen ve besin sağlayan çok özel bir çözüm olduğu ortaya çıkmaktadır.[68]

Profesör Denton'ın üzerinde durduğu, Dawkins'in ise farkında bile olmadığı bu gerçeği anlamak için, öncelikle retinadaki fotoreseptör hücrelerin ne denli yüksek bir enerji ve oksijen ihtiyacı içinde olduklarını belirlemek gerekir. Söz konusu hücreler, biz gözümüzü açık tutup ışık gördüğümüz sürece, her saniye, her salise, çok kompleks kimyasal reaksiyonlara sahne olurlar. Işığın en küçük parçacıkları olan fotonlar, bu hücreler tarafından algılanır. Bu algılama, fotonun başlattığı oldukça detaylı bir kimyasal reaksiyon sayesinde olur ve her an yeniden tekrarlanır. Bu işlem o kadar ayrıntılı ve hızlıdır ki, Denton'ın ifadesiyle, "fotoreseptör tabaka, bilinen tüm dokular içinde en büyük metabolik hızlara sahiptir."[69]

Kuşkusuz, retina hücreleri bu yüksek metabolizmayı ayakta tutabilmek için çok yüksek miktarda enerjiye ihtiyaç duyarlar. İnsan retinası hücrelerinin oksijen ihtiyacı, böbrek hücrelerinin ihtiyacından %50 daha fazla, beyindeki serebral korteks katmanındaki hücrelerin üç katı ve kalp kasını oluşturan hücrelerin ihtiyacının altı katıdır. Dahası bu karşılaştırmalar tüm retina tabakası esas alınarak yapılmıştır; bu tabakanın yarısından azını oluşturan fotoreseptör hücrelerin enerji ihtiyacı ise tabakanın genelinden daha da yüksektir. G. L. Walls *The Vertebrate Eye* (Omurgalı Gözü) adlı ansiklopedik kitabında, bu hücrelerin besin ve oksijene "ihtiraslı" şekilde ihtiyaç duyduklarını yazar.[70]

Peki görmemizi sağlayan bu hücrelerin olağanüstü derecede yüksek besin ve oksijen ihtiyacı nasıl karşılanmaktadır?

Elbette ki, tüm vücutta olduğu gibi, kan yoluyla...

Peki kan nereden gelmektedir?

İşte "ters çevrilmiş retina"nın neden çok mükemmel bir yaratılış gerçeği olduğu, bu noktada ortaya çıkar. Gözün retina tabakasının hemen arkasında, bu tabakayı adeta bir ağ gibi saran, çok özel bir damar dokusu vardır. Denton, bu konuda şunları yazmaktadır:

> Fotoreseptörlerin abartılı metabolik açlığını giderecek oksijen ve besinler, "choriocapillaris" denen çok özel bir kılcal damar yatağı tarafından sağlanmaktadır. Bu, geniş ve düzleştirilmiş kılcal damarların birleşerek oluşturduğu ve hemen fotoreseptörlerin arkasına yerleştirilmiş zengin bir damar tabakasıdır. Bu tabaka ile fotoreseptörler arasında sadece hücre duvarları ve bir de "Bruch zarı" denen özel bir zar vardır; ki bunlar sadece fotoreseptör hücrelerin ihtiyaç duydukları metabolitlerin ve besinlerin geçmesine izin veren son derece seçici bir sınır oluştururlar. Buradaki kılcal damarların çapı 18-50 mikron arasında değişir ki, bu da standart damarlardan çok daha geniş bir boyuttur. Bu özgün damar kanalları ağı, fotoreseptör tabakasını bol miktarda kanla beslemek için adapte edilmiş olduğunu gösteren bütün işaretleri taşımaktadır.[71]

Prof. James T. McIlwain, An Introduction to the Biology of Vision (Görmenin Biyolojisine Giriş) adlı kitabında, "fotoreseptörlerin büyük metalobik ihtiyaçları nedeniyle" gözde "koroidi kana 'boğma' yönünde bir strateji olduğunu, böylece gerekli enerji arzında hiçbir sorun olmamasının sağlandığını" yazar.[72]

İşte fotoreseptör hücreler bu nedenle "ters çevrilmiş" durumdadırlar. Ortada bir "strateji" vardır. Retinanın ters çevrilmiş yapısı, Dawkins'in sandığı gibi bir "hata" değil, belirli bir amaca yönelik bir yaratılış delilidir.

Denton, ilgili makalesinde retinanın başka türlü olmasının mümkün olup olmadığını da incelemektedir. Vardığı sonuç ise bunun mümkün olmadığıdır. Retinanın Dawkins'in kendince önerdiği gibi "düz" olması, yani fotoreseptör hücrelerin ışığa doğru bakması durumunda, bu hücreler onları beslemekte görevli olan damar tabakasından uzaklaşacaklar ve ihtiyaç duydukları besin ve oksijenden büyük ölçüde mahrum kalacaklardır. Damarların retina tabakasının içine uzatılması da bir "çözüm" değildir, çünkü bu pek çok kör nokta oluşturarak gözün görme yeteneğini büyük ölçüde azaltacaktır.

Denton şu yorumu yapar:

> Omurgalı retinasının tasarımı ne kadar derinlemesine incelenirse, sahip olduğu her özelliğin gerekli olduğu o kadar ortaya çıkmaktadır. Olabilecek en yüksek çözünürlüklü görüşe ve en yüksek muhtemel hassasiyete sahip olacak bir gözü ilk baştan tasarlamaya kalkarsak, omurgalı gözünü aynen baştan inşa etmek durumunda kalırız- ters çevrilmiş retinasıyla birlikte... [73]

Kısacası Dawkins'in ve diğer evrimcilerin "gözdeki hata" argümanı, cehaletten kaynaklanan bir argümandır. Canlılığın detaylarının daha yüksek bilgiyle -ve bilinçle- incelenmesi sonucunda da çürümüştür. Aslında Darwinizm'in tarihinde daha pek çok "cehaletten kaynaklanan argüman" vardır. Tüm "körelmiş organlar" hikayesi böyledir.

Körelmiş Organlar Hikayesi

Apendiksin veya kuyruk sokumunun birer "körelmiş organ" olduğu, bunların daha önceki hayali "evrimsel atalarda" önemli işlevler üstlenmelerine rağmen, zaman içinde fonksiyonlarını yitirdikleri şeklinde bir hikaye duydunuz mu?

Muhtemelen duymuşsunuzdur. Pek çok insan da duymuştur. Çünkü söz konusu "körelmiş organlar" hikayesi, Darwin'den bu yana evrimcilerin en çok rağbet ettikleri propaganda malzemesidir.

Hikaye, Darwin'le başlamıştı. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde "fonksiyonlarını yitirmiş ve fonksiyonları azalmış" organlardan söz etmişti. "Rudimentary" (ilkel) kelimesiyle tanımladığı bu organları bir kelimenin içinde yazılan, ama okunmadığı için etkisi olmayan harflere benzetmişti.[74]

Ama bu Darwinizm'in diğer iddiaları gibi, o dönemin ilkel bilim düzeyinden güç bulan bir hurafeydi. Bilim ilerledikçe, Darwin'in ve onu izleyenlerin "körelmiş" saydıkları bu organların gerçekte önemli fonksiyonlara sahip oldukları yavaş yavaş ortaya çıktı. "Fonksiyonsuz" denen organlar, aslında "fonksiyonu henüz tespit edilememiş" organlardı. Fonksiyonları tespit edildikçe, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesi de giderek küçüldü. Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apendiks, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. (Apendiks (ya da apandis), toplumda 'apandisit' olarak bilinen organdır. Yanlış kullanım sonucu dilimizde bu organı tanımlamak için kullanılan 'apandisit' gerçekte bu organın enfeksiyona uğramasına verilen addır.)[75] Bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip oldukları ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan apendiksin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, "Examples of Bad Design Gone Bad" (Kötü Tasarım Örnekleri Kötü Çıktı) başlıklı bir makalede, çeşitli temel anatomi kaynaklarına referans verilerek şöyle açıklanıyor:

> Apendiksin mikroskobik düzeyde incelenmesi, bunun oldukça önemli oranda lenf dokusu içerdiğini göstermektedir. Benzer lenf dokusu birikimleri (ki bunlara GALT, yani sindirim sistemiyle ilişkili lenf dokuları denir) bağırsak sisteminin diğer alanlarında da görülür. Bunlar, vücudun yutulan maddelerdeki yabancı antijenleri tanıma yeteneğiyle ilgilidirler. Benim kendi araştırmam, özellikle, bağırsağın bağışıklık fonksiyonları üzerine yoğunlaşmıştır.
>
> Tavşanlarda yapılan deneyler yeni doğan bireylerde apendiksin ameliyat edilmesinin mukozal bağışıklık gelişimine zarar verdiğini göstermiştir. Tavşan apandiksi üzerine yapılan morfolojik ve fonksiyonel çalışmalar ise, apandiksin, memelilerdeki hava keseciklerine denk olduğunu göstermektedir. Bu kesecikler, kuşlardaki sıvısal bağışıklığın gelişiminde kritik bir rol oynamaktadır.
>
> Tavşan ve insan apandiksinin mikroskobik ve mikrobağışıksal benzerlikleri, insandaki apandiksin tavşandakine benzer bir görevi olduğunu göstermektedir. İnsan apandiksi özellikle yaşamın erken dönemlerinde çok önemlidir, çünkü doğumdan kısa bir süre sonra büyük gelişim geçirmekte, sonra yaş ilerledikçe gerilemektedir, ta ki sindirim sistemi organlarına, ince bağırsaktaki peyer plakları gibi diğer bazı kısımlarına benzeyene kadar. Bu yeni

> çalışmalar, insan apandiksinin, bir zamanlar iddia edildiği gibi zamanla küçülmüş ve faydasını kaybetmiş bir organ olmadığını göstermektedir.[76]

Kısacası tüm zamanların en ünlü "körelmiş organı" olarak öne sürülen apendiksin körelmiş sanılmasının nedeni, Darwin ve taraftarlarının dönemin ilkel bilim düzeyine dayanan dogmatizmleriydi. Dönemin ilkel mikroskopları altında apendiksin lenf dokusu gözükmüyordu; onlar da yapısını anlayamadıkları dokuyu kendi teorileri gereğince "fonksiyonsuz" saymışlar ve körelmiş organlar listesine dahil etmişlerdi. Darwinizm, bir kez daha, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyinden güç bulmuştu.

Bu durum sadece apendiks için değil, tüm diğer sözde körelmiş organlar için geçerliydi. Wiedersheim'ın "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin de ilerleyen yıllarda boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun ise, leğen kemiğinin çevresindeki kemiklere destek sağladığı, bu nedenle, kuyruk sokumu kemiği olmadan rahatça oturabilmenin mümkün olmadığı anlaşıldı. Ayrıca bu kemiğin pelvis bölgesindeki organların ve buradaki çeşitli kasların da tutunma noktası olduğu belirlendi.

İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar"dan sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin, lüteinik hormonu baskılayan melatonin gibi önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu keşfedildi. Tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir vücut gelişimini sağladığı ve metabolizma ve vücut aktivitesinin düzenlenmesinde rol oynadığı saptandı. Pitüiter bezin de tiroid, böbrek üstü, üreme bezleri gibi birçok hormon bezinin doğru çalışmasını ve iskelet gelişimini kontrol ettiği ortaya çıktı.

Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Günümüzde, geçtiğimiz on yıllar içinde ileri sürülen "körelmiş organlar"ın hepsinin aslında belirli fonksiyonlar üstlendiği tespit edilmiş durumdadır. Dr. Jerry Bergman ve Dr. George Howe tarafından kaleme alınan *'Vestigial Organs' Are Fully Functional* ('Körelmiş Organlar' Tümüyle Fonksiyonel) adlı çalışmada, bu gerçek detaylarıyla ortaya konmaktadır.

Nitekim pek çok evrimci de "körelmiş organlar" hikayesinin cehaletten kaynaklanan bir argüman olduğunu kabul etmiş durumdadır. Evrimci biyolog S. R. Scadding *Evolutionary Theory* (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle ifade eder:

> (Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.[77]

Evrimcilerin bu sonuca varmaları bir buçuk asır kadar uzun bir zaman sürmüş olsa da, sonuçta Darwinizm'in bir hurafesi daha tarihe karışmıştır.

Panda'nın Baş Parmağı

Bu bölümün başında Richard Dawkins'in "gözdeki hatalı özellik" iddiasının geçersizliğini incelemiştik. Aynı fikirlere sahip bir diğer evrimci ise Stephen Jay Gould'dur. Harvard Üniversitesi paleontoloğu olan Gould, 2002 yılındaki ölümüne kadar, ABD'nin en önde gelen evrimcilerinden biri olmuştur.

Ve Gould'un da aynı Dawkins'in retina örneği gibi, bir "hatalı özellik" iddiası vardır: Pandanın baş parmağı.

Pandanın elinde, insan elinde olduğu gibi, dört parmaktan ayrı duran ve böylece cisimleri tutmayı kolaylaştıran ayrı bir baş parmak yoktur. Hayvanın beş parmağı da yanyana uzanır. Ama bu beş paralel parmağının dışında, bileğinden

çıkan "radyal susamsı kemik" (radial sesamoid bone) olarak isimlendirilen bir kemik çıkıntısı daha bulunmaktadır. Bunu kimi zaman bir parmak gibi kullandığı için, biyologlar buna "pandanın baş parmağı" adını vermişlerdir.

Gould'un iddiası ise, pandanın elinin bu yapısıyla verimsiz olduğudur. Bu iddiayı o kadar önemsemiştir ki, iddia 1980 yılında yayınlanan kitabının ismini oluşturmuştur: The Panda's Thumb (Pandanın Baş Parmağı)

Oysa Gould'un "hatalı özellik" iddiası da, Dawkins'inki gibi yanlıştır.

Gould'un hatası, pandanın baş parmağını, insan eli gibi düşünmesi ve fonksiyonelliğini insan eliyle kıyaslamasıdır. Paul Nelson, bu konuda şu yorumu yapar:

> Pandanın baş parmağı bazı işler için -örneğin klavye kullanmak gibi- optimal (ideal) olmasa da, kendi üstlendiği işlev için, yani bambu soymak için son derece uygun gözükmektedir.[78]

The Giant Pandas of Wolong (Wolong'un Dev Pandaları) adlı bilimsel inceleme kitabının yazarları ise, şu yorumu yaparlar:

> Panda, birinci parmağının çıktığı tüysüz yüzeyi ile sahte baş parmağını aynen bir maşa gibi kullanarak, bambu kamışlarını büyük bir hassasiyetle tutabilmektedir... Pandanın yaprak yemesini izlerken... tutma kabiliyeti karşısında hepimiz etkilendik. Önayaklar ve ağız büyük bir uyum içinde çalışmakta ve ona büyük bir hareket ekonomisi kazandırmaktadır.[79]

1999 yılında *Nature* dergisinde yayınlanan bir inceleme, pandanın baş parmağının hayvanın doğal ortamı açısından son derece verimli olduğunu göstermiştir. Dört Japon araştırmacının ortak yürüttükleri çalışma, "kompüterize tomografi" ve "manyetik rezonans resimlendirmesi" teknikleri ile yürütülmüş ve sonuçta pandanın baş parmağının "memeliler arasında bulunan en olağanüstü yönlendirme tekniklerinden biri" olduğu sonucuna varılmıştır.[80] " Role of the giant panda's 'pseudo-thumb'" (Büyük Pandanın "Sahte Baş Parmağının Rolü") başlıklı makale, şu yorumla bitmektedir:

> Büyük pandanın elinin, daha önceki morfolojik modellerde ileri sürüldüğünden çok daha rafine bir tutma mekanizması olduğunu göstermiş bulunuyoruz.[81]

Kısacası, son 150 yıl içinde evrimciler tarafından ortaya atılan tüm "körelmiş organ" veya "hatalı özellik" iddiaları, sözü edilen biyolojik yapıların daha yakından incelenmesi sonucunda boşa çıkmıştır.

Evrimciler doğadaki hiçbir biyolojik yapının kökenini açıklayamaz iken, bu yapıların gerçek açıklaması olan yaratılış gerçeğine karşı öne sürdükleri itirazlar da çürümüştür.

Bu nedenle diyebiliriz ki; bir zamanlar Darwinizm vardı. Bu teori, canlıların "hatalı" veya "körelmiş" organlarla dolu olduğunu iddia ediyordu.

Bugün ise bu teori bilimsel delillerle çürütülmüştür.

Bir Zamanlar "Hurda Dna" Masalı Vardı

Bir önceki bölümde incelediğimiz "hatalı" veya "körelmiş" yapılar iddiasının son dayanağı, Hurda DNA (Junk DNA) kavramıydı.

Yeni bir konu olduğu -ve çok kısa bir süre önce çöktüğü- için bu kavramı ayrı bir bölüm içinde incelemekte yarar vardır.

Körelmiş organlar efsanesi, bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren çökmeye başladı. İşlevsiz denen organların önemli işlevleri olduğu keşfedildikçe, bu efsane de savunulamaz hale geldi. Ama bu efsanenin propaganda gücünden mahrum kalmak istemeyen evrimciler bunun yeni bir versiyonuna sarıldılar. Bu yeni versiyon, vücuttaki organların değil, ama organların genetik şifresini içeren genlerin bir kısmının "körelmiş" olduğu şeklindeydi. Kullanılan kavram ise "körelmişlik" değil, "hurdaya çıkmışlık"tı.

Söz konusu "hurda" (junk) nitelemesi, tüm canlıların genetik bilgisini kodlayan dev DNA molekülünün bazı kısımları için kullanıldı. Evrimci iddiaya göre DNA'nın oldukça büyük bir bölümü işlevsizdi. Evrimciler bu işlevsiz kısımların, geçmişteki sözde evrim sürecinde bir işe yaradığını ama zamanla "hurdaya çıktığını" ileri sürdüler. İddianın Darwinizm'le olan paralelliği çok belirgindi ve bu nedenle de "Hurda DNA" (Junk DNA) kavramı, kısa sürede bilim literatürünün sık tekrarlanan terimlerinden biri haline geldi. Ancak körelmiş organlar hikayesinin bu yeni versiyonunun ömrü de fazla uzun olmadı. Özellikle 2001 yılında sonuçları açıklanan İnsan Genomu Projesi'yle birlikte, "Hurda DNA" kavramının bir yanılgı olduğu bilim dünyası içinde yüksek sesle ifade edilmeye başlandı. Washington Üniversitesi'nden evrimci bilim adamı Evan Eichler *"Hurda DNA deyimi bizim bilgisizliğimizin yansımasından başka birşey değil"* itirafında bulunuyordu. [82]

Bunun nedeni, Hurda DNA denen kısımların da işlevlerinin olduğunun yavaş yavaş anlaşılmasıydı.

Şimdi, Hurda DNA efsanesinin nasıl doğduğunu ve çöktüğünü inceleyelim.

Kodlamayan DNA'nın Hurda Sanılışı

Evrimcilerin bu yanılgısının anlaşılması için öncelikle DNA'nın yapısı hakkında bilgi vermek gerekir.

Tüm canlı hücrelerinde yer alan dev bir moleküler zincir olan DNA molekülü, içerdiği genetik bilgiler yüzünden çoğu zaman "bilgi bankası" olarak anılır. Molekül aynı zamanda bu bilgilerin bedensel faaliyetlerde kullanımını düzenleyen bir genetik koda sahiptir. Daha önceki bölümlerde incelediğimiz gibi, DNA molekülünün kökenini açıklama amacıyla yapılan tüm evrimci girişimler sonuçsuz kalmış, bu moleküldeki bilginin rastlantısal olarak oluşamayacağı ortaya çıkmıştır. DNA molekülü açıkça üstün bir yaratılış örneğidir.

DNA üzerinde fiziksel özelliklerimizin ve fizyolojik faaliyetlerimizin bilgisini kodlayan belirli kısımlara "genler" denir. Bu genler farklı farklı proteinlerin kodlanmasında rol oynar ve yaşamımızın devamını sağlar. Ancak genlerimizin tamamı, DNA'mızın yaklaşık %10'unu oluşturur. DNA'nın geriye kalan daha büyük kısmı, protein kodlamadığı için "kodlamayan DNA" olarak isimlendirilir.

Kodlamayan DNA'yı da kendi içinde bazı kategorilere ayırmak mümkündür. Kodlamayan DNA, bazen genler arasına sıkıştırılmış vaziyette bulunur ve bunlara "intron" adı verilir. Bir diğer kısım kodlamayan DNA, aynı nükleotid dizisinin art arda sıralanmasıyla oluşmuş daha uzun zincirler meydana getirir. Bunlara "tekrarlı (repetitive) DNA" ismi verilir. Eğer

kodlamayan DNA üzerindeki nükleotidler, tekrarlayan diziler yerine, genlerdeki kompleks dizilimi andıracak şekilde sıralanmışlarsa, bu defa "sahte gen" (pseudogene) olarak isimlendirilirler.

Evrimciler protein kodlamayan bu bölümleri genel olarak "Junk DNA" (Hurda DNA) adı altında toplamış ve bunların sözde evrimsel süreçten aktarılan gereksiz yığınlar olduğunu ileri sürmüşlerdir. Oysa bunun mantıksal açıdan hatalı bir yaklaşım olduğu açıktır. Çünkü bu DNA yapılarının protein kodlamıyor olması, bunların işlevsiz olduğunu göstermez. Bunların fonksiyonlarını öğrenmek için üzerinde yapılacak araştırmaların sonuçlarını beklemek gerekir. Bilimsel yaklaşım bunu gerektirir. Ancak evrimci önyargılar bu mantığın devreye sokulmasını engellemiş, toplumu yıllarca Hurda DNA iddialarıyla yanıltacak haberlere yol açmıştır. Ancak özellikle son on yılda yapılan araştırmalar bu iddiaların hayalden başka birşey olmadığını göstererek evrimcileri yalanlamıştır. Çünkü kodlamayan DNA kısımlarının, evrimcilerin iddia ettiği gibi "hurda" değil, tam aksine "genomik hazine" olduğu anlaşılmıştır.[83]

Chicago Üniversitesi'nden doktora sahibi ve anti-evrim hareketinin önde gelen savunucularından biri olan Dr. Paul Nelson, "Hurdacı Artık Hurda Satmıyor" (The Junk Dealer Ain't Selling That No More) başlıklı makalesinde, evrimcilerin hurda DNA iddialarının çöküşünü şu cümlelerle açıklar:

> "[Ateizmin savunucularından]Carl Sagan, *Shadows of Forgotten Ancestors* (Unutulmuş Ataların Gölgeleri) isimli kitabında, "genetik hurdalığın", DNA'daki "fazlalıkların, kekelemelerin (gereksiz tekrarlar) ve kopya edilemez saçmalıkların", hayatın temelinde derin kusurlar bulunduğunu kanıtladığını öne sürmüştü. Bu tür yorumlara biyoloji literatüründe giderek daha az rastlanmaktadır. Neden mi? Çünkü artık **genetikçiler, genetik enkaz olarak bilinen kısımların fonksiyonlarını keşfediyorlar**."[84]

Şimdi 'Hurda DNA'nın aslında hiç de hurda olmadığının nasıl keşfedildiğini inceleyelim...

1. Kodlamayan DNA'nın nükleotid diziliminde lisan yeteneği ile ilgili bir kodlama kriteri bulundu.

1994 yılında Harvard Tıp Fakültesi moleküler biyologları ile Boston Üniversitesi'nden fizikçilerin gerçekleştirdiği ortak çalışmada kodlamayan DNA ile ilgili çarpıcı bir sonuç elde edildi. Araştırmacılar, çeşitli canlılardan alınan ve 50.000 baz çifti içeren 37 DNA dizilimini incelemiş ve nükleotidlerin sıralamasında belirli kuralların olup olmadığını araştırmışlardı. Bu çalışma sonucunda, insan DNA'sında %90 yer tutmakta olan sözde Hurda DNA'nın, insan diline has bir özelliğe sahip olduğu ortaya çıktı.[85] Buna göre, yeryüzünde konuşulmakta olan tüm dillerde görülen ortak bir kodlama kriterine insan DNA'sında sıralanan nükleotidlerde de rastlanmıştı. Şüphesiz bu bulgu sözde Hurda DNA'daki bilginin tesadüfen biriktiği tezine değil, yaşamın üstün bir yaratılış ile var olduğu gerçeğine destek sağlıyordu.

2. Tekrarlı heterokromatin şaşırtıcı bir fonksiyonellik ortaya koydu: Kendi başlarına anlamsız gibi görünen nükleotidler birarada önemli görevleri yerine getiriyor ve mayotik bölünmede rol oynuyor.

Yakın bir geçmişte, Hurda DNA olduğu zannedilen, ancak bilim adamlarının fonksiyonlarını yeni keşfetmeye başladığı DNA dizilimlerinden biri heterokromatindir. Bu, DNA'da fazlaca tekrar edilen bir koddur. Herhangi bir proteinin üretiminden sorumlu olduğu tespit edilemediği için uzun zaman "Hurda DNA" olarak tanımlanmıştır.

Renauld ve Gasser (İsveç Deneysel Kanser Araştırma Enstitüsü) heterokromatin için şu yorumu yaparlar:

> Genomda dikkat çekecek şekilde temsil ediliyor olmasına rağmen, (insan hücrelerinin %15'i ve sinek hücrelerinin yaklaşık %30'u), heterokromatin her zaman 'Hurda DNA', yani hücreye hiçbir faydası olmayan DNA olarak kabul edilmiştir.[86]

Ancak, son çalışmalar heterokromatinin de önemli fonksiyonel görevleri olduğunu ortaya koydu. Moleküler Tıbbi Bilimler Enstitüsü'nden Emile Zuckerkandl bu konuda şunları söyledi:

> Tek başına fonksiyonel olmayan nükleotidleri biraraya getirdiğinizde, fonksiyonel hale gelen nükleotidler topluluğu elde edebilirsiniz. Kromatine ait olan nükleotidler ise bunun bir örneğidir. Geçmişte heterokromatinin hurda olduğunu iddia eden görüşlere rağmen, bugün bu alanda aktif olarak çalışan birçok kişi, **DNA'nın bu bölümünün çok önemli fonksiyonel görevleri olduğundan şüphe etmiyor... Nükleotidler tek başlarına hurda olabilirler, ancak birarada iken altınlar.**[87]

Heterokromatinin bu tür "kollektif" fonksiyonlarından biri mayotik bölünmede tespit edildi. Aynı zamanda yapay kromozom çalışmaları da, DNA'nın bu bölümünün farklı fonksiyonları olduğunu ortaya çıkardı.[88]

3. Araştırmacılar kodlamayan DNA ile hücre çekirdeği arasındaki ilişkiyi ortaya çıkardılar. Bu gelişmelerin "Hurda DNA" iddiasını çürüttüğünü ifade ettiler.

1999 yılında yapılan bir çalışma, ökaryot hücrelerdeki protein kodlamayan-DNA'nın (diğer adıyla sekonder DNA) çekirdek içinde işlevsel bir yapı olduğunu ortaya çıkardı. Bu çalışmada, *Crytomonad* isimli fotosentez yapan tek hücreli canlılar incelendi.

Bu canlıların özelliği, boyut açısından geniş bir çeşitlilik ortaya koyuyor olmalarıydı. Ancak hücreler farklı boyutlarda olsalar da, çekirdek büyüklüğü ile hücrenin (canlının) büyüklüğü arasında daima doğrusal bir orantı bulunuyordu.

Araştırmacılar kodlamayan DNA'nın miktarının, çekirdeğin büyüklüğüne oranlı olduğunu gördüler ve bu durumu, kodlamayan DNA'nın daha büyük çekirdek için yapısal olarak gerekli olduğuna dair bir gösterge olduğu sonucuna vardılar. Bu yeni araştırma, yaratılış gerçeğini reddeden Hurda DNA -hatta Dawkins'in öne sürdüğü "bencil DNA"[89]- gibi kavramlara çok önemli bir darbe oluşturdu. Araştırmacılar yazılarını şöyle bitiriyorlardı:

> "Dahası, sekonder DNA [kodlamayan DNA] nükleomorfun önemli ölçüde eksik oluşu,... **sekonder DNA ile ilgili 'bencil' ve 'çöplük' DNA tezlerini çürütmektedir".** [90]

4. Kodlamayan DNA'nın, kromozom yapısı için gerekli olduğu ortaya çıktı.

Kodlamayan DNA'nın son yıllarda ortaya çıkarılan bir başka önemli rolü de kromozom yapısı ve işlevinde "kesinlikle gerekli" olmasıydı. Bu alanda yapılan çalışmalar, kodlamayan DNA'nın, DNA'nın birçok işlevi yerine getirmesini mümkün kılan yapıyı sağladığını gösterdi. Öyle ki forma sokulmuş bir yapı olmaksızın bu işlevlerin gerçekleştirilmesi imkansızdı. Bilim adamları bira mayasının kromozomlarından birinde, telomerleri (telomerler kromozomların her iki ucunda bulunan ve her hücre bölünmesi sonrası belli ölçüde kısalan DNA-protein kompleksleridir) ortadan kaldırdıklarında hücre bölünmesinin kesintiye uğradığını gördüler.[91] O halde telomerler hücrenin, sağlam kromozomları, hasar görmüş DNA'dan ayırmasına yardımcı oluyordu. Bu kesinti halinden kurtulan hücrelerde kromozom sonunda

kaybediliyordu. Bu da kodlamayan DNA'ya ait telomerlerin, hücrenin kromozom sabitliğinin korunmasında gerekli olduğunu gösteriyordu.

5. Kodlamayan DNA'nın embriyonun gelişimindeki rolleri ortaya çıkarıldı

Kodlamayan DNA'nın, gelişim sırasında gen ifadesinin (gendeki bilginin okunarak protein üretimi yapılması işleminin) düzenlenmesinde de önemli rol oynadığına dair kanıtlar elde edildi.[92] Çeşitli çalışmalarda, kodlamayan DNA'nın, fotoreseptör hücrelerinin[93], üreme bölgesinin[94] ve merkezi sinir sisteminin[95] gelişiminde rol oynadığı gösterildi. Tüm bunlar, kodlamayan DNA'nın gelişim ve embriyojenez (embriyonun gelişimi) sırasında hayati rolleri düzenlediğini gösterdi.

6. Hurda DNA kategorisine dahil edilen intronların hücre faaliyetlerinde hayati roller oynadığı ortaya çıktı.

Evrimcilerin uzun yıllar Hurda DNA zannettiği ancak önemli rolleri daha sonra keşfedilen bir başka tür kodlamayan DNA ise intronlardır. İntronların özelliği, fonksiyonel genlerin içine sıkıştırılmış olmalarıdır. İntronlar, protein üretimi ve işlevleri sırasında ayrıştırılarak elenirler.

Evrimciler, intronların ilk bakışta protein üretiminde rol oynamamasına aldanmış, bunları Hurda DNA kabul etmişlerdi. Oysa yapılan araştırmalar intronların çok önemli yaşamsal faaliyetlerde rol oynadığını ortaya çıkardı. Günümüzde intronlar artık farklı DNA'lardan meydana gelen ve hücrenin yaşamı açısından hayati derecede önemli rol oynayan kompleks bir karışım olarak kabul ediliyor.[96]

Ünlü *The New York Times* gazetesinin bilim köşesinde yayınlanan bir yazı, intronlarla ilgili evrimci yanılgıları ortaya koyması açısından ilgi çekiciydi. C. Claiborne Ray tarafından hazırlanan ve "DNA: Hurda mı, Değil mi?" başlığını taşıyan kısa yazıda, intronlar üzerinde yapılan araştırmaların sonucu şu cümlelerle özetleniyordu: "*Yıllar boyu yapılan çalışmalar, intronların hurda olmadığını, bunların aslında genlerin çalışma şeklini etkilediklerini ortaya çıkardı. ...intronlar, şüphesiz, aktif roller oynuyorlar.*"[97]

New York Times gazetesindeki bu yazıda, son bilimsel gelişmeler ışığında, intronlar gibi "sözde çöplük DNA"nın gerçekte organizmalara "faydalı" olduğu vurgulanıyordu.

Maddeler halinde ele aldığımız tüm bu gelişmeler kodlamayan DNA hakkında yepyeni bilgiler ortaya koymakla birlikte önemli bir gerçeği de açığa çıkarmış oluyordu. Evrimcilerin Hurda DNA kavramı Evan Eichler'in de ifade ettiği gibi, bilgisizlikten kaynaklanan, uydurma bir kavramdı.[98]

Hurda DNA Efsanesinin Son Dayanağı da Çöktü: Bir Sahte Gen"in Fonksiyonel Olduğu Ortaya Çıktı

90'lı yıllardan itibaren yaşanan tüm bu önemli bilimsel gelişmeler, Hurda DNA iddiasının bilgisizlikten kaynaklanan bir evrim yanılgısı olduğunu ortaya koydu. Genlerin içine sıkışmış intronlar ve daha uzun sıralar halinde birarada bulunan

tekrarlı DNA gibi "kodlamayan DNA"ların aslında işlevsel olduğu gösterilmiş oldu. Bununla birlikte, geriye fonksiyonel olup olmadığı tam bilinmeyen tek bir tür "kodlamayan DNA" kalıyordu: "Sahte genler" anlamına gelen "pseudogenler" (pseudogenes).

Pseudogen, görünürde, mutasyona uğramış fonksiyonel genlerin işlevlerini kaybederek ortaya çıkardıkları DNA parçalarına evrimcilerce verilen isimdir. "Pseudo" kelimesi de İngilizcede "sahte, yanıltıcı" anlamında kullanılır. Pseudogenlerin evrimciler açısından özel bir önemi olduğu söylenebilir. Çünkü mutasyonların evrim meydana getireceği iddiasının geçersizliğini içten içe kabullenmiş, pseudogenlere bir tür göz boyama aracı olarak sarılmışlardır.

Kısaca hatırlayacak olursak, canlılar üzerinde yapılan sayısız deneyde, mutasyonların, etkili oldukları zaman canlılarda daima genetik bilgi kaybına neden oldukları görülmüştür. Bir saate yapılan rastgele çekiç darbelerinin saati geliştirmeyeceği gibi, mutasyonlar da organizmaları asla geliştirmemiş, bir diğer deyişle evrimleştirmemişlerdir. Evrim teorisi genetik bilgide artış gerektirdiği halde mutasyonlar hep genetik bilgiyi azaltır, tahrip ederler.

Teorilerine destek gösterebilecekleri bir mekanizmadan dahi yoksun olan evrimciler, pseudogenleri hayali evrim sürecinin "hayalet" mekanizmasının işlediğine kanıt gösterdiler. Evrimciler, protein kodlamayan bu DNA parçalarının sözde evrimin moleküler fosilleri olduğunu iddia ettiler. Bu iddianın tek dayanağı, bu genlerin herhangi bir fonksiyonunun bilinmeyişiydi.

Ta ki 2003 Mayısı'na kadar.

Pseudogenlerin fonksiyonel olduğunu gösteren bir çalışma, ünlü *Nature* dergisinin 1 Mayıs 2003 tarihli sayısında yayınlandı. Araştırmacılar, "İfade Edilmiş Bir Pseudogen, Homolog Kodlayan Geninin Mesajcı RNA Kararlılığını Düzenliyor" (An expressed pseudogene regulates the messenger-RNA stability of its homologous coding gene) başlıklı yazılarında, bir deneye hazırlanan farelerde gözlemledikleri bir durumu haber veriyorlardı.[99] Buna göre bir dizi farenin, Makorin1-p1 ismi verilen pseudogenlerinin, genetik olarak değiştirilmesi sonucu farelerde ölümcül mutasyonlar meydana gelmişti. Farelerin böbrek ve kemiklerinin anormal şekilde geliştiği gözlemlenmişti.

Pseudogendeki dizilimde meydana gelen bir değişimin farenin organlarını etkilemesinin açıklaması açıktı: Bu pseudogen işlevsiz değil, gerekliydi.

Nature dergisinde bu araştırmayı yorumlayan bir makalede bu çalışmanın, evrimin "moleküler fosilleri" gözüyle bakılan pseudogenler hakkındaki yaygın görüşlere meydan okuduğu yazılıyordu.[100] Yani, bir evrim efsanesi daha yıkılıyordu.

Pseudogenlerle ilgili bir fonksiyon ortaya çıkarıldıktan yalnızca üç hafta sonra, bir diğer ünlü bilim dergisi *Science*'da yayınlanan bir araştırma, Hurda DNA kavramına bir başka ağır darbe vurdu.[101] Derginin 23 Mayıs 2003 tarihli sayısında yayınlanan bir araştırma, kodlamayan DNA ile ilgili yeni bir işlev daha ortaya çıkarıyordu. Yukarıda aktardığımız tüm gelişmelerin farkında olan evrimciler için, uzun süre gündemde tuttukları "Çöplük DNA" kavramının anlamsızlığını açıkça kabul etmekten başka seçenek kalmıyordu. Çöplük DNA kavramının çöpe atılma vakti gelmişti. Pensylvannia Eyalet Üniversitesi'nden Wojciech Makalowski tarafından kaleme alınan yazının başlığı bu değişimi gösterir nitelikteydi: **"Not Junk After All" (Artık Hurda Değil)**. Makalowski durumu şöyle özetliyordu:

> Özellikle tekrarlayan elemanlarla ilgili olan Hurda DNA görüşü 1990'lı yıllarda değişmeye başladı... Şimdilerde giderek daha fazla sayıda biyolog tekrarlayan elemanlara genomik hazine olarak bakıyor. Bu rapor gösteriyor ki tekrarlayan elemanlar 'Hurda DNA değil', ökaryotik genomların önemli, birleştirici bileşenleri. **O halde tekrarlayan DNA "Hurda DNA" olarak isimlendirilmemeli…**". [102]

Bir zamanlar Hurda DNA kavramını ve buna dayalı evrimci spekülasyonları sık sık duyabilirdiniz.

Ama, burada özetlediğimiz gibi, Darwinistlerin son "körelmişlik" iddiası olan Hurda DNA kavramı da tarihe karıştı. Darwinizm'in bu son çırpınışları da boşa çıktı.

Bir Zamanlar Türlerin Kökeni "Türleşme" Sanılıyordu

Darwinizm'e olan ısrarlı bağlılığı ile tanınan *New Scientist* dergisinin 14 Haziran 2003 tarihli sayısında "Yeni Türler Nasıl Oluşur?" (How Are New Species Formed?) başlıklı bilimsel bir makale vardı. Yazarı George Turner şu önemli "itiraf"ta bulunuyordu:

> Çok değil yakın zaman önce, türlerin nasıl oluştuğunu bildiğimizi sanıyorduk. İşlemin hemen her zaman popülasyonların tamamen izole olmalarıyla başladığına inanıyorduk. Genellikle popülasyonun ciddi bir "genetik darboğaz"dan geçmesinden sonra meydana geliyordu; (örneğin) hamile bir dişinin uzak bir adaya sürüklenmesinden ve onun yavrularının birbirleri ile çiftleşmesinden sonra olabileceği gibi. Bu "kurucu etki"nin güzelliği, laboratuvarda test edilebilir olmasıydı. Gerçekte, açıkçası tutmadı. Biyologların tüm çabalarına rağmen, hiç kimse, kurucu bir popülasyondan yeni bir tür yaratmanın yanına bile yaklaşamadı. Dahası, bildiğimiz kadarıyla, insanların az sayılarda organizmayı yabancı ortamlara salmaları sonucunda hiçbir yeni tür oluşmadı.[103]

Aslında bu yeni bir itiraf değildir. Darwin'den bu yana geçen bir buçuk yüzyıl içinde, onun ileri sürdüğü gibi bir "türleşme" hiçbir zaman gözlenmemiş, "türlerin kökeni"ne tatmin edici bir açıklama getirilememiştir.

Bunu açıklamak için Darwin'in nasıl bir "türleşme" öngördüğünü anlatmakta yarar vardır.

Darwin'in teorisinin dayandığı "gözlem"lerin türü, hayvan popülasyonlarındaki bazı değişimlerdi. Bunların bazıları hayvan yetiştiricilerinin çalışmalarıydı. Cins köpekler, inekler veya güvercinler yetiştiren bu kişiler, popülasyon içinde belirli bir özelliği baskın olan (örneğin iyi koşan köpekleri, iyi süt veren inekleri veya "zeki" güvercinleri) seçip birbirleriyle çiftleştirerek, birkaç nesil içinde bu seçtikleri özelliklere yüksek oranlarda sahip olan popülasyonlar oluşturuyorlardı. Normal ineklerden, çok daha fazla süt veren inekler türetiyorlardı.

Bu "sınırlı değişim", Darwin'e doğada daimi bir değişim olduğunu ve bunun uzun zamana yayıldığında sınırsız bir değişim (yani evrim) meydana getireceğini düşündürttü.

Darwin'in aynı konudaki ikinci gözlemi ise, Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türleriydi. Bu ispinozların, ana karadakilerden farklı gaga yapılarına sahip olduklarını belirlemişti. Yani aynı popülasyonun içinde uzun gagalı, kısa gagalı, kıvrık gagalı, düz gagalı ispinozlar türemişlerdi ve bunlar da kendi içlerinde çiftleştikleri için ayrı türler haline gelmişlerdi.

Darwin tüm bu "değişim" olgularını biraraya getirdiğinde, doğada "sınırsız değişim" yaşandığını, yepyeni türlerin, sınıfların, takımların ortaya çıkması için sadece "uzun zaman" gerektiğini düşündü. Ancak Darwin yanılmaktaydı.

Belirli bir özelliği baskın olan canlıları seçip birbirleriyle çiftleştirerek sadece kendi türlerinin daha iyisi, daha güçlüsü canlılar yetiştirilmiş olur. Yoksa bu yöntemle bir başka canlıyı oluşturmak mümkün değildir. Örneğin bu şekilde bir kediden bir at, bir ceylandan zürafa oluşturulamaz ya da bir armuttan bir erik meydana getirilemez. Karpuz her zaman karpuzdur, şeftaliler muza ya da karanfiller güllere dönüşemez. Kısacası herhangi bir türden hiçbir şartta bir başka tür meydana gelmez. Darwin'in bu konuda nasıl yanıldığını ilerleyen sayfalarda detaylıca açıklayacağız.

"Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları"

Darwin doğada gözlemlediği değişimin sınırsız olduğunu varsaymıştı. Eğer inekler, köpekler veya güvercinler sadece birkaç nesilde bile değişim gösterebiliyorlarsa, yeterince uzun zaman verildiğinde herşeye dönüşebilirler, diye düşünmüştü. Ancak aradan geçen 140 yıl içindeki binlerce farklı deney, deneyim ve gözlem, bu varsayımın tamamen yanlış olduğunu ortaya çıkardı.

Bitkiler ve hayvanlar üzerinde 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm yetiştirme çalışmaları, türlerin doğal "çeşitlenme" süreciyle asla aşamayacakları sınırlar olduğunu göstermiştir. Bu alandaki en ünlü isimlerden biri olan Luther Burbank, türler içindeki değişimi sınırlayan görünmez bir kanunun olduğu görüşündedir:

> Tecrübelerimden biliyorum ki, bir buçuk ile altı santimetre arasında bir erik yetiştirebilirim. Ama itiraf edeyim ki, bir bezelye kadar küçük veya bir greyfurt kadar büyük erik elde etme çabası başarıyla sonuçlanmayacaktır… Kısacası, muhtemel sanılan gelişmelerin sınırları vardır ve bu sınırlar bir kanuna tabidir… Bu, ilk hale yani ortalama (vasat) boyuta dönme kanunudur… Geniş çaplı deneyler daha önceden gözlemle tahmin ettiğimiz sonuçları onaylayan bilimsel deliller ortaya koymuştur. Yani bitkiler ve hayvanlar sonraki nesillerde vasat boyutlarına veya yapılarına geri dönmeye eğilimlidirler… Kısacası, tüm canlıları belirli bir sınırda bulunmaya zorlayan bir çekim kuvveti vardır.[104]

Günümüzde halen bazı yapay genetik düzenlemelerle hayvanların ya da tarım ürünlerinin biyolojik yapılarında bazı değişiklikler yapılabilmektedir. Daha güçlü kaslı, atlar ya da daha büyük lahanalar elde edilebilmektedir. Ama Darwin'in bunlardan yola çıkarak yaptığı çıkarımların yanlış olduğu artık açıkça ortadadır. Dünyanın önde gelen antropologlarından Loren Eisley bunu şöyle açıklar:

> Atların veya lahanaların kalitelerini yükseltmek için yapılan üretim şekli, sonsuz bir biyolojik değişime, yani evrime giden bir yol değildir. Bu tür yapay üretimlerin evrime kanıt olarak kullanılması gerçekten tuhaf bir durumdur.[105]

Florida Üniversitesi'nde hayvan bilimci olan Edward S. Deevey de, doğadaki değişimin bir sınırı olduğunu şöyle belirtir: "*Buğday yine buğdaydır, greyfurt değildir; domuzlara kanat takamayız, tavuklara silindir şeklinde yumurta yumurtlatamayız.*"[106]

Meyve sinekleri üzerinde yapılan deneylerde de yine "genetik sınır" duvarına çarpılmıştır. Bu deneylerin hepsinde meyve sineği belli oranlarda değişime uğramış, ama belli sınırların ötesinde bir değişim gözlemlenememiştir. Neo-Darwinizm'in bilinen isimlerinden biri olan Ernst Mayr, meyve sineği ile yapılan iki deneyle ilgili olarak şunları aktarır:

> Birinci deneyde sineğin kıllarının azaltılması, ikinci deneyde ise artırılması hedeflenmişti. Ortalama 36 olan kıl sayısını 30 kuşak sonra 25'e kadar düşürmek mümkün oldu. Ama daha sonra kısırlık meydana geldi ve o seriden elde edilen sinekler nesil üretemez oldular. İkinci deneyde ise kıl sayısı 36'dan 56'ya çıkarıldı; bu defa da yine ilk deneyde olduğu gibi kısırlık baş gösterdi.[107]

Mayr yapılan bu deneylerden sonra şu sonucu çıkarmıştır:

> Belli ki seleksiyonla gerçekleştirilen zorlayıcı ıslahlar, genetik çeşitliliğin kökünü kurutmaktadır… Tek taraflı seleksiyon, genel uyumda (çevreye uyumda) bir düşüşe neden olmaktadır. Bu da, neredeyse her üretim deneyinin baş belasıdır.[108]

Bu konuyu ele alan en önemli kaynaklardan biri, biyoloji profesörü Lane P. Lester'ın ve moleküler biyolog Raymond G. Bohlin'in birlikte kaleme aldıkları *Natural Limits to Biological Change* (Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları) adlı kitaptır. Lester ve Bohlin, kitabın girişinde şöyle yazmaktadırlar:

> Yaşayan organizmaların popülasyonlarının, belirli bir zaman dilimi içinde anatomi, fizyoloji, genetik yapı vs. açısından değişim gösterdikleri, tartışılmayan bir gerçektir. Geriye kalan zor mesele, şu sorunun cevabıdır: Ne kadar değişim mümkündür ve bu değişimler hangi mekanizma ile oluşur? Bitki ve hayvan yetiştiricileri, canlıların değiştirilebilirliği konusunda etkileyici örnekleri biraraya getirebilirler. Ama bir yetiştirici işe köpekle başladığında sonuçta yine köpek elde etmektedir, farklı ve garip görünümlü bir köpek bile olsa bu, sonuçta köpektir. Meyve sineği meyve sineği olarak kalmakta, güller gül olarak kalmaktadır.[109]

Yazarlar kitaplarında bu konuyu bilimsel gözlem ve deneylere bakarak araştırırlar. Vardıkları iki temel sonuç vardır:

1) Canlıların genlerine bir dış müdahale olmadıkça, yeni genetik bilgi edinmeleri mümkün değildir. Bu nedenle, genlere bir müdahale olmadıkça, doğada asla yeni biyolojik bilgi ortaya çıkmaz. Yani yeni canlı kategorileri, yeni organlar, yeni yapılar doğmaz. Doğal yollarla sadece belirli bir tür içinde "genetik varyasyon" oluşur. Bunlar da kısa boylu, uzun boylu, az tüylü, çok tüylü köpek cinsleri ortaya çıkması gibi "sınırlı değişim"lerdir. İsterse milyarlarca yıl geçsin, bu değişimlerin yeni canlı türleri ve daha üst kategoriler (sınıflar, aileler, takımlar, filumlar) oluşturması imkansızdır.

2) Doğada canlıların genlerine dış müdahale, sadece mutasyonlar yoluyla olur. Ama mutasyonlar da, hiçbir zaman, "yapıcı" etki sağlamazlar. Yeni genetik bilgi oluşturmazlar; etkileri sadece genetik bilgiyi tahrip etmektir.

Dolayısıyla;

Darwin'in sandığı gibi, doğal seleksiyon yoluyla "türlerin kökeni"nin açıklanması imkansızdır. Köpekleri ne kadar "seleksiyona" tabi tutarsak tutalım hep köpek olarak kaldıklarına göre, onların geçmişte aslında balık veya bakteri olduklarını iddia etmenin hiçbir mantığı yoktur.

Peki "genlere dış müdahale" seçeneği, yani mutasyonlar dikkate alınırsa?

Darwinist teori 1930'lardan bu yana bu seçeneğe bel bağlamaktadır ve bu nedenle de teorinin adı neo-Darwinizm olarak değişmiştir. Ne var ki mutasyonlar da teoriyi kurtaramamaktadır. Bu önemli konuyu, ayrıca incelemek yerinde olacaktır.

Galapagos'taki Değişim Nereye Kadar?

Darwin'in Galapagos adalarında gördüğü farklı ispinozlar da bir varyasyon örneğidir ve diğerlerinde olduğu gibi kesinlikle evrime bir delil oluşturmazlar. Son yıllarda yapılan gözlemler, ispinozlarda Darwin'in teorisinin öngördüğü gibi sınırsız bir değişim yaşanmadığını ortaya koymuştur. Dahası, Darwin'in 14 ayrı tür olarak belirlediği farklı ispinoz tiplerinin çoğu, aslında birbirleri ile çiftleşebilen, yani aynı türün üyeleri olan varyasyonlardır. Bilimsel gözlemler, hemen her evrimci kaynakta anlatılan "ispinoz gagaları" örneğinin, gerçekte bir "varyasyon" örneği olduğunu, yani evrim teorisine delil oluşturmadığını göstermektedir. Galapagos Adaları'na "Darwinistik evrimin kanıtlarını bulmak" için giden ve adalardaki ispinoz türlerini uzun yıllar boyunca gözlemleyen Peter ve Rosemary Grant'in ünlü çalışmaları, adada bir "evrim" yaşanmadığını belgelemekten başka bir sonuç vermemiştir.[110]

Mutasyonlar Ne İşe Yarar?

Genetik bilgi son derece komplekstir. Hem genlerde saklanan bilginin kendisi komplekstir, hem de bu bilgiyi kodlayan, okuyan ve buna göre üretim yapan moleküler makineler... Bu sisteme isabet edecek olan rastlantısal bir etki, yani bir kaza, hiçbir şekilde genetik bilgi artışı sağlamaz.

Mutasyon, bilgisayar yazılımı ile uğraşan bir programcının klavyesinin üzerine rastgele bir kitap düşmesi ve bu kitabın bazı tuşlara çarparak yazılımın içine rastgele harfler ve rakamlar eklemesi gibi bir şeydir. Böyle bir kaza nasıl bilgisayar yazılımını geliştirmez, aksine bozarsa, mutasyonlar da canlıların genetik kodunu bozarlar. Lester ve Bohlin'in *Natural Limits to Biological Change* (Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları) adlı kitaplarında belirttikleri gibi; *"mutasyonlar DNA replikasyonunun hassas mekanizmasında meydana gelen hatalardır"* ve dolayısıyla *"mutasyonlar, aynen genetik varyasyon ve rekombinasyon gibi kendi başlarına büyük evrimsel değişim meydana getiremezler."*[111]

Mantıksal olarak beklenebilecek olan bu sonuç, 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm deney ve gözlemler tarafından da doğrulanmıştır. Hiçbir canlıda genetik bilgisini geliştirerek köklü bir değişim meydana getiren bir mutasyon gözlemlenmemiştir.

Bu nedenle Fransız Bilimler Akademisi Eski Başkanı Pierre-Paul Grassé, evrim teorisini kabul etmesine rağmen, mutasyonların "*yalnızca kalıtsal değişkenler olduğunu, merkez noktaya bağlı olarak sağa sola hareket eden bir sarkaç pozisyonunda olduklarını, ama hiçbir zaman evrimsel etkisi olan bir sonuç olmadıklarını… sadece daha önceden var olanı bir çeşit değişime uğrattıklarını*"[112] söyler.

Dr. Grassé evrim konusundaki problemin *"bazı çağdaş biyologların mutasyonu görür görmez evrimden bahsetmeye* başlamalarından kaynaklandığını" söyler. Ona göre bu kanı *"gerçeklerle uyuşmaz; çünkü ne kadar çok sayıda olurlarsa olsunlar, mutasyonlar herhangi bir evrim meydana getirmezler."*[113]

Türlerin mutasyonlarla yeni genetik bilgi kazanamayacakları konusunda verilebilecek en güzel örnek meyve sinekleri ile ilgilidir. Meyve sinekleri üzerinde yapılan mutasyonlar, doğadaki canlılara değişimin değil, bir dengenin hakim olduğunu göstermiştir. Meyve sineği gebelik süresi çok kısa (12 gün) olduğu için uzun yıllardır mutasyon deneylerinin gözde deneği olmuştur.

Bu deneylerde sineğin mutasyon oranını yüzde 15.000 artırmak için röntgen ışınları kullanılmıştır. Bilim adamları meyve sineğinin doğal şartlar altında milyonlarca yılda maruz kalacağı mutasyon sayısını kısa bir süre içinde gerçekleştirerek gözlemleyebilmişlerdir. Bu kadar hızlı mutasyonlardan sonra elde edilen hiçbir yeni tür yoktur. Bilim adamları yine meyve sineğinden başka bir şey elde edememişlerdir.

Meyve sineklerindeki sözde "faydalı mutasyon"lara örnek verilen klasik vaka, dört kanatlı mutantlardır. Meyve sinekleri normalde iki kanatlıdır, ancak bazı mutantların dört kanada sahip olduğu gözlemlenmiştir. Darwinist literatür bu örneği "gelişim" olarak sunar. Oysa Jonathan Wells'in *Evrimin İkonları* adlı kitabında detaylı olarak açıkladığı gibi, bu çok yanlış bir yorumdur. Söz konusu ekstra kanatlar uçuş kaslarından yoksundur ve dolayısıyla mutant sineklere avantaj değil dezavantaj getirmektedirler. Nitekim bu mutantların hiçbiri laboratuvar dışında yaşamamıştır.[114]

Tüm bunlara rağmen evrimciler nadir de olsa "faydalı mutasyonlar" yaşandığını ve bunların doğal seleksiyon vasıtasıyla seçildiğini ve böylece yeni biyolojik yapıların ortaya çıktığını ileri sürerler. Oysa burada çok önemli bir yanılgı vardır. Bir mutasyon kesinlikle "genetik bilgi artışı" meydana getirmez ve dolayısıyla evrim sağlamaz. Lester ve Bohlin bu konuyu şöyle açıklarlar:

> (Mutasyonlar)... zaten var olanı modifiye ederler, çoğunlukla anlamsız ve yok edici bir şekilde. Bu, faydalı mutasyonların hiçbir zaman var olmadığı anlamına gelmez; pek muhtemel olmasa da, yine de oluşabilirler. Faydalı bir mutasyon, basitçe, bu mutasyona sahip olanların, kendi soylarını daha sonraki nesillere mutasyona sahip olmayanlardan daha çok aktarmalarını sağlayandır... Ama bu mutasyonların bir organizmayı bir diğerine dönüştürmekle hiçbir ilgisi yoktur...
>
> Bu açıdan Darwin Madeira'da yaşayan kanatsız böceklere dikkat çekmiştir. Rüzgarlı bir adada yaşayan böcekler için, kanatlar kesin bir dezavantaj olabilir. Uçuşun kaybolmasına neden olan mutasyonlar ise kesinlikle yararlı olacaktır. Aynı durum görme yeteneği olmayan mağara balıkları için geçerlidir. Gözler yaralanmaya çok açıktır ve tamamen karanlık bir ortamda yaşayan canlılar, gözlerini yok ederek yaralanma ihtimallerini sıfıra indiren bir

> mutasyondan fayda göreceklerdir. Bu mutasyonlar etkili ve yararlı bir değişim oluştursalar da, önemli olan bir nokta vardır ki, bunlar her zaman bir kayıp meydana getirmektedirler, kazanç değil. Hiçbir zaman, daha önceden gözlere veya kanatlara sahip olmayan türlerde bunların üretildiğini gözlemlemiyoruz.[115]

Dolayısıyla yazarların vardıkları sonuç şudur: "Toplamda, mutasyonlar daimi bir genetik bozulma ve dejenerasyon nedeni olarak işlev görürler."

Etkileri hep "genetik bilgi kaybı" olan mutasyonların, doğadaki milyonlarca farklı canlı türünün olağanüstü derecede kompleks genetik kodlarını ürettiklerine inanmak ise, klavyelerin üzerlerine rastgele düşen kitapların, milyonlarca ansiklopedi yazdığına inanmak gibidir. Yani saçmadır, akıl dışıdır. Paris Üniversitesi Tıp Fakültesinde bölüm başkanlığı yapan Dr. Merle d'Aubigne, bu konuda şu önemli yorumu yapar:

> Kişisel olarak ben, yaşam koşullarındaki değişikliklere bağlı olarak gerçekleşen mutasyonun; beynin, ciğerlerin, kalbin, böbreklerin hatta eklem ve kasların karmaşık ve rasyonel düzenini açıklayabileceği fikrini tatmin edici bulmuyorum. Akıl sahibi ya da düzenleyici bir güç olduğu fikrinden nasıl kaçınılabilir ki?[116]

Kısacası mutasyonlar da Darwin'in meselesine, yani "türlerin kökeni"ne bir açıklama getirmemektedir. Avusturyalı evrimci biyolog Gerhard Müller bu çözümsüz durumu, "yeni morfolojik karakterlerin kökeni, çağdaş sentetik (neo-Darwinist) teori tarafından hala açıklanabilmiş değildir" şeklinde ifade etmektedir.

Neo-Darwinizm'in öne sürülen iki mekanizmasının, yani doğal seleksiyon ve mutasyonun canlıların kökenini açıklaması mümkün değildir. Çünkü doğal seleksiyon yoluyla genetik bilgi üretilemez; sadece var olan bilgi seçilir. Mutasyonlar da genetik bilgi üretmez; bu bilgiyi en iyi ihtimalle etkilemez, çoğu zaman tahrip ederler. Genetik bilginin -ve dolayısıyla yaşamın- kökeninin bu bilinçsiz doğa mekanizmaları olmadığı açıktır.

Bu köken, Dr. Merle d'Aubigne'nin de ifade ettiği gibi, "akıl sahibi ya da düzenleyici bir güç"tür. Bu güç sonsuz akıl, ilim ve kudret sahibi Yüce Allah'tır. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

> **Yaratmayı başlatan, sonra onu iade edecek olan O'dur; bu O'na göre pek kolaydır. Göklerde ve yerde en Yüce misal O'nundur. O, güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Rum Suresi, 27)**

Darwinizm, bu gerçeği inkar etmeye çalışmış, ama başaramamış köhne bir teori olarak tarihe geçecektir.

"İşte Öylesine Hikayeler"in Sonu

Buraya kadar evrim teorisinin türlerin kökenini açıklama çabasının tamamen çıkmazda olduğunu inceledik. Bu çıkmaz son yıllarda evrimciler tarafından da açıklıkla itiraf edilmektedir. Evrimci biyologlar, Gilbert, Opitz ve Raff, *Developmental Biology* dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde, **"türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir"** diyerek durumu özetlerler.[117]

Ama kamuoyu bu durumdan pek haberdar edilmez. Darwinist sistem, sokaktaki insanın "türlerin kökeninin Darwinizm açısından çözümsüz kaldığını" bilmesini tercih etmez. Bunun yerine, medya ve ders kitapları gibi kanallar aracılığıyla, insanlara evrim masalları anlatılır. Bilim dünyasında "işte öylesine hikayeler" (just-so stories) denen bu masallar, evrim teorisine inanan pek çok insanın da başta gelen motivasyon kaynağıdır.

Bu "işte öylesine hikayeler"in çok ünlülerinden birini özetle anlatalım. Hemen her evrimci kaynakta ufak tefek farklılıklarla rastlayabileceğiniz bu hikaye, insanın nasıl olup da "ayağa kalktığı" ile ilgilidir:

> İnsanların ataları olan insanımsı maymunlar, Afrika'nın ormanlarında, ağaçlarda yaşıyorlardı. İskeletleri eğikti, elleri ve ayakları ağaçları tutmaya uygundu. Sonra bir zaman Afrika'da ormanlık alanlar azaldı ve insanımsılar savanlara doğru göç ettiler. Savanlarda yüksek otların arasında etrafı görebilmek için dik durmak, yani ayağa

kalkmak gerekiyordu. Böylece atalarımız ayağa kalktılar, dik yürümeye başladılar. Elleri ise boşta kaldı. Bunun sonucunda ellerini kullanmaya başladılar. Ellerini alet yapımında kullandıkça, zekaları da gelişti. Böylece insan oldular.

Bu gibi hikayelere evrimci gazetelerde ve dergilerde sıkça rastlayabilirsiniz. Evrim teorisine inanan ve konu hakkında bilgisiz ya da yüzeysel bilgiye sahip muhabirler, bu hikayeleri okuyucularına sözde bilimsel birer gerçek gibi anlatmayı adeta kendilerine görev edinmişledir. Oysa giderek daha fazla bilim adamı bu hikayelerin hiçbir bilimsel değer taşımadığını kabul ve ilan etmektedir. Londra'daki İngiliz Doğa Tarihi Müzesi'nde uzun yıllar üst düzey paleontolog olarak çalışan Dr. Collin Patterson, şöyle yazmıştır:

> Bir formun bir diğerine nasıl dönüştüğüne dair hikayeler yazmak ve bu dönüşümün aşamalarının doğal seleksiyon tarafından nasıl seçildiğine dair nedenler bulmak kolaydır. Ama bu hikayeler bilimin bir parçası değildir, çünkü onları test etmenin hiçbir yöntemi yoktur.[118]

Evrimci paleontolog T. S. Kemp ise, 1999 basımı *Fossils and Evolution* (Fosiller ve Evrim) adlı kitabında "işte öylesine hikayeler"in bilimsel değersizliğini "kuşların evrimi" konusunda yazılmış olanlarını ele alarak şöyle açıklar:

> Kuşların kökeni hakkında bir senaryo, Geç Jurasik döneminde, küçük, hafif iki ayaklı dinozorlar üzerinde, gittikçe daha arboreal (ağaçlarda yaşamaya yönelik) bir adaptasyonu kayıran bir seleksiyon olduğu şeklindedir. Ağaçlarda yaşamak, onların yırtıcılardan kaçma yeteneklerini artırmış ve yeni besin kaynakları bulmalarını sağlamıştır. İlave seleksiyon baskıları sırasıyla sıçramayı, süzülmeyi ve sonuçta daldan dala ve ağaçtan ağaca güçlü şekilde uçmayı zorlamıştır. Bu ara formlar, onların yaşadıkları ekolojik koşullar ve maruz kaldıkları selektif güçler hakkındaki varsayımların hiçbiri ampirik (bulgusal) olarak test edilemez. Sonuç şudur ki bu evrimsel senaryo, eleştirel olarak ifade edersek, bir "işte öylesine hikaye"dir.[119]

Patterson'ın veya Kemp'in ifade ettiği husus, yani söz konusu "işte öylesine hikayeler"in test edilemeyecekleri ve dolayısıyla bilimsel bir değer taşımadıkları, meselenin bir yönüdür. İkinci ve belki de daha da önemli yönü ise, bu hikayelerin aynı zamanda gerçekleşmesi imkansız saçmalıklar oluşudur. Yani bu hikayeler bilimsel olmayışlarının ötesinde, zaten mümkün de değildirler.

Bunu açıklamak için, yine insanın evrimi konusunda az önce aktardığımız "ayağa kalkan insanımsılar" hikayesini ele alalım.

Bundan 150 yıl önce Jean Baptiste Lamarck, döneminin geri kalmış bilim düzeyiyle böyle bir hikaye öne sürmüştür. Oysa modern genetik göstermiştir ki, yaşam sırasında kazanılan özellik sonraki nesle aktarılmaz. Bunun üstteki hikayeyle ilgisi şudur: Hikayede, insanın sözde atalarının, yaşam sırasında kazandıkları özelliklerle evrimleştikleri varsayımı egemendir. İnsanların otlar arasında etrafı görebilmek için ayağa kalktıkları ve elleri boşta olduğu için bunları kullandıkları ve böylece zekalarının geliştiği iddia edilmektedir. Bu, tamamen bilim ve akıldışı bir iddiadır. Böyle bir olay hiç yaşanmamıştır. Ayrıca bir canlının dik durmaya çalışarak veya el aletleri kullanarak birtakım özellikler elde etmesi mümkün değildir. Elde ettiğini kabul etsek bile (ki bu bilimsel olarak imkansızdır), bu özellikleri sonraki nesle aktarması mümkün değildir. Dolayısıyla bir imkansız gerçekleşse ve bir maymun kendini zorlayarak iskeletini "dikleştirse" bile, bu özellik sonraki nesle geçmez ve dolayısıyla bir "evrim" gerçekleşmez.

Peki nasıl olmaktadır da bir yüzyılı aşkın bir süredir çürümüş olan Lamarckist mantıklar hala toplu ma empoze edilmeye çalışılmaktadır?

Evrimciler, bu "işte öylesine hikayeler"in, yaşanan asıl biyolojik evrim sürecinin bir özeti olduğunu söylerler. Onlara göre "ihtiyaçlar evrim doğurmaz"; ama "ihtiyaçlar doğal seleksiyonu belirli bir yönde yönlendirir, bu da o yönde sonuç veren mutasyonları seçtirir." Yani, "insanımsılar ayağa kalktı" dediklerinde, aslında "insanımsıların ayağa kalkması avantajlı olacaktı, işte tam bu dönemde onlara isabet eden bir mutasyon iskeletlerini dikleştirdi, dikleşenler de doğal seçilimle seçildi" demiş olurlar.

Bir başka deyişle, "işte öylesine hikayeler"de, hikayenin mutasyonla ilgili kısmının bilimsel açıklaması tamamen göz ardı edilmektedir. Çünkü bu kısım ele alınıp incelendiğinde, ortaya bilimsellikten uzak batıl bir inanç çıkacaktır.

Evrimcilerin mutasyonla ilgili "işte öylesine hikayeleri"nde bir canlı neye ihtiyaç duyuyorsa, hangi durum onu daha "avantajlı" hale getiriyorsa, o ihtiyacını karşılayacak, o durumu sağlayacak bir mutasyonun mutlaka meydana geleceği varsayılmaktadır.

Üstelik bugüne kadar genetik bilgiyi geliştiren tek bir mutasyon bile gözlemlenmemişken...

Bu senaryoya inanmak, canlılara, her ihtiyaç duydukları şeyi sağlayan sihirli bir değneğe inanmak gibi bir şeydir. Batıl inançtır.

Bu çok önemli gerçeği teşhis edenlerden biri, evrim teorisine prensipte inanmasına rağmen Darwinizm'e şiddetle karşı çıkan, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé mutasyonlar hakkındaki garip Darwinist inancı şöyle tarif etmektedir:

> Mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir hayvan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.[120]

Kısacası Darwinizm hayal kurmaktır. Bilimle ilgisi yoktur. Tüm dünyaya bilimsel gerçekler gibi anlatılan "işte öylesine hikayeler"in ise, en ufak bir bilimsel dayanağı bulunmamaktadır.

Tüm bu hikayelerin ortak özelliği, canlıların belirli bir ihtiyacının tanımlanması ve sonra da bu ihtiyacın mutasyonlar tarafından karşılanmış olduğunun varsayılmasıdır. Söz konusu ihtiyaç evrimciler tarafından "evrimsel baskı" olarak nitelenir. (Örneğin savanların yüksek otları arasında ayağa kalkma ihtiyacı, "evrimsel bir baskı"dır.)

"Gerekli mutasyonların kullanıma hazır olduğunu varsaymak" ise, sadece Darwinizm'e körü körüne inanmakla mümkün olabilir. Böylesine körü körüne bir dogmatizme kapılmayan herkes, "işte öylesine hikayeler"in bilimle ilgisi olmayan uydurmalar olduğunu görecektir.

Nitekim "işte öylesine hikayeler"in içyüzünü artık evrimci bilim adamları da yüksek sesle ifade etmeye başlamış durumdalar. Bunun yeni bir örneği, *New York Times*'da yayınlanan tipik bir "işte öylesine hikaye" üzerine Amerikan Doğa Tarihi Müzesi Antropoloji bölümü başkanı Ian Tattersall'un yaptığı yorum oldu. *New York Times*'da yayınlanan haberde, "İnsanlar evrim sürecinde neden tüylerini yitirdiler?" diye soruluyor ve buna dair anlatılan çeşitli avantajlılık senaryoları aktarılıyordu. Tattersall ise şöyle diyordu: *"Tüy kaybının avantajlarına dair her türden fikir mevcut, ama bunların tümü 'işte öylesine hikayeler'."*[121]

Ünlü *Nature* dergisinin bilim editörü ve evrim konusundaki pek çok makale ve kitabın yazarı Henry Gee, bir evrimci olmasına rağmen, bir organın kökenini onun yararlarından bahsederek açıklamaya çalışmanın ne kadar yanlış olduğunu 1999 basımı kitabında şöyle açıklıyordu:

> ... Burunlarımız gözlük taşımak için yapılmıştır, dolayısıyla gözlüklerimiz vardır. Evet, evrimci biyologlar herhangi bir yapıyı onun mevcut yararından söz ederek açıklamaya çalıştıklarında bu mantığı kullanmış oluyorlar. Oysa söz konusu mevcut yarar, bize o yapının nasıl evrildiği hatta o yapının evrimsel tarihinin onun şeklini ve özelliklerini etkileyip etkilemediği konusunda hiçbir şey söylemez.[122]

Bu açıklamalar çok önemlidir. Çünkü muhtemelen bundan sonra da başta bir kısım medya olmak üzere evrimci kaynaklarda "işte öylesine hikayeler"e rastlayabilirsiniz. Bunların hiçbir kanıtı olmayan içi boş masallar olduğuna dikkat etmek gerekir. Bu hikayelerin oluşturulmasında hep aynı yöntem izlenir. Önce bir canlıya ait bir özelliğin avantajlı yönü veya yönleri tarif edilir. Sonra bu avantajın nasıl evrimleşmiş olabileceğine dair bir senaryo uydurulur. Elbette bu şekilde

üretilecek evrimci tezlerin pratikte bir sınırı yoktur. "Filin hortumu yerden yiyecek toplamada avantaj sağlar o halde filin hortumu yerden yiyecek toplamak için evrimleşmiştir" veya "zürafanın boynu yüksekteki dallara ulaşmasını mümkün kılar o halde zürafanın boynu yüksekteki yapraklara uzanmak için evrimleşmiştir" gibi… Bunlara inanmak, doğada canlıların her ihtiyacını karşılayan bir "sihirli evrim değneği" olduğuna inanmaktır. Yani hurafeye inanmaktır.

Bu hurafenin içyüzü ise her geçen gün biraz daha ortaya çıkmaktadır.

Bölüm başından bu yana incelediklerimize bakarak diyebiliriz ki; "Türlerin Kökeni"nin rastlantısal bir evrim süreci olduğu iddiası, Darwin'in 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde yaptığı yanlış çıkarımların bir sonucudur. 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm gözlem ve deneyler, doğada yeni türler ve daha üst kategoriler üreten bir mekanizma olmadığını göstermiştir.

Bilim, Darwinist yanılgıyı yıkmıştır. Ve türlerin gerçek kökeninin yaratılış olduğu, tüm canlıları üstün ilim sahibi Yüce Allah'ın yarattığı gerçeği açığa çıkmıştır.

Bir Zamanlar At Serileri Senaryosu Vardı

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Darwin, teorisini ortaya attığı dönemde fosil kayıtlarında teorisine destek olabilecek ara geçiş formlarının eksikliğini görmüş, ancak bunların gelecekte bulunacağını ummuştu. Darwin'e inanan paleontologlar, bu önemli eksikliği gidermek için hummalı bir arayışa giriştiler. Bunun sonuçlarından biri, Kuzey Amerika kıtasında çıkarılmış bazı fosillerin bir seri oluşturacak şekilde dizilmesi oldu. Darwinistler, görünürde, fosil kayıtlarındaki ara geçiş formu eksikliğine rağmen sözde istisnai bir başarı elde ettiklerini zannetmişlerdi. Serisi oluşturulan bu canlı, attı.

Bu serinin en önemli parçalarından biri, aslında Darwinizm'den daha önce bulunmuştu. Ünlü İngiliz paleontolog Sir Richard Owen 1841 yılında, küçük bir memeliye ait bir fosil bulmuş ve buna, Afrika'da yaşamakta olan Hyrax isimli canlıya olan benzerliğinden esinlenerek, Hyracotherium adını vermişti. Hyrax, tilki benzeri küçük bir canlıydı ve iskeleti, Owen'ın fosiliyle kafatası ve kuyruk haricinde neredeyse tıpatıp aynıydı.

Darwinizm'e inanan paleontologlar ise, diğer tüm fosillerde olduğu gibi, *Hyracotherium*'u da evrimci bir gözle değerlendirmeye başladılar. Rus paleontolog Vladimir Kovalevsky, 1874 yılında, *Hyracotherium* ile atlar arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı. 1879 yılında ise dönemin ünlü evrimcileri arasında iki isim, bu girişimi daha da ileri götürerek, Darwinistlerin uzun yıllar gündemde tutacakları at serisini oluşturdular. Amerikalı fosil araştırmacısı Othniel Charles Marsh ile Thomas Huxley (Darwin'in buldogu olarak da tanınır), bazı toynaklı fosilleri, arka ve ön ayaklarındaki tırnak sayılarına ve diş yapılarına göre dizerek bir şema oluşturdular. Owen'ın *Hyracotherium*'u bu sırada evrim çağrıştıracak şekilde yeniden isimlendirilmiş ve 'Şafak Atı' anlamına gelen *Eohippus* adını almıştı. İddialarını şemalarıyla birlikte, *American Journal of Science* isimli dergide yayınlayan ikili, bir yüzyıl boyunca müze ve ders kitaplarında *Eohippus*'tan günümüz atlarına doğru sıralanan -sözde evrimin kanıtı olarak gösterilecek- serinin temellerini atmışlardı.[123] Bu serinin aşamaları olarak gösterilen önemli kategoriler *Eohippus, Orohippus, Miohippus, Hipparion* ve nihayet günümüz atı, *Equus*'tu.

Bu seri, sonraki yüzyıl boyunca atın sözde evrimine kanıt olarak gösterildi. Tırnak sayısındaki düşüş, ebatta küçükten büyüğe doğru düzenli artış, evrimcileri ikna etmeye yetmişti. Evrimciler başka canlıların da böyle fosil serilerini oluşturabileceklerini umdular. Bu durum birkaç on yıl devam etti, ancak umdukları gibi sonuç çıkmadı. Başka canlıların atta olduğu gibi (görünürde) serilerini oluşturamadılar.

Dahası at serisi de kendi içinde çelişkiler oluşturmaya başladı. Yapılan kazılarda rastlanan ve at serisine oturtulmaya çalışılan yeni fosiller sorun oldu. Çünkü fosillerin yeri, yaşı, tırnak sayısı gibi özellikler birbirleriyle çelişkili bir durum oluşturarak seriyi bozmaya başlıyordu. At serisi bu yeni bulgular karşısında tutarsız ve anlamsız bir fosil yığınına dönüştü.

BBC televizyonu eski bilim editörü Gordon Rattray Taylor, bu durumu şöyle ifade eder:

> "Belki de Darwinizm'in en ciddi zayıflığı, paleontologların, organizmaların ikna edici filogenezlerini veya dizilerini büyük evrimsel değişimleri ortaya koyacak şekilde göstermedeki başarısızlıklarıdır… At genellikle oluşturulmuş tek örnek olarak anılır. Ancak gerçekte *Eohippus*'tan *Equus*'a olan çizgi çok düzensizdir. Ebatlarda sürekli bir artış iddiasındadır ancak gerçek şudur ki bazı varyantlar *Eohippus*'tan daha küçüktür, daha büyük değil. Farklı kaynaklardan örnekler görünürde ikna edici bir dizi oluşturacak şekilde bir araya getirilebilir ancak bunların zaman içinde bu şekilde gerçekten sıralandığına dair hiçbir kanıt yoktur". [124]

Taylor at serilerinin bir kanıta dayanmadığını açıkça itiraf etmektedir. Bunu açıkça ifade eden araştırmacılardan biri de Heribert Nilsson'dur. Nilsson bu serinin "oldukça yapay" olduğunu yazmıştır:

> Atların soy ağacı sadece ders kitaplarında güzel ve süreklidir. Gerçekte bunu oluşturan üç parçanın sadece sonuncusunun atları kapsadığı söylenebilir. İlk parçanın formları ancak günümüz damanlarının (kaya porsuğu benzeri bir canlı) at olduğu kadar küçük atlardır. Atların konstrüksiyonu oldukça yapaydır çünkü denk olmayan parçalardan meydana getirilmiştir ve bu yüzden sürekli bir geçiş serisi oluşturamaz.[125]

Atın kademeli bir evrimle ortaya çıktığı tezinin geçersizliğini artık birçok evrimci kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantı yapıldı. Toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

> Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.[126]

Taylor, Nilsson ve Rensberger'in sözlerinden de anlaşılacağı gibi atın sözde evrimine dayanak gösterilen bu seri bilimsel kanıttan yoksun, tutarsızlıklarla dolu örneklerden ibarettir. Peki ama at serisi kanıta dayanmıyorsa neye dayanmaktadır? Bunun cevabı açıktır. Darwinizm'in diğer tüm senaryolarında olduğu gibi, atın evrimi senaryosu da hayalgücüne dayandırılmış, evrimciler buldukları bazı fosilleri kendi önyargılarına uygun şekilde dizerek, topluma bunların sözde birbirinden evrimleşen canlılar olduğu izlenimini vermişlerdir.

At serisinin mimarı denebilecek kişi olan Marsh'ın, bu izlenimi oluşturmadaki rolü tartışılmazdır. Marsh'ın "tekniği" neredeyse yüzyıl sonra evrimci Robert Milner'ın şu kelimelerinde ortaya çıkmaktadır: "*...Marsh, fosillerini günümüz at türüne ulaşacak şekilde 'sıraladı'. Bunu yaparken kendinden memnun bir şekilde çok sayıda tutarsızlığı ve aykırı kanıtı göz ardı etti.*"[127]

Kısacası Marsh kendi zihninde bir senaryo oluşturmuş ve sonra, sanki bir alet çantasındaki tornavidaları boylarına göre dizermişçesine, fosilleri bu senaryoya göre dizmişti. Oysa beklenenin aksine, yeni fosiller, Marsh'ın senaryosunu karmaşık bir hale soktu. Ekolog Garret Hardin'in ifadesiyle:

> "Bir zamanlar atların mevcut fosillerinin küçükten büyüğe uzanan, doğrusal bir evrim çizgisi izlenimi oluşturduğu bir dönem vardı… Daha fazla fosil ortaya çıkarıldıkça ... doğrusal bir çizgide evrimin olmadığı açıkça ortaya çıktı"[128]

Fosiller bir türlü Darwin'in öngördüğü kademeli gelişimi gösterecek şekilde düzenlenemedi. Evrimci Francis Hitching bu durumu şöyle belirtir:

> "Bütün muhtemel fosiller dahil edilse bile, atların büyüklüğünde genustan genusa, herhangi geçiş formu olmaksızın, büyük sıçramalar olduğu görülmektedir" [129]

Günümüzde at serisi evrimciler açısından tamamen umutsuz denebilecek bir durumdadır. Çünkü atın sözde evrimsel atalarının aynı dönemde, hatta yanyana yaşadığı ortaya çıkmış, böylece doğrusal ata-soy ilişkisiyle açıklanması mümkün olmayan bir durum söz konusu olmuştur. Ayrıca atların diş ve kemik yapılarında bu seriyi geçersiz kılan birçok özellik belirlenmiştir. Tüm bunların ortaya koyduğu açık bir gerçek vardır. At serisine oturtulan canlılar arasında evrimsel bir ilişki bulunmamaktadır. Bu türler de, diğer tüm canlılarda olduğu gibi, fosil tabakalarından aniden ortaya çıkmaktadır. Nitekim evrimciler de tüm çabalarına rağmen bu türler arasında geçişsel özellikler gösterememişlerdir. Kesin olan gerçek, at serisinin bir hurafeden ibaret olduğudur. Şimdi Darwinistlerin bir dönem ısrarla öne sürdükleri at serisiyle ilgili tutarsızlıklara daha yakından bir göz atalım.

At Serilerindeki Tutarsızlıklar ve Evrimcilerin İtirafları

Evrimcilerin müze ve ders kitaplarında yansıtılan tablonun aksine, at serisi birçok kriter açısından tutarsızdır. Öncelikle evrimciler, serinin başlangıcı olduğu ileri sürülen *Eohippus* (veya diğer adıyla *Hyracotherium*)'un, toynaklıların sözde atası kandilartlarla (condylarth) arasında hiçbir bağlantı kuramamaktadırlar.[130]

Daha sonra at serileri içindeki tutarsızlıklar gelir. Bu seriye dahil edilen canlıların bazılarının, birarada yaşadığı ortaya çıkmıştır. Bununla ilgili çarpıcı bir haber, *National Geographic* dergisinin Ocak 1981 sayısında yayınlanmıştı.

Habere göre araştırmacılar, ABD'nin Nebraska eyaletinde, bir volkan patlaması sonucu aniden lav altında kalmış ve iskeletleri günümüze kadar korunmuş binlerce canlının fosillerini ele geçirmişlerdi. Fosillerin yaşı 10 milyon yıldı. *National Geographic*'te yayınlanan bu haber, atın evrimi senaryolarıyla ilgili çarpıcı bir belge oluşturuyordu. Çünkü resimleri yayınlanan bu canlılar arasında üç tırnaklı ve tek tırnaklı atların birarada bulunduğu görülüyordu.[131] Bu bulgu at serisindeki fosillerin birbirlerinden evrimleştiği iddiasının çarpıklığını ortaya çıkarıyordu. Aynı dönemde ve aynı coğrafyada yaşamış bu canlılar hem evrim kanıtı olabilecek hiçbir geçiş göstermiyor, hem de evrimsel ata-torun gibi gösterilen canlıların gerçekte aynı dönemde yaşadığını ortaya koyuyordu. Bu keşif, evrimcilerin yıllarca ders kitaplarında ve müzelerde propagandasını yaptıkları at serisinin tamamen hayalgücü ve önyargılara göre oluşturulduğunun yeni bir göstergesiydi.

Darwinizm adına daha da büyük bir tutarsızlık, *Mesohippus* ve sözde atası arasında da mevcuttur. 1999 yılında yayınladığı *Icons of Evolution* (Evrimin İkonları) isimli kitabıyla Darwinizm'e getirdiği eleştirilerle tanınan Jonathan Wells, *Miohippus*'un fosil kayıtlarında gerçekte *Mesohippus*'tan önce ortaya çıktığı halde ondan sonra da türünü devam ettirdiğini yazar.[132]

İlginç bir şekilde, bizzat O. C. Marsh'ın kendisi, o dönemde Güneybatı Amerika'da yaşayan üç tırnaklı atların varlığından söz etmiş ve bunların bu açıdan soyu tükenmiş *Protohippus*'a benzediklerini yazmıştır.[133]

At serisinin çarpıklıkları, sözde evrimsel ata ile soyu olarak gösterilen türün, aynı zamanda ve coğrafyada bulunmasıyla sınırlı değildir. Dünya üzerinde atların evrimsel bir süreçte ortaya çıktığını tek başına gösterebilecek tek bir bölge bulunmamaktadır. Fosil parçaları çeşitli kıtalardan evrimci önyargılara uygun şekilde bir araya getirilmiş, bunlar daha sonra evrimci iddiaları desteklemede kullanılmıştır. Oysa bu, objektif bilimle bağdaşan bir tutum değildir.

Evrimciler at serisini oluştururken tırnak sayısı ve ebatın yanısıra diş yapısına da dayanmış, ama bu argüman aleyhlerine dönmüştür: At serisindeki sıralamada, atların sözde evrimsel atalarının, çalılarla beslenmeden otla beslenmeye geçtiği, dişlerinin de bu değişime uygun şekilde evrimleştiği iddia edilmiştir. Oysa evrimci paleontolog Bruce MacFadden'in 6 at türüne ait, 5 milyon yıllık dişler üzerinde yaptığı çalışmalar, at serisindeki canlıların dişlerinde doğrusal bir değişim olmadığını göstermiştir.[134]

Diğer yandan atların kaburga ve bel omurlarında bulunan kemiklerinin sayısında inişli çıkışlı bir durum, yani tam bir "evrimsizlik" görülür. Örneğin sözde evrimsel at serilerinde, kaburga kemikleri önce 15'ten 19'a yükselmekte daha sonra 18'e inmektedir. Bel omurları da sözde atalarda önce 6'dan 8'e çıkmakta, sonra yine 6'ya düşmektedir. Günümüz atlarının kaburga kemiklerinde de farklılıkların bulunduğu bilinmektedir. Ancak gerek günümüz atlarında gerek sözde evrimsel atalarında görülen bu durumun evrimsel bir sürece oturtulması imkansızdır. Çünkü söz konusu yapılar canlının hareketlerini, hatta yaşamını etkileyebilecek kritik yapılardır. Mantıksal açıdan, böyle hayati yapıların rastlantısal aşamalarla artıp azaldığı bir süreci yaşayan bir türün, soyunu sürdüremeyeceği açıktır.

At serisiyle ilgili son bir tutarsızlık, boyutta küçükten büyüğe doğru görülen artışın evrimsel bir kazanım olarak yorumlanmasıdır. Günümüz atlarının boyutlarına genel olarak göz atıldığında bu evrimci yorumun anlamsızlığı kolaylıkla

anlaşılır. Günümüz atlarının en büyüğü Clydesdale, en küçüğü Fallabella'dır. Fallabella'nın yerden yüksekliği sadece 43 santimetre kadardır.[135]

Günümüzde yaşayan atların boyutları arasında böyle büyük farklılıklar bulunmasına karşın, evrimcilerin geçmişteki at cinslerini salt boyutlarına göre evrimsel sıralamaya dizmeye kalkmaları elbette saçmadır.

Kısacası at serisinin önyargıya dayalı bir evrim masalı olduğu tamamen ortaya çıkmıştır. Bunu açıkça ortaya koymak ise Darwinizm'in çöküşünün sessiz tanıklarına, yani evrimci paleontologlara düştü. Onlar, evrim teorisinin gerektirdiği ara formların fosil tabakalarında var olmadığını Darwin zamanından bu yana biliyorlardı. Ernst Mayr, 2001 yılında, *"paleontologları belki de hiçbir şey fosil kayıtlarındaki boşluklar kadar etkilememiştir"* derken,[136] paleontologlar arasında Darwin'in öngördüğü sayısız ara formundan çoktan umut kesildiğini ifade ediyordu. Belki de bu yüzden at serisi diğer evrimciler tarafından heyecanla savunulduğu halde paleontologlar bu serinin geçersizliğini on yıllarca önce konuşmaya başladılar. Örneğin David Raup'un 1979'daki şu sözleri at serisinin tamamen anlamsız ve geçersiz olduğunu gösteriyordu:

> Evrim kaydı hala şaşırtıcı bir şekilde boşlukları izleyen sıçramalarla doludur ve ilginç bir şekilde, şu anda Darwin'in zamanında olduğundan daha az sayıda geçiş formu örneklerine sahibiz. Şunu demek istiyorum ki, fosil kayıtlarında Darwinci değişimin klasik örnekleri, örneğin atın Kuzey Amerika'daki evrimi, elimizdeki bilgiler arttıkça değiştirilmek veya çöpe atılmak zorunda kalmıştır. Elimizde nispeten az veri olduğu dönemlerde güzel bir gelişme gibi görünen şey artık çok daha kompleks ve çok daha az yavaş-gelişimseldir. Yani Darwin'in problemi hafiflememiştir.[137]

Dünyanın en ünlü müzelerinden biri olan Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden evrimci paleontolog Dr. Niles Eldredge, bizzat kendi müzesinde sergilenmekte olan at serileriyle ilgili evrimci iddiaların sadece hayalgücüne dayandığını yaklaşık 20 yıl önce kabul etmişti. Eldredge, bu spekülatif serinin, ders kitaplarına girecek şekilde bilimsel bir gerçek olarak gösterilmesini de eleştirmişti:

> İtiraf ediyorum ki ders kitaplarına rahatsız edici miktarda fazla şey sanki gerçekmiş gibi girdi. Mesela bunun en ünlü örneği, 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta sergilenmekte olan atın evrimi sergisidir. Bu, sayısız ders kitabında tartışmasız gerçek gibi gösterilmiştir. Ben şimdi bunu esef verici buluyorum çünkü, bu tür hikayeleri ortaya atan insanların, bunların [fosillerin] bir bölümünün spekülatif doğasından, bizzat kendilerinin haberdar olduğunu düşünüyorum.[138]

Tüm bu uzmanların sözleri at serisiyle ilgili iddiaların çürüklüğünü açıkça ortaya koymaktadır. Oysa günümüzde bile at serisi hala dünyanın dört bir yanında müzelerde insanlara gösterilmekte ve kendilerine atın evrimle ortaya çıkmış bir tür olduğu masalı anlatılmaktadır. Ancak ne ilginçtir ki, bilimi halka tanıtmak ve sevdirmek amacıyla oluşturulan bu binalarda sergilenen şey, gerçekte bilim tarihinin en büyük yanılgılarından biridir. Bu insanların baktıkları şey aslında on yıllarca önce yıkılmış bir Darwinizm hurafesinin sembolünden başka birşey değildir.

Atın Bacaklarıyla İlgili Körelme İddiaları ve Gerçekler

Atın tırnaklarının zamanla azaldığını iddia eden evrimciler, günümüz atının bacaklarında görülen kıymık kemiklerini bu iddialarına dayanak olarak göstermektedirler. Buna göre sözde evrimsel süreçte üç adet olan tırnak, çekilerek günümüz atının bacağındaki kıymık kemiklerini oluşturmuşlardır. Oysa kıymık kemikleri, evrimcilerin iddia ettiği gibi körelmiş bir organ değildir. Kıymık kemiklerinin bacak kemiğini sağlamlaştırarak hızlı koşu sırasında artan basıncı azaltmada rol oynadığı bilinmektedir. Ayrıca çeşitli kaslar buraya tutunmaktadır. Diğer yandan, at yürürken ağırlığını karşılayan, hayati önemdeki elastik bir kuşak şeklindeki anatomik bağı koruyan, bir oluk oluşturmaktadır.[139]

Atların bacağı mükemmel bir yaratılış delilidir. Fransız Bilimler Akademisi Eski Başkanı Pierre-Paul Grassé, at toynağındaki üstün özellikleri biraz teknik bir dille anlattıktan sonra, bunun rastlantısal bir süreçte sağlanamayacak bir süreklilik gösterdiğini belirtmiştir. Buna göre atın bacağındaki eklemlerin oluşumunda, basınç azaltıcı yastıklarda, hareketi kolaylaştıran yağlarda, anatomik bağlarda ve kemiklerin yapısında üstün bir yapı göze çarpmaktadır:

> [At toynağı], üçüncü parmak kemiğini koruyacak şekilde bacağa tutturulmuş vaziyette bulunur ve kimi zaman ağırlığı bir tonu geçen basınçları kauçuk ya da yaya sahip olmaksızın azaltabilir. Bu sadece tesadüfle ortaya çıkmış olamaz: toynak yakından incelendiğinde birçok organik yenilik ve uyumu birarada barındırdığı görülür. Boynuzumsu maddeden yapılmış olan yüzey, yani dik keratofil lamina, keratojen tabakanın podofil laminasıyla birleşir. Kemiklerin sıralı uzunlukları, bunların eklem oluşturacak şekilde biraraya getirilişi, eklemsel yüzeylerin kıvrım ve şekilleri, kemiklerin yapıları (kemikli tabakaların yönelimi ve ayarlanması); anatomik bağların, muhafazalı ve kaygan tendonların, tampon yastıkların, sandal kemiğinin, yağlayıcı serom sıvısına sahip sinoviyal zarların varlığı… **Bunların tümünün inşasında, özde kaotik ve eksik olan rastgele olayların üretip muhafaza edemeyeceği bir süreklilik görülür.** Bu tanımda, uyumların çok daha etkileyici olduğu genel yapının detaylarına da girmiyorum; bunlar tek toynaklı bacaklardaki hızlı hareketin mekaniğinde ortaya çıkacak problemlere çözümler sağlar.[140]

Grassé'nin bu ifadeleri atın bacağının ne kadar mükemmel bir yapıya sahip olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Ancak atın bacak yapısı hakkında bilinenler, Grassé'nin dönemindekilerle sınırlı değildir. Yakın dönemde atın bacağı üzerinde yapılan çalışmalardan biri özellikle dikkat çekicidir.

Florida Üniversitesi'nden araştırmacılar, 2002 yılında gerçekleştirdikleri bir çalışmada, atların bacağındaki bir kemikte (üçüncü metakarp kemiği) son derece özel bir yapı olduğunu keşfetmişlerdir. Buna göre, yaklaşık 25 cm. boyundaki kemik üzerinde yer alan ve kan damarlarının geçişini sağlayan, fasulye büyüklüğünde bir delik, basıncı özel olarak uzaklaştıracak şekilde ayarlanmıştır. Laboratuvar testlerinde yapay yollardan defalarca kemiği kırma girişiminde bulunan bilim adamları, tek bir denemede dahi kemiğin –normalde olması gerektiği gibi- delikten kırılmadığını gördüler. Delik civarında kemik öyle bir ayarlamaya sahipti ki, basıncı geniş bir yüzeye dağıtıyor, atın bacağının bu noktadan kırılmasını engelliyordu. Bu yapı o kadar beğeni topladı ki bir uçak mühendisi olan Doç. Dr. Andrew Rapoff, bunu uçak gövdelerinde kablo geçişlerinin sağlandığı deliklerde taklit edebilmek amacıyla NASA'dan finansman sağladı ve bu yönde çalışmalara başladı.[141]

Görüldüğü gibi atın bacağında, dünyanın en ileri teknolojilerine sahip mühendislerin normalde akıllarına gelmeyen, uçak sanayinde taklit edilebilecek nitelikte özellikler vardır. Grassé'nin de belirttiği gibi böyle özel yapıların rastlantıya dayalı bir açıklaması mümkün değildir. Açık olan gerçek, atın bacağında tesadüflerle meydana gelemeyecek üstün özelliklerin görüldüğü, yani atın tüm özellikleriyle Yüce Allah'ın yarattığı üstün bir yaratılış harikası olduğudur. Sonuçta, 20. yüzyıl boyunca pek çok evrimci kaynakta çok önemli bir delil gibi gösterilen "at serileri" bugün çökmüş durumdadır. Atlar, hiçbir "evrim" sergilemedikleri gibi, sahip oldukları kompleks anatomileriyle, yaratılış gerçeğinin önemli bir örneğini oluşturmaktadırlar.

Darwinizm'in "atın evrimi" masalı da, diğerleri gibi, çürümüştür.

Bir Zamanlar "Biberli Kelebekler" Hikayesi Vardı

Biston betularia, belki de tüm havyvanlar aleminin en ünlü türlerinden biridir. *Geometridae* ailesine bağlı olan bu kelebek türü, ününü, Darwin'den bu yana evrim teorisinin en önde gelen sözde "gözlemlenmiş örneği" olmasına borçludur.

Biston betularia'nın bilinen iki ayrı varyantı vardır. Yaygın olan açık renkli varyant, yani *Biston betularia f. typica*, kremsi bir renktedir ve üzerinde koyu renkli küçük lekeler barındırır. Bu koyu renkli lekeler nedeniyle de kelebek, halk arasında "biberli kelebek" (peppered moth) olarak bilinir. 19. yüzyılın ortalarında ise, kelebeğin ikinci varyantı gözlemcilerin dikkatini çekmeye başlar. Bu varyant tümüyle koyu renklidir ve bu siyaha yakın rengi nedeniyle de *Biston betularia carbonaria* olarak adlandırılmıştır. *Carbonaria*, koyu rengi ifade etmektedir. Aynı form, "koyu renkli" anlamına gelen "melanik" kelimesiyle de ifade edilir.

19. yüzyıl İngilteresi'nde söz konusu koyu form giderek yaygınlaşır. Bu yaygınlaşmaya "melanizm" adı verilir. Ve buna dayanarak da, Darwinistler, en az yüzyıl boyunca büyük bir ısrarla kullanacakları bir hikaye yazarlar. Bu hikaye sözde tüm zamanların en ünlü "evrim kanıtı" olarak kayda geçer. Biyoloji kitaplarının hemen hepsinde, ansiklopedik kaynaklarda, Darwinizm'le ilgili medya yayınlarında, müzelerde, belgesel filmlerde hep bu hikaye anlatılır.

Hikayenin özeti şudur: İngiltere'de endüstri devriminin başladığı sıralarda, Manchester ve diğer endüstri ağırlıklı bölgelerdeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli (melanic) güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilirler ve dolayısıyla yaşama imkanları çok azdır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin (bir tür yosun) ölmesiyle ve bir taraftan da ağaç gövdelerinin islenmesiyle birlikte kabuklar koyulaşır. Bu kez de açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlarlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkli melanik formlar ağaçlar üzerinde fark edilip yem olmadıkları için çoğalırlar.

Evrimciler ise, bu sürecin teorilerinin büyük bir delili olduğu, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir göz boyamaya başvururlar. Darwinist kaynaklarda anlatılan klasik hikayeye göre bu bir "iş başındaki evrim" (evolution in action) durumudur.

Oysa bu klasik Darwinist hikaye de, diğerleri gibi, günümüzde çürümüş durumdadır.

Bunu görmek için, hikayenin gelişimine bakmak gerekir.

Kettlewell'in "Yapıştırma" Kelebekleri

Biberli kelebeklerin koyu renkli (melanik) formunun İngiltere'deki Sanayi Devrimi nedeniyle ortaya çıktığı ve çoğaldığı tezi, henüz Darwin hayatta iken dile getirilmeye başlanmıştı. Hikaye 20. yüzyılın ilk yarısında da sadece bir yorum olarak gündemde kaldı. Çünkü ortada hikayeyi doğrulayacak bilimsel bir deney ve gözlem yoktu. Darwinist bir tıp doktoru ve amatör bir biyolog olan H.B.D. Kettlewell, işte bu açığı gidermek için 1953 yılında bir dizi deney yapmaya karar verdi. İngiltere'nin kırlarına giderek, biberli kelebeklerin yaşam alanlarında gözlemler ve deneyler yaptı. Kettlewell

eşit sayıda açık renkli ve melanik kelebeği ağaçlıklı bölgelere saldı ve hangilerinin kuşlar tarafından daha çok avlandığını gözledi. Açık renkli likenlerin bulunduğu ağaçların üzerinde, koyu renklilerin çok avlandığını tespit etti.

Kettlewell bu hikayeyi, 1959 yılında, koyu Darwinist *Scientific American* dergisinde yayınlanan "Darwin's Missing Evidence" (Darwin'in Kayıp Kanıtı) başlıklı bir makaleyle dünyaya duyurdu. Makale, Darwinizm dünyasında büyük heyecan yarattı. Darwinist biyologlar, sözde, "iş başındaki evrim"i kanıtladığı için Kettlewell'i tebrik ettiler. Kettlewell'in kelebekleri ağaç gövdeleri üzerinde gösteren fotoğrafları her yerde yayınlandı. 1960'lara gelindiğinde, (Kettlewell'in hikayesi) bütün ders kitaplarında yerini almıştı, dört on yıl boyunca biyoloji öğrencilerinin zihinlerine etki edecekti.[142]

Bu ünlü hikayedeki garipliklerin ilk fark edilişi, 1985 yılında oldu. Craig Holdrege isimli genç bir Amerikalı biyoloji öğretmeni, yıllardır öğrencilerine öğrettiği biberli kelebekler hikayesini biraz daha araştırmaya karar vermişti. Araştırması sırasında, Kettlewell'in çok yakın arkadaşı olan ve onun deneylerine katılan Sir Cyril Clarke'ın notlarında ilginç bir ifadeye rastladı. Şöyle diyordu Clarke: "*Gözlemlediğimiz tek şey, kelebeklerin günü nerede geçirmedikleri oldu. 25 yıl içinde, ağaç gövdelerinde veya bizim kurduğumuz tuzakların yanındaki duvarlarda sadece iki tane Betularia bulabildik.*"[143]

Bu çok çarpıcı bir itiraftı. *Atlantic Monthly, New York Times Book Review* gibi dergilerde yazarlık yapan Amerikalı gazeteci Judith Hooper, biberli kelebekler efsanesini konu alan 2002 basımı *Of Moths and Men: The Untold Story of Science and The Peppered Moth* (Kelebekler ve İnsanlar: Biberli Kelebeklerin ve Bilimin Anlatılmamış Hikayesi) adlı kitabında, Holdrege'in tepkisini şöyle anlatıyor:

> Holdrege "neler dönüyor burada" diye kendine sordu. Uzun zamandır, öğrencilerine ağaç gövdelerine konmuş kelebeklerin fotoğraflarını gösteriyor ve kuşların daha görünür olanları seçip avladığını anlatıyordu.... "Ama şimdi bu kelebeği 25 yıl boyunca araştırmış birisi, bunları ağaç gövdesine konmuş halde sadece iki kez gördüğünü bildiriyordu." Likenlere, ise, kamuflaja, kuşlara ne olmuştu? Endüstriyel melanizmin büyük hikayesine ne olmuştu? Bu hikaye, kelebeklerin hep ağaçların gövdelerine konduğu anlatımına dayanmıyor muydu?[144]

Holdrege'in ilk kez fark ettiği ve dile getirdiği bu gariplik, kısa sürede biberli kelebekler efsanesinin içyüzünü ortaya çıkardı. Judith Hooper'ın ifadesiyle, "ortaya çıktı ki, bu ikondaki (sanayi kelebekleri hikayesindeki) çatlakları fark eden tek kişi Holdrege değildi. Çok geçmeden, biberli kelebekler hararetli bir bilimsel tartışmayı alevlendirdi."

Peki bilimsel tartışmada ortaya çıkan gerçekler nelerdi?

Bu konuyu detaylı olarak açıklayan bir diğer Amerikalı yazar, biyolog Jonathan Wells'tir. Wells, *Icons of Evolution* adlı kitabında, bu hikayeye özel bir bölüm ayırır. Kitapta, hikayenin "deneysel kanıtı" olarak bilinen Bernard Kettlewell'in çalışmasının, aslında bir bilimsel skandal niteliğinde olduğu anlatılmaktadır. Bu skandalın bazı temel unsurları şöyle sıralanabilir:

◆ Kettlewell'in deneylerinden daha sonra yapılan birçok araştırma, söz konusu kelebeklerin sadece bir tipinin ağaç gövdesine konduğunu, diğer tüm tiplerin, yatay dalların alt kısımlarını tercih ettiğini ortaya koydu. 1980'li yıllardan itibaren, kelebeklerin ağaç gövdelerine çok çok nadir olarak konduğu herkesçe kabul gördü. Bu konuda 25 yıllık bir çalışma yapan Cyril Clarke ve Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, Paul Brakefield gibi birçok bilim adamı, "Kettlewell'in deneyinde kelebeklerin doğal davranışları dışında davranmaya zorlandıklarını, deney sonuçlarının bu yüzden bilimsel kabul edilemeyeceğini" bildirdiler.

◆ Kettlewell'in deneyini inceleyen araştırmacılar daha da çarpıcı bir sonuçla karşılaştılar: İngiltere'nin kirliliğe uğramamış bölgelerinde açık renkli kelebeklerin daha fazla olması beklenirken, koyuların oranı açık renklilerden dört kat fazlaydı. Yani Kettlewell'in iddia ettiği ve hemen her evrimci kaynakta tekrarlandığı gibi, kelebek nüfusundaki oranla, ağaç kabukları arasında bir ilişki yoktu.

◆ İşin aslı araştırıldıkça, skandalın boyutları büyüdü: Kettlewell tarafından fotoğrafları çekilen "ağaç kabuğu üzerindeki güve kelebekleri", aslında ölü kelebeklerdi. Kettlewell bu ölü canlıları iğne ve tutkal ile ağaca tutturmuş ve

öyle görüntülemişti. Gerçekte kelebekler ağaç gövdesine değil dalların alt kısmına kondukları için, böyle bir resim elde etme imkanı pek yoktu.[145]

Bu gerçekler 90'lı yılların sonlarında bilim dünyası tarafından öğrenilebildi. On yıllardır biyoloji derslerinin en büyük evrim malzemesi olan Sanayi Kebelekleri efsanesinin bu şekilde çökmesi, evrimciler arasında düş kırıklığı yarattı. Bunlardan biri olan Jerry Coyne benekli kelebekler konusundaki sahtekarlığı öğrendiğinde büyük bir üzüntü duyduğunu belirtmektedir.[146]

Masalın Yükselişi ve Çöküşü

Peki bu hikaye nasıl uydurulmuştu? Judith Hooper, Kettlewell'in ve onunla birlikte biberli kelebeklerin evrimi hikayesini üreten diğer Darwinistlerin, Darwinizm'e kanıt bulmak -ve böylece ünlü olmak- motivasyonu içinde kanıtları çarpıttıklarını ve "kendi kendilerini kandırdıklarını" şöyle açıklar:

> Önemli entelektüel bir argüman olabilecek kanıtları hayal ettiler, ama bunun merkezinde çarpıtılmış bilim, güvenilmez metodoloji ve önyargılı düşünce yatıyordu. Kelebeklerin etrafında, çağımızın en ünlü evrimci biyologlarının insani tutkuları ve kendi-kendini kandırmaları ile dolu bir küme birikmişti.[147]

Hikayenin çöküşündeki en önemli etkenlerden biri de, Kettlewell'in deneylerinin çarpıtıldığının anlaşılmasından sonra, diğer bazı bilim adamlarının aynı konu üzerinde yaptıkları deneyler oldu. Biberli kelebekler hikayesini son dönemde inceleyen ve geçersizliğini kabul eden evrimci biyologlardan biri, College of William and Mary Üniversitesi'nden Bruce Grant'ti. Judith Hooper, Grant'in Kettlewell'in deneylerini tekrarlayan bilim adamlarının vardıkları sonuç hakkındaki yorumunu şöyle aktarmaktadır:

> Kettlewell'in (kelebekler hakkındaki) baskınlık çalışmaları hakkında "böyle bir şey gerçekleşmiyor" diyor Bruce Grant. "David West denedi. Cyril Clarke denedi. Ben denedim. Herkes denedi. Hiç kimse bir sonuç elde edemedi." (Ağaç gövdelerindeki) Arka plan uyumu deneyleri içinse, Mikkola, Grant ve Sargent Kettlewell'in deneylerini tekrar ettiler ve onunkine zıt sonuçlara ulaştılar. "Kettlewell'i bir sahtekar olarak tanımlamamak için dikkat ediyorum" diyor Bruce Grant, "ama çok dikkatsiz bir bilim adamıydı."[148]

Biberli kelebekler hakkındaki evrimci hikayenin tümüyle yanlış olduğunu gösteren bir diğer kanıt ise, *Biston betularia*'nın Kuzey Amerika'daki popülasyonlarıdır. Bu konudaki evrimci tez, Sanayi Devrimi'nden kaynaklanan hava kirliliğinin kelebek popülasyonlarını koyulaştırdığı yönündeydi. Kettlewell'in İngiltere'deki sözde "gözlem ve deneyleri" de bunun kanıtı olarak yorumlanmıştı. Oysa aynı kelebekler Kuzey Amerika'da da yaşamaktadır ve Sanayi Devrimi'nin hava kirliliği burada da yaşanmasına rağmen hiçbir "melanizm" görülmemiştir. Judith Hooper bu durumu, konuyu inceleyen Amerikalı bilim adamı Theodore David Sargent'ın bulgularına atıfta bulunarak şöyle açıklar:

> (Evrimciler)... aynı zamanda, koyu renkli ağaç gövdeleri, likenler, hava kirliliği ve diğer konular hakkındaki klasik hikayeye karşı kayda değer sorunlar oluşturan Kuzey Amerika kıtası meselelerini de görmezden geldiler. Melanik formlar, Maine (eyaleti)nde, güney Kanada'da, Pittsburgh'da ve New York civarında da yaygındırlar... Sargent'ın görüşüne göre, Kuzey Amerika'daki durum, klasik endüstri melanizmi hipotezini çürütmektedir. Bu hipotez, endüstri (hava kirliliği, koyulaşan yüzeyler) ve melanizmin çoğalması arasında güçlü bir doğrusal ilişki olduğunu öngörmektedir. "Ama bu doğru değildi" diyor Sargent, "ne Denis Owen'in orijinal araştırmalarında ne de o zamandan bu yana herhangi bir kimse tarafından böyle bir ilişki bulunmamıştır."[149]

Tüm bu gerçeklerin ortaya çıkmasıyla birlikte, "Darwin'in kayıp kanıtı" olarak gösterilen biberli kelebekler hikayesinin dev bir aldatmacadan ibaret olduğu ortaya çıkmıştır. On yıllardır, dünyanın dörtbir yanında yüz milyonlarca insan, ağaç kabuklarına iğnelenmiş birkaç ölü kelebeğin fotoğrafı ve sürekli tekrarlanan köhne bir hikaye ile yanlış bilgilendirilmiştir. Gerçekte Darwin'in ihtiyaç duyduğu kanıtlar hala kayıptır; çünkü böyle bir kanıt yoktur.

Londra'da yayınlanan *The Daily Telegraph* gazetesinde 1999 yılında yayınlanan bir makale, biberli kelebekler efsanesinin sonunun nasıl geldiğini şöyle özetlemektedir:

> Evrim uzmanları, Charles Darwin'in teorisi hakkındaki en gözde örneklerinin, yani biberli kelebeklerin yükseliş ve çöküşünün, bir dizi bilim sahtekarlığına dayandığını sessizce itiraf ediyorlar. 1950'lerde bu kelebek üzerinde yapılan ve uzun zamandır doğal seleksiyon gerçeğini ispatladığı düşünülen deneylerin artık değersiz oldukları, çünkü "doğru" (istenen) cevabı vermek üzere dizayn edildikleri düşünülüyor. Bilim adamları şimdi hikayesi neredeyse evrim hakkındaki tüm ders kitaplarında anlatılan *Biston betularia*'nın tarihçesinin gerçek açıklamasını bilmediklerini itiraf ediyorlar.[150]

Kısacası bir zamanlar pek çok evrimcinin büyük bir hararetle savunduğu "sanayi melanizmi" efsanesi de, diğer sözde evrim kanıtları gibi, çürümüş oldu.

Bir zamanlar, bilgi eksikliği sebebiyle ve tutuculuktan ötürü, bilim dünyası biberli kelebeklerin evrimi gibi masallara kanabiliyordu.

Ama artık bu gibi Darwinist efsanelerin tümü çöktü.

Yakın Zamana Kadar "Dinokuş Masalları" Vardı

Kuş tüylerine sahip dinozorlar veya diğer bir isimle hayali "dino-kuşlar", geçtiğimiz 10 yıl içinde Darwinist medyanın en gözde propaganda malzemelerinden biri oldu. Birbiri ardına manşetlere "dino-kuş" haberleri, çizilen rekonstrüksiyonlar ve evrimci "uzman"ların yaptıkları iddialı açıklamalar, geçmişte yarı kuş yarı dinozor canlıların yaşadığı konusunda pek çok insanı ikna etti.

Bu teorinin en son ve en detaylı savunuluşu ise, *Scientific American* dergisinin, Mart 2003 sayısında ünlü ornitologlar (kuşbilimciler) Richard O. Prum ve Alan Brush tarafından kaleme alınan "Kuş Tüyü mü Kuş mu? Hangisi Önce Geldi?" (The Feather or The Bird? Which Came First?) başlıklı bir makalede ortaya kondu. Prum ve Brush, o kadar iddialıydılar ki, kuşların kökeni hakkında evrimciler arasında süregelen tartışmayı artık noktaladıklarını düşünüyor, bulguların sözde "çarpıcı bir sonuç" ortaya koyduğunu ileri sürüyorlardı. Buna göre, "kuş tüyleri, kuşların ortaya çıkmasından önce, dinozorlarda evrimleşmişti." Prum ve Brush kuş tüylerinin uçuş değil, "insülasyon, su yalıtımı, karşı cinsi cezbetmek, kamuflaj ve savunma" gibi amaçlar için evrimleştiğini, en son olarak uçuş için kullanıldığını öne sürüyorlardı.

Ancak bu tez gerçekte bilimsel kanıtlardan yoksun bir spekülasyondan ibaretti. Prum ve Brush tarafından geliştirilen ve *Scientific American* dergisi tarafından sahiplenilen yeni tez, son birkaç on yıldır bir furya halinde, gözü kapalı bir fanatizmle savunulan "kuşlar dinozordur" teorisinin yeni ama içi boş bir versiyonundan başka bir şey değildi. Ve gerçekte, evrimin diğer ikonları gibi, o da çürüktü.

Bu konuda görüşlerine başvurulabilecek bir kişi de Kuzey Carolina Üniversitesi Biyoloji Bölümü'nden Alan Feduccia'dır. Dr. Feduccia, kuşların kökeni konusunda dünyanın en bilinen otoritelerinden biridir. Dr. Feduccia evrim teorisini kabul etmekte ve kuşların evrimle ortaya çıktıklarına inanmaktadır. Ancak onu Prum ve Brush gibi "dino-kuş" taraftarlarından ayıran yön, evrim teorisinin bu konuda içinde bulunduğu belirsizliği kabul etmesi ve kasıtlı olarak sürdürülen gerçekte ise hiçbir dayanağı olmayan "dino-kuş" furyasına itibar etmemesidir.

Alan Feduccia'nın The American Ornithologists' Union (Amerikan Ornitologlar Birliği) tarafından yayınlanan ve ornitolojinin en teknik tartışmalarına zemin olan *The Auk* dergisi için kaleme aldığı, Ekim 2002 tarihli "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem" (Kuşlar Dinozordur: Kompleks Bir Soruna Basit Bir Cevap) başlıklı yazıda çok önemli bilgiler verilmektedir. Dr. Feduccia, John Ostrom tarafından 1970'lerde gündeme getirilen ve o zamandan bu yana da hararetle savunulan kuşların dinozorlardan evrimleştiği teorisinin bilimsel kanıtlardan yoksun olduğunu, böyle bir evrimin mümkün olmadığını detaylarıyla anlatmaktadır.

Feduccia, Çin'de bulunduğu öne sürülen "dino-kuş"lar hakkında ise çok önemli bir gerçeği açıklamaktadır: Tüylü dinozor olarak ileri sürülen sürüngen fosillerinin üzerinde bulunan "tüyler"in ilkel bile olsa kuş tüyü olduğu net değildir. Aksine "dino-fuzz" denen bu fosil izlerinin kuş tüyleri ile ilgisi bulunmadığını gösteren pek çok kanıt vardır. Feduccia şöyle yazmaktadır:

> İlkel kuş tüylerine sahip olduğu ileri sürülen fosillerin çoğunu çalışmış kişiler olarak, ben ve diğer pek çok uzman, bu yapıların ilkel kuş tüyleri (protofeathers) olduğuna dair inandırıcı bir kanıt görmemekteyiz. Pek çok Çin fosili, "dinofuzz" olarak adlandırılagelen garip birer haleye sahiptir ama her ne kadar bu materyal kuş tüyleri ile homolog (benzer) sayılsa da, bu yöndeki argümanlar ikna edicilikten çok uzaktır.[151]

Feduccia, bu tespitinin ardından, *Scientific American*'daki makalenin yazarı Prum'un bu konuda önyargılı davrandığını da şöyle belirtmektedir:

> Prum'un görüşü pek çok paleontolog tarafından paylaşılmaktadır: kuşlar dinozordur; dolayısıyla dromaeosaurlar (theropod dinozorlar) üzerinde korunmuş herhangi bir ipliksi yapı, mutlaka ilkel kuş tüyü olmalıdır.[152]

Feduccia'ya göre bu önyargıyı çürüten nedenlerden biri, kuşlarla hiçbir ilgi kurulamayacak fosillerde de söz konusu "dino-fuzz" izlerine rastlanmasıdır. Aynı makalede Feduccia şöyle söylemektedir:

> En önemlisi, dino-fuzz şimdi artık çok sayıda kategoride keşfedilmektedir. Bunların bazıları henüz yayınlanmamıştır ama özellikle Çin'de bulunmuş bir *pterosaur*'da (uçan sürüngen) ve bir *therizinosaur*'da (etobur bir dinozor grubu) bunlar bulunmuştur. En şaşırtıcı durum ise, dino-fuzza çok benzeyen deri fiberlerinin Jurassic devre ait bir *ichthyosaur*'da da bulunmuş ve detaylı olarak tarif edilmiş olmasıdır. (*Ichthyosaurlar*, soyu tükenmiş deniz sürüngenleridir.) Söz konusu canlılardaki dallanmış fiberlerin bazıları, morfoloji açısından, "ilkel kuş tüyleri" (protofeather) denen ve (Çinli paleontolog) Xu tarafından tanımlanan yapılara çok benzerdir. Sözde "ilkel kuş tüylerinin" archosaurlarda (Mesozoic döneme ait sürüngenlerde) böyle geniş bir dağılıma sahip olması, bunların kuş tüyleri ile hiçbir ilgileri olmadığını tek başına gösteren bir delildir.[153]

Feduccia, geçmişte de fosillerin çevresinde bazı yapılar bulunduğunu, ancak fosile ait sanılan bu yapıların sonradan inorganik maddeler olduğunun belirlendiğini hatırlatmaktadır:

> İnsanın aklına, Solnhofen fosillerinde bulunan ve dendritler olarak bilinen çalı benzeri izler gelmektedir. Bitkiye benzer şekillerine rağmen, bu yapıların aslında, fosil yataklarında, çatlaklardan veya fosillerin kemiklerinden oksitlenerek sızan manganez solüsyonunun etkisiyle oluşan inorganik yapılar olduğu artık bilinmektedir.[154]

Bu konuda dikkat çekici bir diğer nokta ise, "tüylü dinozor" olarak gündeme getirilen fosillerin tümünün Çin'de bulunmuş olmasıdır. Acaba bu fosiller neden dünyanın başka hiçbir yerinde değil de Çin'de ortaya çıkmaktadır? Ayrıca Çin'deki fosil yatakları, sadece "dino-fuzz" gibi belirsiz bir yapıyı değil, aynı zamanda kuş tüylerini de son derece iyi şekilde saklayabilecek bir yapıya sahipken, neden evrimcilerin tüylü olduğunu iddia ettikleri therapod ve dinozorların üzerinde tüy veya tüy sapı bulunamamaktadır? Bunun cevabı çok açıktır: Çünkü bu canlılar kuş tüyüne sahip değillerdir. Feduccia da aynı garipliğe şöyle dikkat çekmektedir:

> Aynı zamanda, neden vücudun dış yüzeyinin saklanabildiği başka yataklarda bulunan başka theropodların ve diğer dinozorların hiçbir "dino-fuzzz"a sahip olmadıkları, aksine herhangi bir kuş tüyü benzeri yapıdan tamamen yoksun gerçek sürüngen derisine sahip oldukları da açıklanmalıdır. Ve neden dino-fuzza sahip Çinli dromaeosaur fosilleri, normalde bekleneceği şekilde kuş tüyü sapı sergilememektedirler -eğer bunlar gerçekten var olsa, kolaylıkla korunmuş olabilecekken?[155]

Peki Çin'de bulunan tüm bu sözde "tüylü dinozorlar" nedir? Sürüngenler ile kuşlar arasında ara geçiş formları gibi gösterilmeye çalışılan bu canlıların gerçek kimliği nedir?

Feduccia, "tüylü dinozor" olarak gösterilen canlıların bir kısmının "dino-fuzz" sahibi soyu tükenmiş sürüngenler, bazılarının da gerçek kuşlar olduğunu açıklamaktadır:

> Açıktır ki, aslında, Çin'in Yixian ve Jiufotang bölgelerindeki Cretaceous devrine ait göl yataklarında iki farklı fosil olgusu vardır; birisi "dino-fuzz" kalıntıları sergileyen -ki bunun iyi bir örneği sözde "tüylü dinozor"ların ilk bulunan örneği olan *Sinosauropteryx*'tir- gruptur. Diğeri ise gerçekten kuş tüylerine sahip olanlardır. *Nature* dergisinin kapağında gösterilen ve tüylü dinozorlar olarak sunulan ancak sonradan önemsiz, uçucu olmayan kuşlar olduğu anlaşılan fosiller gibi.[156]

Yani tüm dünyaya "tüylü dinozor" veya "dino-kuş" olarak gösterilen fosiller, ya tavuklar gibi uçamayan bazı kuşlara ya da "dino-fuzz" denen ancak kuş tüyleri ile ilgisi bulunmayan organik bir yapıya sahip olan sürüngenlere aittir. Ortada

kuşlar ve sürüngenler arasında "ara form" oluşturacak tek bir fosil bile yoktur. (Feduccia üstte saydığı bu iki temel grubun yanında bir de "sık rastlanan gagalı kuş *Confusiusornis*", bazı enantiornithinesler ve yeni tanımlanan bir tohum-yiyici kuş olan *Jeholornis* prima'dan söz etmektedir ki, bunların da hiçbiri "dino-kuş" değildir.)

Dolayısıyla Richard O. Prum ve Alan Brush'ın *Scientific American* dergisinde yayınlanan makalelerinde öne sürülen, "kuşlar dinozordur" tezinin fosillerle kanıtlandığı iddiası, gerçeklere tümüyle aykırıdır.

Evrimcilerin Gizlemek İstediği Yaş Sorunu ve "Cladistics" Yanılgısı

Gerek Richard O. Prum ve Alan Brush'ın *Scientific American* dergisinde yayınlanan makalelerinde, gerekse "dino-kuş" furyasını körükleyen tüm evrimci kaynaklarda ısrarla göz ardı edilen, hatta gizlenen çok önemli bir gerçek vardır:

Yanıltıcı bir biçimde "dino-kuş" ya da "tüylü dinozor" dedikleri fosillerin yaşları, 130 milyon yıl öncesinden geriye gitmemektedir. Oysa "yarı kuş" olarak göstermek istedikleri bu canlılardan en az 20 milyon yıl daha yaşlı olan, gerçek bir kuş zaten vardır: *Archaeopteryx*. Bilinen en eski kuş olma özelliği taşıyan *Archaeopteryx*, kusursuz uçuş kaslarına, uçuş tüylerine ve normal bir kuş iskeletine sahip gerçek bir kuştur. 150 milyon yıl önce dünya göklerinde başarılı bir biçimde süzülmüştür. Durum bu iken, *Archaeopteryx*'ten çok daha sonraki tarihlerde yaşamış canlıların kuşların ilkel ataları olarak gösterilmesi tek kelimeyle saçmalıktır. Peki evrimciler böyle bir safsatayı nasıl savunabilmektedirler?

Darwinistler bunu savunmak için kendilerince bir "yöntem" bulmuşlardır: Bu yöntemin ismi "Cladistics"tir. Bu terim, son 20-30 yıldır paleontoloji dünyasında sıkça kullanılan yeni bir fosil yorumlama yöntemidir. Cladistics yöntemini savunanlar, bulunan fosillerin yaşlarının tamamen göz ardı edilmesini, sadece eldeki fosillerin karakteristik özelliklerinin birbiri ile karşılaştırılmasını ve bu karşılaştırma sonucunda ortaya çıkan benzerliklere göre evrimsel soy ağaçları kurulmasını savunurlar.

Bu görüşü savunan evrimci bir internet sitesinde, fosil yaşı *Archaeopteryx*'ten çok daha genç olan *Velociraptor'un Archaeopteryx*'in atası sayılmasının sözde neden "mantıklı" olduğu şöyle açıklanmaktadır:

> Şimdi şunu sorabiliriz: *Velociraptor* nasıl olur da *Archaeopteryx*'in atası olabilir, ondan sonra gelmiş olmasına rağmen?
>
> Çünkü fosil kayıtlarındaki boşluklardan dolayı, fosiller her zaman "tam vaktinde" ortaya çıkmazlar. Örneğin Geç Kratase devrine ait, Madagaskar'da bulunmuş *Rahonavis* adlı yeni bulunan bir fosil, kuşlarla *Velociraptor* gibi bir sürüngen arasında geçiş formu gibi durmaktadır, ama 60 milyon yıl geçtir. Ama hiç kimse bunun geç ortaya çıkışının kayıp halka olmasına engel teşkil ettiğini söylememektedir, çünkü çok uzun bir süre yaşamış olabilir. Bu gibi örnekler "hayalet bağlantılar" olarak adlandırılır; **bu hayvanların daha önce de var olduklarını varsayıyoruz**, onların muhtemel atalarına sahip olduğumuz ve muhtemel torunlarına da sahip olduğumuz zaman.[157]

Cladisticsin özeti olan bu açıklama, bu yöntemin ne kadar büyük bir çarpıtma olduğunu da göstermektedir. Öncelikle şunu belirtmeliyiz: Yukarıdaki alıntıda belirtilen *Velociraptor*, kuşların dinozorlardan evrimleştiği masalında sözde ara-geçiş formu olarak sunulan fosillerden biridir. Ancak bu fosil de diğerleri gibi, evrimcilerin taraflı yorumlarından başka bir şey değildir. Hayali *Velociraptor* çizimlerinde görülen tüyler tamamen evrimcilerin hayalini yansıtmaktadır; gerçekte ise bu canlının tüyleri olduğuna dair hiçbir delil bulunmamaktadır. Ayrıca yine yukarıdaki alıntıda gördüğümüz gibi, evrimciler, açıkça, fosil kayıtlarının sonuçlarını, kendi teorilerinin gereklerine göre çarpıtmaktadırlar. 70 milyon yıllık bir fosilin sahibi olan bir türün, aslında 170 milyon yıl önce de yaşadığını varsaymanın ve buna göre bir evrimsel akrabalık

ilişkisi kurmanın, gerçekleri çarpıtmaktan başka bir anlamı yoktur. Cladistics, evrim teorisinin fosil kayıtları karşısındaki yenilgisinin gizli bir itirafı ve yeni bir boyutudur aslında. Özetlemek gerekirse;

1) Darwin, fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, bildiğimiz türlerin hepsinin arasını dolduracak "ara formların" bulunacağını öne sürmüştür. Teorinin beklentisi budur.

2) Ancak 150 yıllık paleontoloji çabası, ara formları ortaya koymamış, bu canlıların izine rastlanamamıştır. Bu, teori adına büyük bir yenilgidir.

3) Ara formlar bulunamadığı gibi, evrimcilerin, sadece benzerliklerinden dolayı birbirlerinin atası olduğunu ilan edebilecekleri canlıların da yaşları çelişkilidir. Daha "ilkel" gibi görünen bir canlı, daha "gelişmiş" gibi gözüken bir canlıdan daha geç ortaya çıkmaktadır.

İşte bu son nokta, evrimcileri cladistics denen tutarsız yöntemi geliştirmeye zorlamıştır.

Cladisticsle birlikte, Darwinizm, "bilimsel bulgulara dayanan, bunlardan yola çıkan" bir teori olmadığını, aksine "bilimsel bulguları çarpıtan, bu bulguları kendi varsayımlarına göre değiştiren" bir dogma olduğunu açıkça gözler önüne sermiştir.

Bir zamanlar Sovyetler Birliği'nde uygulanan Lysenkoizm (Genetik kanunlarını reddeden ve kalıtımın Lamarck'ın teorisine göre gerçekleştiğini savunan Trofim Lysenko tarafından geliştirilen ve Stalin döneminde SSCB'nin resmi bilim doktrini olan safsata) gibi. Bununla birlikte Darwinizm'in Lysenkoizm gibi bilimsellikten uzak olduğu da anlaşılmıştır.

Kuşlar ile Dinozorlar Arasındaki Aşılmaz Farklar

Sadece Prum ve Brush'un tezi değil, "kuşlar dinozordur" teorisinin her versiyonu çürüktür. Çünkü kuşlar ve dinozorlar arasında hiçbir evrimsel süreçle kapatılamayacak bir "yapısal farklılık" vardır. Birçok kitabımızda ayrıntılı olarak incelediğimiz bu farkların bazılarını, kısaca özetleyelim:

1) Kuşların akciğer yapısı, sürüngenlerden ve tüm diğer kara omurgalılarından tamamen farklı bir yapıdadır. Kuşlarda, kara omurgalılarının aksine, hava akciğer içinde tek yönde hareket eder ve böylece kuş daima oksijen alıp karbondioksit verebilir. Kuşlara özgü bu yapının standart kara omurgalı akciğerinden evrimleşmiş olması imkansızdır, çünkü ara bir yapıda canlının nefes alması ve dolayısıyla yaşamını devam ettirmesi mümkün değildir.[158]

2) Alan Feduccia ve Julie Nowicki tarafından 2002 yılında, kuşlar ve sürüngenlerin embriyoları arasında yapılan karşılaştırmalar, iki canlı grubunun ayak yapılarının çok büyük farklılık gösterdiğini ve aralarında evrimsel bir ilişki kurulmasının imkansız olduğunu kanıtlamıştır.[159]

3) İki canlı grubunun kafatası arasındaki en son karşılaştırmalar da aynı sonucu vermektedir. Andre Elzanowski 1999 yılında yaptığı bir inceleme sonucunda "dromaeosauridlerin çenelerinde ve üst çenelerinde hiçbir spesifik kuş benzerliği bulunamamıştır" sonucuna varmıştır.[160]

4) Dişler, kuşlar ile sürüngenleri birbirinden ayıran farklardan biridir. Geçmişte yaşamış bazı kuşların gagalarında dişler olduğu bilinmektedir. Uzun zaman evrime sözde bir kanıt gibi gösterilen bu durumun hiç de öyle olmadığı, çünkü kuş dişlerinin çok özgün olduğu ise zamanla anlaşılmıştır. Feduccia bu konuda şöyle yazar:

> Belki de theropodlar ve kuşlar arasındaki en çarpıcı benzerlik, dişlerinin yapısı ve dişlerin çıkışının doğasıdır. Kuş ve theropod dişleri arasındaki dramatik farklılıklara dikkat edilmemesi oldukça şaşırtıcıdır; özellikle de memeli paleontolojisinin büyük ölçüde diş morfolojisiyle ilgili olduğunu hatırladığımızda. Kısaca ifade etmek gerekirse, kuş dişleri (örneğin *Archaeopteryx, Hesperornis, Parahesperornis, Ichthyornis, Cathayornis* ve tüm diğer Mesozoic kuşlarda görüldüğü gibi) birbirlerine dikkat çekici biçimde benzer ve theropodlarınkinden belirgin bir

biçimde farkılıdır... Form, gelişim ve yenilenme açısından, kuşların ve theropodların diş yapıları arasında hiçbir ortak, aktarılmış özellik yoktur.[161]

5) Kuşlar sıcakkanlı, sürüngenler ise soğukkanlı canlılardır. Bu, son derece farklı iki ayrı metabolizma demektir ve aradaki dönüşümün rastlantısal mutasyonlarla gerçekleşmesi mümkün değildir. Dinozorların sıcakkanlı oldukları yönündeki tez ise, bu zorluğu giderebilmek için ortaya atılmıştır. Ancak herhangi bir kanıta dayanmayan bu tezin geçersizliğini gösteren pek çok delil vardır.[162]

Tüm bunlar, kuşların kökeni hakkındaki evrimci tezin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını göstermektedir. Darwinist medya belki kısa bir süre daha "dinokuş" furyasını sürdürebilir, ama bunun tümüyle bilim dışı bir propaganda kampanyası olduğu ortaya çıkmış durumdadır. Kuşların ve doğadaki tüm canlıların kökenine materyalist dogmadan sıyrılarak bakan herkes ise, açık bir gerçeği görecektir: Canlılar, doğal etkenlerle ve rastlantılarla asla açıklanamayacak son derece kompleks özelliklere sahiptirler. Bunun tek açıklaması, yaratılış gerçeğidir.

Tüm canlıları her türlü yaratmayı bilen, üstün bir ilim sahibi olan Allah bir anda ve kusursuz olarak yaratmıştır. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

İnsan, Bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmüyor mu? Şimdi o, apaçık bir düşman kesilmiştir. Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." (Yasin Suresi, 77-79)

Sonsöz

Ünlü bilim felsefecisi Thomas Kuhn, *The Structure of Scientific Revolutions* (Bilimsel Devrimlerin Yapısı) adlı eserinde "paradigma" kavramı üzerinde durur. Paradigma, bilim dünyasının belirli bir dönemde kabul ettiği "kavramsal dünya görüşü"dür. Bilim adamları kimi zaman bir paradigmaya sıkıca bağlanırlar; ama bunun yanlış olduğu zamanla, yeni bilimsel bulgularla anlaşılır. Örneğin bir zamanlar bilim dünyasının ortak görüşü olan dünya merkezli Batlamyus evren modeli, çok güçlü bir paradigma olmasına karşın, Kopernik'in bulguları sonucunda yıkılmış ve yerine farklı bir paradigma kabul edilmiştir. Thomas Kuhn'a göre bilim dünyasında zaman zaman böyle büyük paradigma değişimleri yaşanır ve bunun adı "bilimsel devrim"dir.

Kuhn, bilim adamlarının büyük bölümünün mevcut bir paradigmayı korumak için çabalayacaklarına, diğer bir deyişle tutucu davranacaklarına da dikkat çeker. Bu nedenledir ki, bilimsel devrimleri gerçekleştirenler, Kuhn'a göre, "bilimsel otorite" sayılan kişiler değil, bilim dünyasının daha dışında kabul edilenler veya bu dünyaya yeni giren genç beyinlerdir. Kuhn, ünlü bilim adamı Max Planck'ın bir sözüne de atıfta bulunur: Planck'a göre "bilimsel bir gerçek, rakiplerini ikna ederek ve onların ışığı görmesini sağlayarak zafer kazanmaz; aksine bu rakipler ölür ve onların yerine gelen yeni nesiller (yeni bilimsel gerçeğe) aşina olur."

Bugünün bilim dünyasında da bir devrim yaşanmaktadır. Darwinizm bilimsel olarak çökmüştür, ama "bilim dünyasının otoriteleri" olarak görülen kimselerin çoğu bunu kabul etmemek, "ışığı görmemek" için direnmektedirler. Tümüyle ideolojik ve dogmatik bir direniştir bu. Ama giderek zayıflamaktadırlar ve kamuoyu bunu fark etmektedir. Bilim dünyasının önüne açılan ışığın ismi ise "yaratılış gerçeğidir". Bu konuyu araştıran bilim adamları yaşamın Darwinizm'in iddia ettiği gibi rastlantısal doğa güçlerinin ürünü olmadığını, aksine çok üstün bilgi sahibi bir Yaratıcı'nın eseri olduğunu savunurlar. Bu üstün yaratıcı, tüm alemlerin Rabbi olan Yüce Allah'tır. Bu gerçek, her geçen gün daha fazla bilim adamı tarafından kabul edilmekte ve Darwinizm'in bilimsel çöküşü daha da açık şekilde ortaya konmaktadır.

ABD'deki evrim karşıtı hareketin en önemli isimlerinden biri olan California Berkeley Üniversitesi profesörü Phillip E. Johnson, Darwinizm'in çok yakında tarihin çöplüğüne atılacağından emindir. Johnson, ABD'nin farklı eyaletlerinde Darwinizm aleyhindeki bilimsel delillerin de ders kitaplarına dahil edilmesine izin veren yeni kanunsal düzenlemelerden söz ettikten sonra, şu yorumu yapar:

> (Ancak) olayları değiştirecek büyük dönüm noktası, okul müfredatlarında değil, kanıtları bilen ve az çok bağımsız bir zihne sahip olan insanların düşüncelerinde ve yazılarında gerçekleşiyor. Darwinistler deliller açısından kaybettiklerini, kazanmadıklarını biliyorlar ve aynı zamanda kamuoyu desteğini yitirdiklerinin de farkındalar. Umutsuz bir biçimde, çöküşlerini, örneğin, biberli kelebeklerin ağaç gövdelerine konmadıklarını (ve asıl) doğal seleksiyonun genetik bilgide artış sağlamadığını kabul etmeyi ertelemeye çalışıyorlar. Bir taraftan da yenilgilerini gizlemekte tecrübe kazanıyorlar. [163]

Türkiye'deki Darwinistler de, inandıkları teorinin nasıl ve neden eleştirildiğini düşünmelidirler. Batı'daki meslektaşları, bu kitapta incelediğimiz tüm delillerin farkına varmaya başlamışlardır ancak yine de kimileri bir şekilde bunları göz ardı etmek, Darwinizm'i bunlara rağmen ayakta tutabilmek için çaba harcamaktadırlar. 1950'lerin dünyasında, bilimsel gelişmelerden habersiz şekilde, Darwinizm'in hayali "eski güzel günleri"nde yaşamaya çalışan bazı kişiler kendilerine evrim kanıtı sorulduğunda, hala, çok hararetli bir biçimde; geçersizliği kanıtlanmış Miller Deneyi'nden, insan embriyosundaki sözde "solungaçlar"dan, biberli kelebekler hikayesinden veya hayali at serilerinden söz edebilmektedirler. Kambriyen Patlaması, indirgenemez komplekslik, genetik bilginin kökeni gibi gerçekleri ise gözardı etmek için çalışmaktadırlar. 50'li, 60'lı yıllarda okunmuş olan köhne kitapların ve Darwinist propaganda materyallerinin etkisiyle,

hala bu çürük teoriye inanmakta ısrarcı davranmanın hiçbir faydası yoktur. Türkiye'deki Darwinistleri de böyle bir duruma düşmekten sakınmaya, bilimsel delilleri göz ardı etmeden, ön yargılardan kurtularak, doğruları görmeye davet ediyoruz.

Darwinizm'in bağlılarının yapmaları gereken, bu teoriye körü körüne inanmaktan vazgeçmektir. Bilimin sonuçlarını incelemeli ve bu sonuçları önyargısız olarak değerlendirmelidirler. Eğer evrim teorisi lehinde kanıtları varsa, bunu açıklamalıdırlar. Ama bu açıklamalarının geçersizliği ortaya çıktığında, körü körüne evrim teorisine bağlı kalmamalı ve gerçeği görmelidirler.

Eğer bu arayışlarında samimi olurlarsa, Darwinizm'in en koyu savunucuları da, bu teorinin büyük bir aldanış olduğunu göreceklerdir. Bu, bilimsel olarak ortaya çıkmış bir gerçektir.

Ve Darwinizm'in bu bilimsel çöküşü, aslında, bizlere Kuran'da haber verilen Adetullah'ın (Allah'ın kanunlarının) bir tecellisidir. Allah Kuran'da "batıl"ın (yani yalanın ve sahtenin) "hak"kın gelmesiyle (yani gerçeğin ortaya konmasıyla) yok olacağını haber verir:

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)

Darwinizm de batıl, yani yanlış, sahte ve aldatıcı bir öğretidir. Bir zamanlar, bilgi eksikliğini, bilim düzeyinin zayıflığını kullanarak etkili olmuş ve pek çok insanı aldatabilmiştir. Ama gerçeğin ortaya konması, bilimin gerçek bulgularının önyargısız insanlar tarafından incelenmesiyle birlikte, bu aldatmaca çökmüştür.

Darwinistlerin bugün yapmaya çalıştıkları şey, batılı ayakta tutabilmek için hakkı reddetmek, gizlemek veya göz ardı etmektir. Ama bu yanlış bir yoldur; bu şekilde kendilerini hem aldatmış, hem de küçük düşürmüş olurlar. Allah'ın Kuran'da, bildirdiği ayetten Darwinistler de ders almalıdırlar:

Hakkı batıl ile örtmeyin ve hakkı gizlemeyin. (Kaldı ki) siz (gerçeği) biliyorsunuz. (Bakara Suresi, 42)

Gerçeği gördükten sonra direnmemek ve doğru olana yönelmek doğru bir harekettir. Bir insan şimdiye kadar bilgi eksikliğinden ya da kendisine yapılan telkinlerden dolayı evrim yalanına inanmış olabilir. Ama eğer samimi bir insansa, bir aldatmacanın peşinden giderek dünyada ve ahirette küçük düşeceğine, doğruyu araştırıp bulmalı ve ona uymalıdır. Unutulmamalıdır ki samimiyet ve dürüstlük dünyada da ahirette de güzel bir karşılık görecektir.

Kaynakça

1- Søren Løvtrup , *Darwinism: The Refutation of A Myth*, Croom Helm, New York, 1987, s.422

2- Robert D. Martin, *Primatların Orijini ve Evrim*, Princetown Üniversitesi Yayınları, 1990, s.82

3- David Pilbeam, *American Scientist*, Sayı 66, Mayıs-Haziran, 1978, s.379

4- Jonathan Wells, California Berkeley Üniversitesi'nde biyoloji lisansı ve moleküler biyoloji doktorası yapmış bir bilim adamıdır. Ayrıca Yale Üniversitesi'nde de ikinci doktorasını yapmıştır. Halen Seattle'daki Discovery Institute'da çalışmalarını sürdürmektedir.

5- Evrimin bir din olarak tanımlanması bazı okuyuculara garip gelebilir, ama son derece yerindedir. Din, bir insanın inandığı ve hayata bakışını belirleyen temel prensipleri ifade eder. İnsana materyalist bir bakış veren ve bilime değil inanca dayanan evrim teorisi de bir dindir. Bu teoriyi din olarak tanımlayanlar arasında Julian Huxley veya Pierre Teilhard de Chardin gibi bazı evrimcilerin de yer aldığını belirtmek gerekir.

6- Benjamin D. Wiker, *"Does Science Point to God? Part II: The Christian Critics",* The Crisis Magazine, Temmuz-Ağustos 2003, http://www.crisismagazine.com/julaug2003/feature1.htm

7- CHARLES DARWIN TO J.D. HOOKER, Down [March 29, 1863]. http://ibiblio.org/gutenberg/etext00/2llcd10.txt

8- "The Crucible of Life", *Earth*, Şubat 1998

9- "Origin of Life on Earth", *National Geographic*, Mart 1998

10- Jonathan Wells, *Icons of Evolution, Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Washington, DC, Regnery Publishing, 2000, s. 21

11- Jeremy Rifkin, *Darwin'in Çöküşü,* Ufuk Kitapları, İstanbul 2001, s.133

12- Paul Davies, C.W. [renouned physicist] & Adams Phillip [journalist], "More Big Questions," ABC Books: Sydney, Australia, 1998, ss.53-54, 47-48, 48

13- Michael J. Behe, *Darwin'in Kara Kutusu, "Evrim Teorisi"ne Karşı Biyokimyasal Zafer,* Aksoy Yayıncılık, 1998, s.8

14- Michael J. Behe, *Darwin'in Kara Kutusu,* s.14

15- Gerald L. Schroeder, *Tanrı'nın Saklı Yüzü,* Gelenek Yayıncılık, Nisan 2003, İstanbul, ss.67-68

16- Michael J. Behe, *Darwin'in Kara Kutusu,* s.15

17- W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited,* Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 325

18- *Encyclopedia Britannica 2002,* Expanded Edition DVD-ROM, "Cuvier, Georges, Baron"

19- *Encyclopedia Britannica 2002,* Expanded Edition DVD-ROM, "Cuvier, Georges, Baron"

20- Charles Darwin, *The Origin of Species by Means of Natural Selection*, The Modern Library, New York, s. 234

21- Alan Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds,* Yale University Press, 1999, s. 81

22- N. Eldredge, and I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s. 45-46

23- Hickman, C.P. [Professor Emeritus of Biology at Washington and Lee University in Lexington], L.S. Roberts [Professor Emeritus of Biology at Texas Tech University], and F.M. Hickman. 1988. *Integrated Principles of Zoology*. Times Mirror/Moseby College Publishing, St. Louis, MO. 939; (s. 866)

24- *Fossils and Evolution,* Dr TS Kemp - Curator of Zoological Collections, Oxford University, Oxford Uni Press, s.246, 1999

25- David Berlinksi, *Commentary* , Sept. 1996 s. 28

26- Gerald Schroeder, "Evolution: Rationality vs. Randomness", http://www.geraldschroeder.com/evolution.html

27- Stephen J. Gould, "An Asteroid to Die For," Discover, Ekim 1989, s. 65

28- Gregory A. Wray, "The Grand Scheme of Life", *Review of The Crucible Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals by Simon Conway Morris, Trends in Genetics*, February 1999, vol. 15, no. 2

29- Jonathan Wells, *Icons of Evolution,* s. 31

30- Niles Eldredge, Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution,* ss.126-127

31- Lewontin, Richard C., *Human Diversity,* Scientific American Library: New York NY, 1995, s.163

32- Henry Gee, *In Search of Deep Time,* New York, The Free Press, 1999, s. 116-117

33- Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol. 284, No 5411, 2 April 1999, ss. 65-71

34- Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, November- December 2000, s.491

35- Roger Lewin, *Bones of Contention,* s.312

36- John R. Durant, *"The Myth of Human Evolution",* New Universities Quarterly 35 (1981), ss. 425-438

37- G. A. Clark, C. M. Willermet, *Conceptual Issues in Modern Human Origins Research,* New York, Aldine de Gruyter, 1997, s. 76

38- Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, s. 225

39- Paul S. Taylor, *Origins Answer Book,* 5. baskı, 1995, s. 35

40- John Whitfield, "Oldest member of human family found", *Nature*, 11 July 2002

41- D.L. Parsell, "Skull Fossil From Chad Forces Rethinking of Human Origins", National Geographic News, 10 Temmuz 2002

42- John Whitfield, "Oldest member of human family found", *Nature*, 11 Temmuz 2002

43- "Face of Yesterday: Henry Gee on the dramatic discovery of a seven-million-year-old hominid", *The Guardian,* 11 Temmuz 2002

44- Henry Gee, *In Search Of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New Hıstory of Life*, s. 5

45- Henry Gee, *In Search Of Deep Time,* s.32

46- F. Clark Howell, "Thoughts on the Study and Interpretation of the Human Fossil Record," ss.1-39 in W. Eric Meikle, F. Clark Howell & Nina G. Jablonski (editors), *Contemporary Issues in Human Evolution* , Memoir 21 (San Francisco: California Academy of Sciences, 1996), ss. 3, 31

47- Tom Abate, San Francisco Chronicle, 19, Şubat 2001. http://www.sfgate.com/cgi-bin/article.cgi?file=/chronicle/archive/2001/02/19/BU141026.DTL

48- *Encyclopædia Britannica*. "Modern Materialism"

49- Werner Gitt. *In the Beginning Was Information*. CLV, Bielefeld, Germany, ss. 107, 141

50- George C. Williams. *The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution*. (ed. John Brockman). New York, Simon & Schuster, 1995. ss. 42-43

51- Phillip Johnson's Weekly Wedge Update, "DNA Demoted" April 30, 2001, http://www.arn.org/docs/pjweekly/pj_weekly_010430.htm

52- Phillip Johnson's Weekly Wedge Update, "DNA Demoted" April 30, 2001 , http://www.arn.org/docs/pjweekly/pj_weekly_010430.htm

53- Charles Darwin, *The Origin of Species & The Descent of Man,* The Modern Library, New York, s. 398

54- Charles Darwin, *Letter to Asa Gray,* Sept. 10, 1860, in Francis Darwin (editor), *The Life and Letters of Charles Darwin* , Vol. II (New York: D. Appleton and Company, 1896), s.131

55- "HAECKEL'S FRAUDULENT CHARTS"; http://www.pathlights.com/ce_encyclopedia/17rec03.htm

56- L. Rutimeyer, "Referate," *Archiv fur Anthropologie,* 1868

57- Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong,* New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204

58- *Science*, 5 Eylül 1997

59- *Science*, 5 Eylül 1997

60- Elizabeth Pennisi, "Haeckel's Embryos: Fraud Rediscovered", *Science*, 5 Eylül 1997

61- Ken McNamara, "Embryos and Evolution", *New Scientist*, 16 Ekim 1999

62- Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth?,* s. 84

63- Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth?,* s. 85

64- Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth?, s. 86

65- Charles Darwin, Letter to Asa Gray, Sept. 10, 1860, in Francis Darwin (editor), *The Life and Letters of Charles Darwin* , Vol. II (New York: D. Appleton and Company, 1896), s.131

66- Dawkins'in "kör saatçi" tezinin çürülmesi için bkz. Lee Spetner, *Not By Chance: Shattering the Modern Theory of Evolution*, Judaica Press, 1997; Michael J. Behe, *Darwin's Black Box: The Biochemical Challange to Evolution*, The Free Press, 1996; Phillip E. Johson, *Darwin on Trial*, 199, 2nd.ed., InterVarsity Press, 1993

67- Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker,* London: Penguin Books,1986; s.93-94

68- Michael Denton, "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?", *Origins & Design*, 19:2, Issue 37, 1999

69- Michael Denton, "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?", *Origins & Design*, 19:2, Issue 37, 1999

70- Walls, G.L. (1963). *The Vertebrate Eye* . New York: Hafner Publishing Company; s.652

71- Michael Denton, "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?", *Origins & Design*, 19:2, Issue 37, 1999

72- McIlwain, T.J. (1996). *An Introduction to the Biology of Vision*. Cambridge: Cambridge University Press; s. 14

73- Michael Denton, “The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?”, *Origins & Design*, 19:2, Issue 37, 1999

74- Charles Darwin, *The Origin of Species, III. ed. Chapter 13: Mutual Affinities of Organic Beings: Morphology: Embryology: Rudimentary Organs*

75- http://www.cerrah.net/apandist.htm

76- www.geocities.com/CapeCanaveral/Lab/6562/evolution/designgonebad.html

77- S. R. Scadding, *"Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", Evolutionary Theory,* Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173

78- Paul A. Nelson, "Jettison the Arguments, or the Rule? The Place of Darwinian Theological Themata in Evolutionary Reasoning", *Access Research Network*, 1988, http://www.arn.org/docs/nelson/pn_jettison.htm

79- George Schaller, H. Jinchu, P. Wenshi, and Z. Jing, *The Giant Pandas of Wolong* , Chicago: University of Chicago Press, 1986, s.4, 58

80- Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y, and Kimura, J., *Nature*, vol. 397, 1999, ss. 309-310

81- Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y., and Kimura, J., *Nature*, vol. 397, 1999, ss. 309-310

82- Gretchen Vogel, "Objection #2: Why Sequence the Junk?", *Science*, 16 Şubat 2001

83- Wojciech Makalowski, "Not Junk After All", *Science*, Volume 300, Number 5623, 23 Mayıs 2003,

84-http://www.arn.org/docs/odesign/od182/ls182.htm#anchor569108

85- "Does nonsense DNA speak it's own dialect?", *Science News*, Vol. 164 , 24 Aralık,1994

86- Hubert Renauld and Susan M. Gasser, "Heterochromatin: a meiotic matchmaker," *Trends in Cell Biology 7* (May 1997): ss. 201-205

87- Emile Zuckerkandl, "Neutral and Nonneutral Mutations: The Creative Mix-Evolution of Complexity in Gene Interaction Systems,' *Journal of Molecular Evolution 44* (1997): S2-8.

88- Hubert Renauld and Susan M. Gasser, "Heterochromatin: a meiotic matchmaker," *Trends in Cell Biology 7* (May 1997): 201-205.

89- Bencil DNA tezi: Evrimcilerin, kodlamayan DNA'nın sözde evrimsel oluşumunu açıklamada başvurduğu bir tez. Bu tez, canlıların işlevini yitirmiş DNA parçaları arasında bir tür rekabet olduğunu savunan hayali iddiadır. Bu yazıda da gösterildiği gibi, Crytomonad'lar üzerinde yapılan bu çalışmayla çürütülmüştür.

90- Beaton, M.J. and T. Cavalier-Smith. 1999. Eukaryotic non-coding DNA is functional: evidence from the differential scaling of cryptomonal genomes. Proc. R. Soc. Lond. B. 266:2053-2059

91- Sandell LL, Zakian VA. 1994. Loss of a yeast telomere: arrest, recovery, and chromosome loss. *Cell* **75**: 729-739.

92- Ting SJ. 1995. A binary model of repetitive DNA sequence in Caenorhabditis elegans. *DNA Cell Biol.* **14**: 83-85.

93- Vandendries ER, Johnson D, Reinke R. 1996. Orthodenticle is required for photoreceptor cell development in the Drosophila eye. *Dev Biol* **173**: 243-255.

94- Keplinger BL, Rabetoy AL, Cavener DR. 1996. A somatic reproductive organ enhancer complex activates expression in both the developing and the mature Drosophila reproductive tract. *Dev Biol* **180**: 311-323.

95- Kohler J, Schafer-Preuss S, Buttgereit D. 1996. Related enhancers in the intron of the beta1 tubulin gene of Drosophila melanogaster are essential for maternal and CNS-specific expression during embryogenesis. *Nucleic Acids Res* **24**: 2543-2550.

96- R. Nowak, "Mining Treasures from 'junk DNA ", *Science* 263 (1994): 608.

97- "DNA; Junk or Not", *The New York Times,* 4 Mart 2003

98- Gretchen Vogel, "Objection #2: Why Sequence the Junk?", *Science*, 16 Şubat 2001

99- Hirotsune, S., Yoshida, N., Chen, A., Garrett, L., Sugiyama, F., Takahashi, S., Yagami, K., Wynshaw-Boris, A., and Yoshiki, A. 2003. An expressed pseudogene regulates the messenger-RNA stability of its homologous coding gene. *Nature* 423: 91-96.

100- Lee, J. T. 2003. Molecular biology: Complicity of gene and pseudogene [News and Views]/78 Emile Zuckerkandl, "Neutral and Nonneutral Mutations: The Creative Mix-Evolution of Complexity in Gene Interaction Systems,' *Journal of Molecular Evolution 44* (1997): S2-S8.*ature* 423: 26-28.

101- "The Birth of an Alternatively Spliced Exon: 3' Splice-Site Selection in Alu Exons ", Galit Lev-Maor, et al. *Science*, Volume 300, Number 5623, Issue of 23 May 2003, ss. 1288-1291

102- *Science*, 23 Mayıs 2003

103- George Turner, "How Are New Species Formed?", *New Scientist*, June 14, 2003, s.36

104- Norman Macbeth, *Darwin Retried,* Boston, Gambit INC., 1971, s.36.

105- Norman Macbeth, Darwin Retried, ss.35-36

106- Edward S. Deevy, *"The Reply: Letter from Birnam Wood",* Yale Review, 56 (1967), s.636

107- Ernst Mayr, *Animal Species and Evolution,* Cambridge, Harvard University Pres, 1963, ss.285-286.

108- Ernst Mayr, *Animal Species and Evolution,* ss.290.

109- Lane P. Lester, Raymond G. Bohlin, *Natural Limits to Biological Change*, s.13-14

110- Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, ss.159-175

111- Lane Lester, Raymond G. Bohlin, *Natural Limits to Biological Change*, 2nd ed, Probe Books, 1989, ss.67,70

112- Garry E. Parker, *Creation: The Facts of Life,* San Diego, Creation of Life Publishers, 1980, s.76

113- Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms,* Academic Press, New York, 1977, s. 88

114- Jonathan Wells, *Icons of Evolution* (Regnery, 2000), s. 178

115- Lane Lester, Raymon G. Bohlin, *Natural Limits to Biological Change,* Probe Books, 1989, s. 170-171

116- Henry Morgenau & Roy Abraham Varghese, *Kosmos Bios Teos,* Gelenek Yayıncılık, Ekim 2002, İstanbul, s.161.

117- Scott Gilbert, John Opitz, and Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", *Developmental Biology 173,* Article No. 0032, 1996, s. 361

118- Personal letter (written 10 April 1979) from Dr. Collin Patterson, Senior Paleontologist at the British Museum of Natural History in London, to Luther D. Sunderland; as quoted in *Darwin's Enigma* by Luther D. Sunderland, Master Books, San Diego, USA, 1984, s. 89

119- T. S. Kemp, *Fossils and Evolution*, Oxford University Press, 1999, s. 19

120- Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms,* New York: Academic Press, 1977, s.103

121- Nicholas Wade, "Why Humans and Their Fur Parted Ways", *The New York Times,* 19 Ağustos 2003

122- Henry Gee, *In Search Of Deep Time: Beyond The Fossil Record To A New Hıstory Of Life*, The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 103

123- 0. C. Marsh, "Recent Polydactyle Horses", *American Journal of Science* 43, 1892, ss. 339-354

124- Gordon Rattray Taylor, *"The Great Evolution Mystery"* New York, Harper & Row, 1983, sf. 230

125- Heribert Nilsson, *Synthetische Artbildung* Lund, Sweden: Vertag CWE Gleenrup, 1954, ss. 551-552

126- Boyce Rensberger, *Houston Chronicle,* 5 Kasım 1980, Bölüm 4, s. 15.

127- Milner, *The Encyclopedia of Evolution*, 1993, s. 222

128- Garret Hardin, *Nature and Man's Fate,* (New York, Mentor, 1961), ss. 225-226.

129- Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe-Where Darwin Went Wrong,* NY: Ticknor and Fields, 1982, ss. 16-17, 19, 28-30

130- Kofahl, R.E., *Handy Dandy Evolution Refuter, Beta Books, San Diego, California, 1997, s.159*

131- Voorhies M.R., "Ancient Ashfall Creates a Pompei of Prehistoric Animals," *National Geographic*, Vol. 159, No. 1, January 1981, ss.67-68,74 ; "Horse Find Defies Evolution" Creation Ex Nihilo 5(3):15, January 1983, http://www.answersingenesis.org/docs/3723.asp

132- Jonathan Wells, *"Icons of Evolution: Science or Myth? Why much of what we teach about evolution is wrong",* s.199; Royal Truman, "A review of Icons of Evolution" www.answersingenesis.org/home/area/magazines/tj/docs/tj_v15n2_icons_review.asp

133- O.C. Marsh, 'Recent polydactyle horses,' *American Journal of Science,* 43:339–354, 1892.

134- Bruce J. MacFadden *et al.*, Ancient diets, ecology, and extinction of 5-million-year-old horses from Florida, *Science* **283**(5403):824–827, 5 February 1999.

135- Horse and horsemanship,' *Encyclopædia Britannica,* 20:646655, 15th ed. 1992

136- Ernst Mayr, *What Evolution Is*, New York: Basic Books, s. 163

137- D.M. Raup, 'Conflicts between Darwin and paleontology,' *Field Museum of Natural History Bulletin* **50**:22, 1979

138- Sunderland L.D., Darwin's Enigma, 1988, s.78

139- J. Bergman and G. Howe, 'Vestigial Organs' Are Fully Functional Creation Research Society Books, Kansas City, s.77, 1990;

140- Paul-Pierre Grasse., Evolution of Living Organisms, s. 51-52

141- Florida Üniversitesi: "From the Bone of a Horse, a New Idea for Aircraft Structures, 2 Aralık 2002, http://www.napa.ufl.edu/2002news/horsebone.htm ; "Uzay ve Havacılık Mühendisleri Atın Kemik Tasarımını Taklit Ediyor" http://www.harunyahya.net/V2/Lang/tr/Pg/WorkDetail/Number/969

142-Judith Hooper, Of Moths and Men, W.W. Norton & Company, Inc., New York, 2002, s.xvii

143- Judith Hooper, Of Moths and Men, s.xviii

144- Judith Hooper, Of Moths and Men, s. xviii

145- Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong, ss. 141-151

146- Jerry Coyne, "Not Black and White", a review of Michael Majerus's Melanism: Evolution in Action, Nature, 396 (1988), ss. 35-36

147- Judith Hooper, Of Moths and Men, s. xviii

148- Judith Hooper, Of Moths and Men, s.296

149- Judith Hooper, Of Moths and Men, s.293

150- Robert Matthews, "Scientists Pick Holes in Darwin's Moth Theory", The Daily Telegraph, London, 18 Mart 1999

151- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201

152- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201

153- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201

154- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201

155- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201

156- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201

157- http://www.geocities.com/CapeCanaveral/Hall/2099/DinoKabin.html

158- Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 361

159- David Williamson, "Scientist Says Ostrich Study Confirms Bird 'Hands' Unlike Those Of Dinosaurs", EurekAlert, 14-Aug-2002, http://www.eurekalert.org/pub_releases/2002-08/uonc-sso081402.php

160- A Elzanowski 1999. "A comparison of the jaw skeleton in theropods and birds, with a description of the palate in the Oviraptoridae". Smithsonian Contributions to Paleobiology 89:311–323

161- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201

162- MORELL, V.."A Cold, Hard Look at Dinosaurs", Discover, 1996, 17(12):98–108.++

163- Phillip Johnson, “A Step Forward in Ohio”, Touchstone, Volume 16, Issue 1, Ocak-Şubat 2003, sf. 11; http://www.touchstonemag.com/docs/issues/16.1docs/16-1pg11.html

RESİM ALTI YAZILARI

s.10

Batlamyus

s.11

Kopernik, Batlamyus'un ortaya attığı ve Katolik Kilisesi tarafından benimsenen Dünya merkezli evren modelini yıktı. Onun tanımladığı yeni model, Dünya'nın Güneş Sistemi'nin bir parçası olduğunu gösteriyordu.

s.12

Ateşin kaynağının "flojiston" olmadığı, uzun bir zaman sonra anlaşıldı.

s.13

Kurbağalar da evrimcilerin kapıldıkları bilimsel bir yanılgının malzemesi olmuşlardı.

Luigi Galvani

s.16

Darwin canlılığı 19. yüzyılın ilkel araçları ile incelemiş ve bu nedenle yaşamın kompleksliğinin farkına varmamış, büyük bir yanılgıya kapılmıştı.

s.19

Zamanla gelişen teknoloji yeni tasarımların ortaya çıkmasına, günlük yaşamın daha kolaylaşmasına vesile olmaktadır. Bilimsel alanda yaşanan gelişmeler de eski dönemdeki bilgisizlik nedeniyle kabul görmüş olan Darwinizm gibi köhne teorilerin gerçek yüzünü açığa çıkarmaktadır.

s.20

Telefonun ilk zamanları ve bugünkü hali

Tarihi bir fotoğraf makinesi ve yenisi

s.21

Bir zamanlar gözde olan bir oda büyüklüğündeki bilgisayarların yerini günümüzde modern bilgisayarlar almıştır. (Sol sayfada altta) Bir zamanlar keşfi heyecanla karşılanan siyah beyaz televizyonlar ise yerlerini kusursuz görüntü netliği sağlayan renkli televizyonlara, gramofonlar yerlerini modern müzik setlerine, CD çalarlara bırakmıştır.

Bir zamanlar evrim teorisi de yetersiz bilim düzeyi nedeniyle kabul görmüştür. Ancak Darwinizm'in maskesi 21. yüzyılda tamamen düşürülmüş, köhne ve çürük bir teori olduğu delilleriyle ortaya konmuştur.

s.22

Darwinizm bilimsel olarak çökmüş bir teoridir. Hiçbir zaman gerçekçi bir bilimsel dayanağı olmayan bu teori, bilim düzeyinin yetersizliği nedeniyle, bir süre için bazılarına "ikna edici" görünmüş, ama zaman içinde gelişen bilim bu ikna ediciliğin de bir aldatmaca olduğunu ortaya çıkarmıştır.

s.28

Amerikalı biyolog Jonathan Wells ve kitabı: "Evrimin İkonları: Bilim mi Efsane mi? Evrim Hakkında Öğrettiğimiz Şeylerin Çoğu Neden Yanlış?"

s.30

Evrim teorisi 19. yüzyılın sonlarından bu yana Batılı ülkelerin eğitim sistemlerine girdi ve genç nesillere sözde bilimsel bir gerçek gibi öğretildi. Ama gerçekte öğretilenler, bilime aykırı "ikon"lardı.

s.33

Benjamin Wiker'in kitabı

s.39

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah’ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

s.44

Lazzaro Spallanzani

s.45

Louis Pasteur, yaşamın cansız maddenin içinden kendiliğinden doğabileceği inancını bilimsel deneylerle yıktı. Bu bulguyla birlikte, Darwinistlerin hayali "evrim süreci" daha ilk halkasında çıkmaza saplanmış oluyordu.

s.46

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı

s.47

J. B. S. Haldane

Alexander Oparin

s.48

Stanley Miller

s.50

Miller'in varsayımının aksine, erken atmosfer organik moleküllerin oluşması için hiç uygun değildi.

s.53

Jeremy Rifkin

s.57

Ünlü İsrailli fizikçi ve moleküler biyolog Gerald Schroeder

s.59

Moleküler biyoloji, yaşamın Darwin zamanında hayal bile edilemeyecek kadar kompleks olduğunu ortaya çıkardı. Bugün canlı hücresinin, insanoğlunun tüm eserlerinden daha üstün olduğunu biliyoruz. Ve bu gerçek, yaşamı rastlantıların ürünü sayan Darwinizim'i yıkıyor.

Hücrenin kompleks yapısının en kapsamlı bölümünü, genetik yapısını belirleyen DNA'sı oluşturmaktadır.

Bilim adamları DNA'nın yapısı, şifrelenmesi hakkında yaptıkları uzun yılları kapsayan araştırmalara, harcadıkları büyük servetlere karşın, daha yeni yeni kayda değer bilgiler edinmektedirler. Buna rağmen hücrenin genetik yapısındaki mükemmellik de halen büyük bir sır olma özelliğini korumaktadır. DNA'nın kompleks yapısı, içerdiği hayati ve yüksek kapasitedeki bilgiler, hayatın oluşumunu tesadüflerle açıklamak isteyenleri çaresizliğe sürükleyen konuların başında gelmektedir.

s.63

Fosil biliminin kurucusu olan Cuvier, yaratılışı savunmuş ve evrimin imkansız olduğunu açıklamıştı.

s.65

Archaeopteryx'in evrimcilerce iddia edildiği gibi "ilkel bir kuş" olmadığı, kusursuz bir uçuş yeteneğine sahip olduğu artık biliniyor.

s.66

Darwin'in en hararetli savunucusu olarak bilinen Thomas Huxley

s.67

Archaeopteryx'e dair bir rekonstrüksiyon çizim.

s.71

Charles D. Walcott

s.72

Günümüz süngerlerine benzeyen Metaldetes fosili

Kambriyen dönemine (545-495 milyon yıl öncesine) ait fosiller, canlıların yeryüzü katmanlarında -bir evrim süreci geçirmeden- kompleks özellikleriyle ortaya çıktıklarını gösterir.

Kambriyen döneminde sıkça rastlanan Wiwaxia fosili

Mobergella:

Kambriyen dönemine ait bir kabuklu fosil

s.73

Kambriyen Devirde tüm canlı filumlarının birarada var olması, Darwinist soy ağacını temelinden yıkmaktadır.

HAYALİ

Marella:

Hem yürüyebilen hem yüzebilen bir eklembacaklıdır.

Xystridura:

Trilobitlerin bu türü çok sayıda lensten oluşan kompleks gözlere sahiptir.

Pikaia

Bilinen en eski kordota fosili

s.75

Kambriyen Devirde aniden ortaya çıkan kompleks canlıları gösteren bir illüstrasyon.

s.78

Yüz Milyonlarca Sene Evvel Yaşamış Kompleks Canlılara Ait Fosiller, Evrim İddialarını Yalanlıyor!

Ordovisyen dönemine (495-440 milyon yıl öncesine) ait katmanlarda dahi rastlanan deniz kestanesi fosili (sağda) ve günümüze ait bir örneği.

s.79

Solda Jurasik dönemine (200-140 milyon yıl öncesine) ait bir tür karides fosili görülmektedir ve bugünkü karidesler kadar eksiksiz bir görünümüne sahiptir.

Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu önemli bir sonuç "durağanlık"tır. Yüz milyonlarca yıllık fosiller ile yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Hiçbir "evrim" yaşanmamıştır.

25 milyon yıllık kavak ağacına ait yaprak fosili, günümüz kavak ağacının yapraklarından farksız.

s.80

Karbonifer dönemine (354-292 milyon yıl öncesine) ait bu köpek balığı fosili, köpek balığının milyonlarca sene öncesinde de bugünkü mükemmel haliyle var olduğunun bir göstergesidir.

Triasik dönemine (251-205 milyon yıl öncesine) ait ginko ağacının yaprak fosili, günümüzdeki ginko yaprakları ile aynıdır. Bu ve bunun gibi pek çok fosil örneği canlıların birbirlerinden türedikleri iddialarını çürütmektedir.

s.81

Günümüzde uçuş teknikleri açısından bilim adamları için özel bir araştırma sahası oluşturan yusufçuk, 140 milyon yıl öncesine ait fosilinde de bugünkü mükemmel görünümü ve özellikleri sergilemektedir.

140 milyon yıl öncesine ait yusufçuk fosili (sağda)

Miyosen dönemine (23.8-5.32 milyon yıl öncesine) ait akçaağaç yaprağının fosili (altta) ve günümüze ait örneği

Oligosen dönemine (33.7-23.8 milyon yıl öncesine)ait, akçaağacın kanatlı meyvesinin fosili (solda)

Miyosen dönemine ait çiçek fosili

Günümüze ait çuha çiçeği

s.84

Piltdown Adamı skandalının doğum yeri olan Piltdown'da yapılan kazıyı gösteren bir çizim.

s.85

Piltdown Adamı'nın içyüzü 1953'te anlaşıldı: Kafatasını inceleyen uzmanlar, bunun sahte bir fosil olduğunu buldular.

s.86

Sahte olduğu ortaya çıkana dek, Piltdown Adamı 40 yıl boyunca müzelerde sergilendi, "bilimsel" yayınların kapaklarını süsledi.

s.87

Gerçekte maymunlardan insana uzanan bir "evrim çizgisi" yoktur ve teorik düzeyde bile olsa kurulamamıştır.

s.88

Darwinizm'in fosil kayıtları ile olan çelişkisini itiraf eden iki ünlü paleontolog: Niles Eldredge ve Stephen Jay Gould.

s.94

Sahelanthropus kafatası, Australopithecus'tan daha yaşlı olmasına rağmen daha "insansı" özellikler gösterdiği için, evrim şemasını alt-üst ediyordu.

s.95

Sahelanthropus, evrimci medya kuruluşlarında ve bilimsel dergilerde bile, insanın kökeni konusundaki Darwinist önyargıları sarsan bir bulgu olarak yorumlandı.

s.101

The Matrix'te insanların kompleks birer "yazılım" olarak gösterilmesi, aslında gerçeklerden çok da uzak bir tasvir değildir.

s.103

JamesWatson

Francis Crick

Watson ve Crick (üstte genç, altta yaşlı fotoğrafları) ömürlerini DNA'yı ve kökenini araştırmakla geçirdiler. Crick'in vardığı sonuç, yaşamın kökeninin bir "mucize" olduğunu kabul etmekti.

s.106

Doğa olaylarının genetik bilgiyi ürettiğini kabul etmek, tam anlamıyla bir batıl inançtır.

s.112

Darwinist embriyolojinin kurucusu, Alman biyolog Haeckel'di.

s.113

Türlerin Kökeni kitabı, Haeckel'in çok önemli yanılgılara kapılmasına neden oldu.

s.114

Haeckel'in farklı canlıların embriyoları arasında benzerlik varmış izlenimi yaratmak için hazırlanmış sahte şemaları.

s.119

Haeckel'in sahtekarlığı mercek altında: 1999'da İngiliz biyolog Richardson'ın çektiği embriyo fotoğrafları, Haeckel'in çizimlerinin gerçekle hiçbir ilgisi olmadığını kanıtladı. Üstteki sırada Haeckel'in hayali çizimleri, alttaki sırada ise gerçek fotoğraflar yer alıyor.

s.124

Ateist Richard Dawkins, 1986'da yayınlanan "Kör Saatçi" adlı kitabında doğadaki sözde "hatalı özellik"lerden söz etmişti. Dawkins'in bu argümanının cehalete dayandığı sonradan ortaya çıktı.

s.126

Biyoloji Profesörü Michael Denton

s.127

Göz boşluğundaki damarlar retinayı besler.

Retina, görüntüyü sinir sinyallerine dönüştürür.

Kornea, ışığın odaklanmasına yardımcı olur.

Optik sinirler gözü beyne bağlar.

Mercek, görüntüyü odaklar.

Sclera, göz yuvarlağını kaplayan sert beyaz yapıdır.

Allah'ın üstün yaratmasının tecellilerinden olan göz, olabilecek en verimli şekilde çalışabilecek şekilde yaratılmıştır.

Işık gözbebeğinin karanlık açıklığından içeri girer.

İris kasları, ne kadar ışık alınacağını kontrol eder.

s.132

19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde, apendiks işlevsiz ve dolayısıyla "körelmiş" bir organ sanılmıştı.

s.135

Stephen Jay Gould

s.136

Gould, 1980'de yayınlanan "Pandanın Baş Parmağı" adlı kitabında bu canlının el yapısının "hatalı tasarım" olduğunu öne sürmüştü. Ama yeni bilimsel araştırmalar, bu iddiayı geçersiz kıldı ve pandanın bu özelliğinin oldukça önemli olduğunu ortaya koydu.

s.139

Pandanın Parmağı Tümüyle İşlevseldir

Evrimciler yaratılışı inkar etmek için doğada kusur ve uyumsuzluk ararlar. S. J. Gould'un pandaların baş parmakları ile ilgili iddiası buna bir örnektir. Oysa Gould yanılmaktadır. Çünkü bu kemiksi parmak Gould'un zannettiği gibi bir kusur değildir. Aksine hareketi kolaylaştırır ve tendonların yırtılmasını engelleyici etkiye sahiptir.

1999 yılında Nature dergisinde yayınlanan bir inceleme, pandanın baş parmağının hayvanın doğal ortamı açısından son derece verimli olduğunu göstermektedir. Dört Japon araştırmacının ortak sürdürdükleri çalışma, "kompüterize tomografi" ve "manyetik rezonans resimlendirmesi" teknikleri ile yürütülmüş ve sonuçta pandanın baş parmağının "memeliler arasında bulunan en olağanüstü yönlendirme tekniklerinden biri" olduğu sonucuna varılmıştır. (Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y., and Kimura, J. 1999. Nature 397: 309-310) Yukarıda, çalışmayı yürüten uzmanların pandanın el yapısı ile ilgili yaptıkları bilgisayar çizimi yer alıyor.

parmak kemikleri

el kemikleri

yan bilek kemiği

ön kol kemikleri

s.152

Nature dergisinde yayınlanan ve "Pseudogene" adı verilen sözde "işlevsiz" DNA bölümlerinin, mesajcı RNA'yı düzenlediğini anlatan bilimsel makale.

Nature, 1 Mayıs 2003

s.160

Loren Eisley

Ernst Mayr

s.165

Dört kanatlı mutant meyve sineklerinin ekstra kanatları, uçuş kaslarından yoksundur; bu nedenle gelişim değil sakatlık örneğidirler.

s.166

Canlıların yapılarına, özelliklerine ait her türlü bilginin şifreli olarak saklı bulunduğu genler, mutasyonlar sonucunda bozulmaya uğrarlar; dolayısıyla canlıların varoluşlarında herhangi bir katkılarının olması söz konusu değildir. Mutasyonun tahrip edici, bozucu etkileri yandaki resimde açıkça görülmektedir.

s.170

Darwin, "türlerin kökeni"ni ele almaya çalışmasına rağmen, açıklayamadı. Türlerin kökeni Darwinizm açısından çözümsüzdür.

s.173

Lamarck'ın yanlış tezi bilimsel olarak çürütülmüştür ancak buna rağmen hala kitlelerin zihnine işlenmeye çalışılmaktadır.

s.176

Mutasyon ürünü olan sakat eller.

s.180

Sözde at serilerinin başlangıcına yerleştirilen Hyracotherium, bir anti-Darwinist olan Richard Owen tarafından tanımlanmıştı. Ancak sonraki paleontologlar, bu canlıyı evrimle ilişkilendirmeye çalıştılar.

s.181

At serilerinin ilk kurgulayıcısı, "Darwin'in buldogu" olarak bilinen Huxley idi.

s.182

Eohippus

Mesohippus

Miohippus

Merychippus

s.183

İlk bakışta inandırıcı gibi duran at serisi şemaları, aslında gerçeğin çarpıtılmasıyla oluşturulmuş zoraki sıralamalardı. Bulunan her yeni fosil, bu hayali şemaların geçersizliğini ortaya koydu.

Pliophippus

s.185

Bir müzede bulunan bu at serisi diğerleri gibi değişik devirlerde değişik coğrafyalarda yaşamış çeşitli hayvanların taraflı bir bakış açısıyla, keyfi olarak birbiri ardına dizilmesiyle oluşturulur. Atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı yoktur.

s.190

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)

s.196

Atlar kendi içlerinde geniş bir varyasyon kapasitesine sahiptirler ve nitekim bugün yapı ve boyut açısından son derece farklı at cinsleri yaşamaktadır. At serileri oluşturan evrimcilerin yanılgısı, bu farklı cinslerin fosillerini evrimsel bir sıralama gibi göstermeye çalışmak olmuştur.

Batı İskoç adalarında yetişen dağlık bölge ponileri.

Shetland ponileri, İngiliz ırkına ait en küçük atlardır.

s.197

Moğolistan kökenli vahşi Asya atları

Avustralya kökenli Timor ponisi

Batı Britanya'da yetişen Breton cinsi dağ atı.

Normandiya bölgesi kökenli Percheron atları

Doğu Fransa'da yaşayan Ardennaislerin bir türü.

s.202

On yıllardır biyoloji ders kitaplarında yayınlanan "ağaç kabukları üzerindeki biberli kelebeklerin fotoğrafları, aslında Kettlewell'in ağaçlara iğnelediği veya zamkla yapıştırdığı ölü kebeleklere aitti.

s.204

H.B.D. Kettlewell

s.205

Judith Hooper'in ünlü kitabı

s.210

Londra, Doğa Tarihi Müzesi

s.211

SAHTE KELEBEKLER, HALA DOĞA TARİHİ MÜZESİ'NDE

Kettlewell'in "biberli kelebekleri evrimi" hikayesinin tamamen gerçek dışı olduğunun ortaya çıkmasına rağmen, Darwinist kaynaklar hala bu sahtekarlığı insanlara bilimsel bir kanıt olarak sunmaya devam ediyorlar. Londra'daki Doğa Tarihi Müzesi'nde Ekim 2003'te çekilen bu görüntüler, "biberli kelebekler" hikayesinin müzenin "Darwin salonu"nda hala sergilendiğini gösteriyor.

s.214

Medyadaki "dino-kuş" furyasının hiçbir bilimsel temeli yok.

Scientific American, Mart 2003

s.215

Ünlü ornitolog Feduccia, "dino-kuş" masalına karşı.

s.221

Evrimcilerin dino-kuş senaryosunun çok temel bir çelişkisi, kuşların atası olarak gösterilen theropod dinozorların, bilinen en eski kuş olan Archeopteryx'ten çok daha genç olmalarıdır. Diğer bir deyişle, kuşların sözde atası olan theropod dinozorlar ortaya çıktıklarında, kuşlar zaten vardılar. Resimlerde Archeopteryx'in fosili ve rekonstrüksiyonu yer alıyor.

s.222

80 milyon yıllık Velociraptor fosili ve yanda hayali Velociraptor çizimi.

Velociraptor, kuşların dinozorlardan evrimleştiği masalında sözde ara-geçiş formu olarak sunulan fosillerden biridir. Ancak bu fosil de diğerleri gibi, evrimcilerin taraflı yorumlarından başka bir şey değildir. Çizimde görülen tüyler tamamen evrimcilerin hayalini yansıtmaktadır; gerçekte ise bu canlının tüyleri olduğuna dair hiçbir delil bulunmamaktadır.

s.225

Kuşların tüyleri, bu canlılar ile sürüngenler arasına aşılmaz bir sınır koyan yapılardan biridir. Sürüngen pulları ile tamamen farklı yapıdaki kuş tüylerinin bu pullardan türemesi imkansızdır.

s.227

Kuş iskeleti incelendiğinde, kemiklerin içinin boş olduğu, ince kirişlerle sağlamlaştırıldığı görülür. Bu hem hafif hem de çok dayanıklı bir yapıdır. Kuş tüyleri ise içiçe geçmiş binlerce kanca ve mini tüyden yapılmış bir yaratılış harikasıdır.

s.232

Göklerde ve yerde bulunanlar O'nundur; hepsi O'na 'gönülden boyun eğmiş' bulunuyorlar. Yaratmayı başlatan, sonra onu iade edecek olan O'dur;..

s.233

… bu O'na göre pek kolaydır. Göklerde ve yerde en yüce misal O'nundur. O, güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Rum Suresi, 26-27)

ARKA KAPAK

Tarih boyunca birçok bilim adamı, gerek dönemlerinin geri kalmış bilim düzeyi, gerekse sahip oldukları bazı önyargılar sebebiyle birçok bilimsel yanılgıya kapıldı. Tarihte gerçekleşmiş bilimsel yanılgılara verilecek en çarpıcı örnek, yaşamın kökeni üzerine ortaya atılmış iddialardan biriydi. Çünkü bu iddianın etkileri ve mantıksızlığı diğer yanılgılardan çok daha büyük oldu. Bu yanılgı, evrim inancıyla materyalist dünya görüşünün birleştiği 'Darwinizm'di.

Bir zamanlar yetersiz bilim düzeyi nedeniyle kabul görmüş olan Darwinizm'in maskesi 21. yüzyılda tamamen düşürülmüş, köhne ve çürük bir teori olduğu açığa çıkmıştır. Bu kitapta bir kere daha delilleriyle ortaya konan bu açık gerçeği gördükten sonra direnmemek ve gerçeği kabul etmek doğru bir harekettir. Bir insan bilgi eksikliğinden ya da kendisine yapılan telkinlerden dolayı evrim yalanına inanmış olabilir. Ama eğer samimi bir insansa, bir aldatmacanın peşinden giderek dünyada ve ahirette küçük düşeceğine, doğruyu araştırıp bulmalı ve ona uymalıdır. Darwinizm'in bağlılarının yapmaları gereken, bu teoriye körü körüne inanmaktan vazgeçmektir. Bilimin sonuçlarını incelemeli ve bu sonuçları önyargısız olarak değerlendirmelidirler.

Samimi oldukları takdirde, Darwinizm'in en koyu savunucuları bile, bu teorinin büyük bir aldanış olduğunu göreceklerdir. Unutulmamalıdır ki samimiyet ve dürüstlük, dünyada da ahirette de güzel bir karşılık görecektir.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'den fazla eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.